POLIROM Top 10+

ELFRIEDE

JELINEK

Amantele

Elfriede Jelinek

Amantele

Cuvânt înainte:

Cunoaşteți ținutul acesta FRUMOS cu văile şi dealurile sale?

E mărginit de munți frumoşi în depărtare, are un orizont, cum nu au multe ținuturi.

Cunoaşteți poienile, ogoarele şi câmpiile acestui ținut? Îi ştiți casele paşnice şi paşnicii oameni pe care-i găsiți acolo?

În mijlocul acestui frumos ținut, nişte oameni buni au construit o fabrică, stând cu capul între umeri, acoperişul ei de aluminiu vălurit alcătuieşte un frumos contrast cu pădurile de foioase şi brad dimprejur, fabrica stă în mijlocul peisajului, cu capul între umeri.

Deşi nu are nici un motiv să stea cu capul între umeri.

Ar putea sta foarte dreaptă.

Ce bine că se află aici, unde e frumos şi nu în altă parte, unde nu e frumos.

Fabrica arată ca şi cum ar fi parte a acestui frumos peisaj.

Arată de parcă ar fi crescut aici, dar nu! Dacă o priveşti mai de aproape, se vede clar: nişte oameni buni au ridicat-O. La urma urmei din nimic nu iese nimic.

Iar nişte oameni buni intră în ea şi ies din ea.

Şi-apoi aceştia se revarsă în peisaj, ca şi cum le-ar aparține lor.

Fabrica şi terenul de dedesubtul ei îi aparţin proprietarului, care este un concern.

Cu toate astea fabrica se bucură când în ea se revarsă oameni voioşi, pentru că aceştia produc mai mult decât cei lipsiţi de voioşie.

Femeile care lucrează aici nu îi aparţin proprietarului fabricii.

Femeile care lucrează aici aparţin cu totul familiilor lor.

Numai clădirea aparţine concernului. În felul acesta sunt toţi mulţumiţi.

Numeroasele ferestre scapără şi scânteiază ca şi numeroasele biciclete şi maşini mici de afară, ferestrele sunt spălate de femei, maşinile, cel mai adesea, de bărbaţi.

Toţi cei veniţi în acest loc sunt femei.

Ele cos. Ele cos pieptare, sutiene, uneori corsete şi chiloţi.

Adesea aceste femei se mărită sau decad în alt fel.

Dar atâta vreme cât cos, apoi cos. Adesea privirea lor rătăceşte în afară la o pasăre, la o albină sau la un fir de iarbă.

Uneori ele pot savura şi înţelege natura de afară mai bine decât un bărbat.

O maşină face întotdeauna o cusătură, ea nu se plictiseşte, ea îşi face datoria acolo unde e pusă.

Fiecare maşină e deservită de o cusătoreasă calificată, cusătoreasa nu se plictiseşte, şi ea îndeplineşte o datorie.

Ea are voie să şadă în acest timp. Are multă răspundere, dar nici o privire de ansamblu şi nici o privire în perspectivă, adesea însă o gospodărie.

Uneori, bicicletele îşi transportă seara proprietarele acasă.

Acasă, casele se află în acelaşi frumos peisaj.

Aici domneşte mulţumirea, ceea ce se vede.

Pe cea pe care nu o poate face fericită peisajul o fac pe deplin fericită copiii şi bărbatul.

Pe cea pe care nu o pot face fericită peisajul, copiii şi bărbatul o face pe deplin fericită munca.

Totuşi povestea noastră începe în cu totul altă parte: în marele oraş.

Acolo se află o sucursală a fabricii sau, mai bine spus, acolo se află sediul principal al fabricii iar acel loc, din zona subalpină, este sucursala.

Şi aici femeile cos ceea ce le este pe plac.

Ele nu cos ceea ce le este pe plac, ci cusutul în sine le este femeilor deja în sânge.

Ele nu mai trebuie decât să lase să curgă din ele acest sânge.

Aici e vorba de o muncă liniştită, potrivită femeii.

Multe femei cos cu jumătate de inimă, cealaltă jumătate de inimă le-o înghite familia, unele femei cos din toată inima, dar cele care fac asta nu sunt cele mai bune.

În insula de linişte a oraşului începe povestea noastră, care curând se şi sfârşeşte.

Dacă îi e cuiva dat să-şi trăiască destinul, atunci cu siguranță nu aici.

Dacă are cineva un destin, este vorba de un bărbat, dacă i se face cuiva un destin, este vorba de o femeie.

Din păcate, aici viața trece pe lângă tine, numai munca rămâne pe loC. Uneori vreuna dintre femei încearcă să se alăture vieții care trece pe lângă ea şi să pălăvrăgească un pic.

Din păcate, viața îi trece atunci adesea pe dinainte în maşină, prea rapid pentru o bicicletă, la revedere!

Început: într-o bună zi, Brigitte se hotărî să nu mai vrea să fie decât femeie, cu totul femeie, pentru un tip care se numeşte Heinz.

Ea crede că de acum înainte slăbiciunile ei vor deveni atrăgătoare şi forțele ei vor rămâne foarte ascunse.

Dar Heinz nu găseşte nimic atrăgător la Brigitte, iar slăbiciunile ei nu le consideră decât grețoase.

Brigitte se dichiseşte acum şi pentru Heinz, căci dacă eşti femeie, de pe acest drum nu există cale de întoarcere şi eşti nevoită să te şi îngrijeşti, Brigitte ar dori ca odată şi odată,

viitorul să-i fie recunoscător printr-o înfățișare care s-o facă să pară mai tânără, dar poate că Brigitte nici nu are vreun viitor, viitorul depinde cu totul de Heinz.

Când eşti tânăr arăți mereu tânăr, când îmbătrâneşti e oricum prea târziu, dacă atunci nu vei arăta mai tânăr, lumea din jur îşi rosteşte sentința fără nici o milă: nu te-ai îngrijit în tinerețe din vreme din punct de vedere cosmetic! Aşadar, Brigitte a făcut ceva ce va fi important în viitor.

Când nu ai un prezent, trebuie să te asiguri din vreme pentru viitor.

Brigitte coase sutiene, când faci o cusătură scurtă, trebuie să faci multe de acest fel, patruzeci sunt în tot cazul minimumul absolut ca normă a muncii în acord, dacă faci o cusătură mai lungă şi mai complicată, trebuie să faci, în mod corespunzător, mai puțin, asta este foarte uman şi echitabil.

Brigitte ar putea avea mulți muncitori, dar ea îl vrea numai şi numai pe Heinz, care va deveni cândva om de afaceri.

Materialul este dantelă de nailon, sub care se pune o bucată subțire de burete, fabrica are multe procente de piață în străinătate şi multe cusătorese care vin din străinătate, prin căsătorie, naşterea copiilor sau moarte, multe cusătorese ies din competiție.

Brigitte speră că şi ea va ieşi odată din competiție prin căsătorie şi naşterea copiilor, Brigitte speră că Heinz o va scoate de aici.

Orice altceva ar însemna moartea ei chiar dacă rămâne în viață.

Deocamdată B. Nu are nimic altceva, în afara numelui ei. În decursul povestirii Brigitte va primi numele de la Heinz, ceea ce e pentru ea mai important decât bani sau proprietate, asta poate aduce şi bani şi proprietate.

Viața adevărată care se poate manifesta dacă i se cere, viața adevărată este viața după muncă, pentru Brigitte, viața şi munca sunt ca ziua şi noaptea, aici va fi, aşadar, vorba mai mult despre timpul liber.

Heinz se numeşte în acest caz special viața, viața adevărată nu numai că se numeşte Heinz, ea şi este Heinz.

În afară de Heinz nu există nimic, ceva ce este mai bun decât Heinz este cu totul intangibil pentru Brigitte, ceva ce este mai rău decât Heinz nu-i trebuie lui Brigitte. Brigitte se apără cu mâinile şi picioarele, în disperare, împotriva decăderii, decăderea înseamnă pierderea lui Heinz.

Io Brigitte ştie însă şi că pentru ea nu există ascensiune, există numai fie Heinz sau ceva mai rău decât Heinz, fie cusutul sutienelor până la capătul vieții, cusutul sutienelor fără Heinz înseamnă deja de pe-acum sfârşitul vieții.

Este cu totul de domeniul hazardului dacă Brigitte trăieşte, cu Heinz, sau dacă se sustrage vieții şi decade.

Nu există paragrafe de lege pentru asta. Soarta decide soarta Brigittei. Nu ce face şi ce este ea contează, ci Heinz, ce face şi ce este el, asta contează.

Brigitte şi Heinz nu au istorie, Brigitte şi Heinz au doar un loc de muncă, Heinz va trebui să devină istoria Brigittei, el trebuie să-i facă o viață personală, apoi să-i facă un copil, al cărui viitor va fi de asemenea marcat de Heinz şi de profesia lui.

Istoria lui B. Şi H. Nu e ceva ce devine, ea e ceva ce se iveşte dintr-odată (fulgerător) şi se numeşte dragoste.

Dragostea vine de la Brigitte. Ea trebuie să-l convingă pe Heinz să creadă că dragostea vine şi din partea lui. El trebuie să învețe să realizeze că nici pentru el nu poate exista un viitor fără Brigitte. Bineînțeles că pentru Heinz există deja un viitor, şi anume cel de instalator electric, pe ăsta îl poate avea şi fără Brigitte. Conductele electrice pot fi instalate chiar fără ca B. Să existe, ba, chiar să şi trăieşti! Şi să mergi la bowling sau la popice se poate fără Brigitte.

Brigitte are totuşi o misiune.

Ea trebuie să-l facă permanent pe Heinz să înțeleagă că fără ea nu poate exista pentru el vreun viitor, ăsta e un mare efort, apoi, trebuie împiedicată cu orice preț eventualitatea ca

Heinz să vadă viitorul său în altcineva, dar despre asta mai târziu.

Ii asta e o situație plină de încordare, dar care promite succesul.

Heinz vrea să devină, respectiv va deveni cândva un mic antreprenor particular, cu o mică antrepriză proprie, cândva, Heinz va achiziționa, Brigitte va căpăta achiziționările, Brigitte preferă să fie achiziționată de propriul ei bărbat în propria lui afacere, ce va fi un pic şi propria ei afacere.

Numai de n-ar cunoaşte Heinz într-o zi o elevă, cum ar fi Susi de exemplu! Numai, pentru numele domnului, de n-ar crede Heinz într-o zi că vreuna, mai bună decât va putea fi ea, Brigitte, vreodată, că aşa vreuna ar putea fi şi pentru el însuşi mai bună.

Dacă Heinz găseşte ceva mai bun, să renunțe la acest ceva mai bun. Cel mai bine ar fi să nici nu ajungă să-l cunoască, asta e chiar mai sigur.

Când Brigitte sade la maşina ei de cusut şi brodează stretch, când simte burete şi dantelă țeapănă sub degetele ei, noul model de sutien, micuță-vrăjitoare, în culoarea la modă, atunci are coşmaruri din cauza cuiva care nici măcar nu există încă, dar care, ca întruchipare a ceva mai bun, îi poate totuşi tăia calea lui Heinz.

Nici măcar la muncă nu are Brigitte linişte.

Chiar şi la muncă trebuie să muncească.

N-ar trebui să se gândească în timpul lucrului, cu toate astea ceva în ea gândeşte fără încetare.

Brigitte nu poate face nimic mai bun din viața ei.

Ceva mai bun în viață aşteaptă de la Heinz. Heinz o poate elibera pe Brigitte de maşina ei de cusut, singură, Brigitte nu e în stare de asta.

Dar nici de acest lucru nu e sigură, pentru că norocul este o întâmplare şi nu o lege sau consecința logică a unor fapte.

Brigitte vrea să-şi primească viitorul gata făcut, ea însăşi nu şi-l poate face.

Povestea cum s-au cunoscut cei doi este lipsită de importanță, chiar cei doi sunt lipsiți de importanță.

Sunt de-a dreptul întruchiparea simptomatică a tot ce este lipsit de importanță.

Adesea se întâlnesc între ei şi studenți şi studente, ceea ce este aproape identic, până la sex. Adesea se pot relata poveşti palpitante despre asemenea întâlniri.

Astfel de oameni au uneori chiar o lungă istorie preliminară.

Deşi istoria preliminară a lui Brigitte e mai mult ca sigur neavantajoasă pentru a pune bazele construirii unei viitoare averi, l-a cunoscut totuşi pe Heinz, ale cărui mâini vor aduna odată avere.

Brigitte este fiica nelegitimă a unei mame care coase aceleaşi lucruri ca şi Brigitte, şi anume sutiene şi pieptare.

Heinz este fiul legitim al unui şofer-de-camion-decursă-lungă şi al nevestei lui, care şi-a putut permite să rămână acasă.

În ciuda acestei diferențe căscate între ei, B. Şi h.

S-au cunoscut.

În acest caz special, a face cunoştință înseamnă a vrea să te salvezi, respectiv, a nu scăpa ocazia şi a te ține scai.

Heinz a învățat ceva ce îi va deschide, cândva, lumea întreagă, şi anume, să fie instalator electric.

Brigitte n-a învățat niciodată nimic.

Heinz e ceva, Brigitte nu e nimic ce alții nu ar putea fi exact la fel fără osteneală, Heinz este de neînlocuit şi adesea chiar este nevoie de Heinz de eX. La o defecțiune de conductă, sau dacă e nevoie de ceva dragoste, Brigitte este înlocuibilă şi este inutilă, Heinz are un viitor, Brigitte nu are nici măcar un prezent.

Heinz e totul pentru Brigitte, munca nu e decât un chin plictisitor pentru Brigitte. Un om care iubeşte pe cineva e totul, un om care iubeşte pe cineva şi care pe deasupra mai e şi cineva asta este maximum ce poate atinge Brigitte. Munca

nu înseamnă nimic, pentru că Brigitte o are deja, iubirea e mai mult, pentru că ea abia trebuie căutată.

Brigitte a găsit deja: pe Heinz.

Heinz se întreabă adesea cu ce se poate lăuda oare Brigitte.

Heinz se joacă adesea cu gândul să-şi ia pe altcineva, care are ceva de oferit, cum ar fi bani gheață sau spațiu pentru un local adecvat de prăvălie.

Brigitte are de oferit un corp.

În afară de corpul lui Brigitte, sunt aruncate în acelaşi timp pe piață multe alte corpuri, singurul lucru care e de partea lui Brigitte în mod pozitiv este industria cosmetică, şi industria textilă, Brigitte are sâni, coapse, picioare, şolduri şi o păsărică.

Pe astea le au şi altele, uneori chiar de o calitate superioară.

Brigitte are o tinerețe pe care trebuie s-o împartă şi cu alții, de pildă cu fabrica şi zgomotul dinăuntru şi cu autobuzul supraaglomerat, toate astea înfulecă din tinerețea Brigittei.

Brigitte îmbătrâneşte tot mai mult şi devine tot mai puțin femeie, concurența întinereşte tot mai mult şi e tot mai mult femeie.

Brigitte îi spune lui Heinz, îmi trebuie un om care să țină la mine, să fie lângă mine când am nevoie de el, ca recompensă țin şi eu la el, şi sunt întotdeauna lângă el la nevoie.

Heinz spune că se caca pe asta.

Păcat că Brigitte îl urăşte atât de tare pe Heinz.

Azi, de exemplu, Brigitte îngenunchează înaintea lui Heinz şi a părinților lui, în fața colacului de closet din grădinița de zarzavat, pe pământul rece.

Acest pământ e mai rece decât dragostea, care este fierbinte şi se numeşte Heinz.

Tatăl şofer-de-camion-de-cursă-lungă este absent şi Brigitte ajută în gospodărie, ceea ce e singurul lucru prin care

se poate face iubită, ceea ce vrea să însemne că ea curăță bucuroasă cu peria de fecale colacul closetului, acum cinci minute a spus, da, o face cu drag.

Acum deja n-o mai face cu drag. I se face rău de la tot căcatul care se adună, aşa, în cursul unei săptămâni într-o gospodărie de trei persoane.

Heinz va căpăta de nevastă, dacă nu chiar o secretară, o elevă în clasele superioare, o secretară, o secretară, sau o secretară, totuşi o femeie de nevastă, care este o femeie adevărată, care ştie deci să manevreze ca lumea mătura şi se pricepe cum să trateze scârboasele resturi.

Acasă la ea Brigitte nu ajută Ia nimic, nu-şi investeşte capitalul fierbinte şi forța de muncă într-o mică întreprindere, din capul locului falimentară, care lucrează în pierdere, condamnată eşecului, fără perspectivă, fără speranță, Brigitte investeşte mai bine acolo de unde poate ieşi ceva. O întreagă nouă viață.

Pentru că Brigitte are puțin creier, rezultatul este nesigur.

La urma urmei, managerii au creierul în ajutor, atunci când e ceva de planificat, Brigitte şi-a şcolit numai degetele, în rest nimic, dar cele cu brațele care le atârnă ar putea munci cât trei, dacă ar trebui, şi trebuie, pentru Heinz.

Brigitte o linge-n cur pe mămica lui Heinz. Acolo nu găseşte nimic altceva decât acelaşi căcat ca şi în closetul pe care tocmai îl freacă, dar odată toate astea vor rămâne în urma mea, atunci viitorul va sta înaintea mea. Nu, când căcatul a rămas în urma mea, atunci mă aflu deja în viitor, dar trebuie să-mi construiesc mai întâi un statut, care mă îndreptățeşte să îmi fie PERMIS în general să am un viitor, viitorul e lux.

Nu-i de găsit în mare abundență.

Acest mic episod nu vrea să arate altceva, decât că Brigitte poate munci, dacă este nevoie.

Şi este nevoie.

De exemplu, Paula de exemplu, Paula, Paula e de la țară. Viața la țară a ținut-o până acum în şah – ca şi pe surorile ei

erika şi renate, care sunt măritate, pe cele două poți să le uiți, e exact ca şi cum nici n-ar exista, cu Paula e altfel, ea e cea mai tânără dintre ele şi există cu adevărat, are

15 ani. E acum suficient de mare spre a-şi putea permite să se gândească ce ar dori să devină: casnică sau vânzătoare, vânzătoare sau casnică, la vârsta ei, toate fetele de vârsta ei sunt suficient de în vârstă, pentru a se gândi ce ar dori să devină, şcoala generală e terminată, bărbații din sat sunt fie lemnari, fie devin tâmplari, electricieni, tinichigii, zidari, sau merg la fabrică, sau încearcă să fie tâmplari, electricieni, tinichigii, zidari sau muncitori în fabrică şi apoi se duc totuşi în pădure şi se fac lemnari, fetele devin nevestele lor. Vânătorul reprezintă o profesie mai bună, ea este importată de afară. Învățător şi preot nu există, satul n-are biserică, nici şcoală, şi profesia intelectuală a conducătorului filialei de consum este importată din exterior, sub conducerea lui lucrează întotdeauna trei femei şi fete din sat şi o fată ucenică din sat. Femeile rămân vânzătoare sau ajutoare de vânzătoare până se mărită, după măritiş s-a zis cu vânzarea, atunci sunt ele însele vândute şi următoarea vânzătoare poate trece în locul celei plecate, spre a vinde în continuare, schimbul are loc în zbor, de la sine.

S-a instaurat astfel în decursul anilor un flux natural: naştere şi ascensiune şi măritiş, şi apoi ieşirea din competiție, şi naşterea unei fiice, casnica sau vânzătoarea, mai adesea casnica, fiica în ascensiune, mama dă ortu' popii, fiica se mărită, iese din competiție, sare de pe trambulină, naşte ea însăşi următoarea fiică, magazinul de consum este caruselul circuitului naturii, în fructele şi legumele sale se oglindesc anotimpurile, se oglindeşte viața omenească în multiplele ei forme de exprimare, în unica sa vitrină se oglindesc fețele atente ale vânzătoarelor sale, care sunt adunate aici, în aşteptarea măritişului şi a vieții, măritişul vine însă întotdeauna singur, fără viață, o femeie măritată nu lucrează mai niciodată în afacere, numai dacă bărbatul este chiar în acel moment şomer sau grav rănit, alcoolic este întotdeauna.

Ca lemnar are o meserie grea şi periculoasă, unde se întâmplă adesea ca unii să nu se mai întoarcă, de aceea ei savurează din plin viața, atâta vreme cât sunt tineri, de la 13 ani nici o fată nu e în siguranță în apropierea lor, concurența generală începe şi coarnele îşi fac loc, fapt ce face să vuiască întreg satul, ecoul vuietului se revarsă prin valea întreagă.

La sfârşitul tinereții bărbații îşi fac rost de o femeie vrednică, econoamă, sfârşitul tinereții, începutul bătrâneții.

Sfârşitul vieții pentru femeie e când începe să nască, în timp ce bărbații se maturizează frumos, încep să îmbătrânească şi se dedică alcoolului, acesta îi face tari şi îi apără de cancer, agonia femeilor lor durează adesea ani şi ani, adesea suficient ca ele să fie de față şi la agonia fiicelor lor. Femeile încep să-şi urască fiicele şi doresc ca acestea să moară cât mai curând posibil, aşa cum au murit şi ele cândva, de aceea: să-şi facă rost de un bărbat.

Uneori o fiică nu vrea să moară atât de repede pe cât ar trebui, mai bine mai rămâne un an, doi, vânzătoare şi trăieşte! Da, trăieşte! În cazuri rare ar vrea chiar să fie vânzătoare în capitala districtului, unde există şi alte meserii, unele de preot, învățător, muncitor în fabrică, tinichigiu, tâmplar, lăcătuş, dar şi ceasornicar, brutar, măcelar! Şi cârnățar! Şi multe altele, şi o mai mare promisiune, pentru o viață într-un viitor mai frumos.

Dar nu e chiar aşa simplu să poți păstra pentru tine un bărbat cu un viitor mai frumos, meseriile mai bune au şi ceva mai bun de oferit, de aceea îți pot cere imediat să o faci, totuşi n-o poți face, pentru că după ce-o faci, o meserie mai bună vrea ceva şi mai bun şi gata, adio. O slugă la pădure mai aşteaptă câteodată, o meserie mai bună nu aşteaptă niciodată, rar s-a întors vreuna de-acolo acasă, poate doar în vizită, şi-atunci cu un bastard fără tată.

Micul rest, pe cale de dispariție, vine uneori acasă în vizită, să le arate mamei şi tatălui copiii, cât de bine le merge, şi bărbatul e cuminte, şi aduce toți banii, şi nu bea decât puțin, şi bucătăria e nou-nouță şi aspiratorul e nou, şi

perdelele sunt noi, şi colțarul idem, şi televizorul e nou şi noua sofa e nouă, şi noua maşină de gătit e ce-i drept folosită, dar ca nouă, şi podeaua e de fapt uzată, dar curățată şi ca nouă, şi fiica încă mai e ca nouă, dar curând va fi vânzătoare şi va îmbătrâni la iuțeală şi va fi consumată, dar, la urma urmei, de ce să nu fie consumată fiica, dacă şi mama a fost consumată? Fiica trebuie curând consumată, are deja nevoie de asta, cea mai bună meserie trebuie înhățată, preot, învățător, muncitor în fabrică, tinichigiu, tâmplar, ceasornicar, măcelar! Şi cârnățar!

Şi multe altele, ş.m.a., şi toți au nevoie continuă de ele, de femei, şi le şi consumă, dar ei înşişi nu cumpără, în nici un caz, o femeie deja consumată spre a o consuma mai departe, nu. Asta-i atunci dificil, de unde să iei femei neconsumate, când femeile sunt tot mereu consumate? Prostituție nu există, există însă o groază de copii nelegitimi, aia, aia n-ar fi avut voie s-o facă, dar a făcut-o, aşa că i s-a făcut, a fost servită în toată regula, şi acum iat-o, trebuie să facă singură munca, până şi munca pe care trebuie altminteri s-o facă bărbatul, şi plodul rămâne în seama bunicii, care este plină de ură împotriva fiicei şi a copilului, femeile consumate sunt rar luate, şi-atunci, de primul consumator, şi-n acest caz, trebuie să audă o viață întreagă: dacă nu te-aş fi luat eu, nu te-ar mai fi luat nimeni, şi ar fi trebuit să vezi de unde faci rost de bani pentru copil, aşa, te-am luat eu totuşi, în ultimul moment, şi-acum poți avea de la mine banii, după ce mi-am pus eu deoparte bani pentru alcool, aşa că te pot lua în schimb, fără probleme, de câte ori am chef, dar am eu grijă ca fiica noastră să nu fie luată şi folosită fără hârtii, să nu fie şi ea una ca maică-sa, care s-a lăsat luată ÎNAINTE.

Să aştepte, până o ia cineva, dar numai după, atunci se poate lăsa luată, dar abia după. Dacă totuşi, aşa ca tine, se lasă luată înainte, atunci se poate considera fericită dacă o mai ia vreunul, şi fata noastră poate fi fericită că are un astfel de tată.

Groaznică, această moarte lentă, şi bărbaţii şi femeile se îndreaptă împreună spre moarte, bărbatul tot mai are măcar puţină variaţie, el îşi supraveghează de afară nevasta, ca un câine de curte, o supraveghează în timp ce ea moare, şi dinăuntru, femeia îşi supraveghează bărbatul, şi turistele ce vin vara, şi pe fiica lor, şi banii pentru nevoile gospodăriei ce n-au voie să fie băuţi, şi bărbatul îşi supraveghează de-afară nevasta, şi pe turiştii ce vin vara, şi pe fiica lor, şi banii pentru nevoile gospodăriei, ca să poată ciupi ceva deoparte pentru băutură, şi astfel se trimit reciproc la moarte, iar fiica, şi ea, abia mai poate aştepta să aibă voie, în sfârşit, să moară şi ea, şi părinţii fac deja cumpărături pentru moartea fiicei: cearşafuri şi prosoape, cârpe de bucătărie şi un frigider la mâna a doua. Rămâne, aşadar, moartă, dar cel puţin proaspătă.

Şi ce se va alege de Paula? Vânzătoare sau casnică?

Înainte de orice, să nu uităm de Paula! De ea e vorba acum. Ce va fi cu Paula? Va muri mai târziu sau mai curând? Sau nici măcar nu va începe să trăiască?

Va muri de îndată? Să nu poată ea aştepta, şi atunci va fi prea târziu, şi iată copilul a apărut deja şi mama va muri acum, în loc să moară abia după nuntă?

NICI VORBĂ! Paula vrea să înveţe ceva, şi anume să fie croitoreasă, asta n-a mai existat niciodată în sat, ca una să vrea să ÎNVEŢE ceva. Nu poate fi a bună.

Mama întreabă: Paula, nu vrei totuşi să fii vânzătoare, unde poţi cunoaşte pe cineva, sau casnică, după ce ai cunoscut deja pe cineva?

Mama spune: Paula, TREBUIE să te faci vânzătoare sau casnică, Paula răspunde: mamă, nu există nici un loc liber de ucenică vânzătoare, mama spune: atunci rămâi acasă, Paula, şi fii casnică şi ajută-mă la treburile gospodăriei şi în grajd şi serveşte-l pe tatăl tău, aşa cum îl servesc şi eu şi serveşte-l pe fratele tău, când vine de la pădure, de ce să-ţi fie ţie mai bine ca mie, eu n-am devenit niciodată ceva mai bun decât a fost mama mea, care a fost casnică, pentru că pe atunci nu

existau la noi încă vânzătoare, şi dacă ar fi existat, tatăl meu m-ar fi omorât.

Şi el a spus să rămân acasă şi s-o ajut pe mama şi să-l servesc pe el, când vine de la lucru şi să aduc berea de la birtaş, asta durează 8 minute dus şi întors, şi dacă durează mai mult, îți rup coastele, şi de ce, fiica mea, s-o duci tu mai bine? Rămâi mai bine acasă şi ajută-mă, când taică-tu şi frati-tu, gerald vin acasă, şi poate-ți rupem într-adevăr odată coastele împreună, eu şi taică-tu şi frati-tu, gerald. HEI!

Totuşi, spune Paula, nu, mamă, nu vreau, eu vreau să învăț croitoria, şi când sunt gata cu învățatul, vreau să profit şi eu cu ceva de viața mea, să merg în italia, şi din câştigul meu să merg la cinema, şi după ce voi fi profitat cu ceva de viața mea, vreau să mai merg o dată, o ultimă dată în italia, şi din câştigul meu să mai merg o dată, o ultimă dată, la cinema, şi apoi vreau să-mi caut un bărbat bun sau unul mai puțin bun, aşa cum poate fi mai adesea văzut la cinema, şi după aceea vreau să mă mărit şi să fac copii, şi să-i iubesc pe toți împreună şi în acelaşi timp, da, să-i iubesc! Şi să fie doi, un băiat şi o fată. Şi-apoi aş vrea să iau şi pilula, pentru ca să rămână doar doi, un băiat şi o fată, şi să fie mereu totul frumos şi curat, şi să trebuiască să croiesc doar pentru mine şi pentru copiii mei, şi să-mi fac o casă cu mâinile mele şi cu bărbatul cel harnic.

Pentru copiii mei şi pentru mine să croiesc totul singură, asta economiseşte mulți bani, atunci nu va fi nevoie să mai croiesc pentru oameni străini, nu, asta el n-o să-mi permită, nu, mamă, te rog, vreau să învăț croitoria.

Mama spune că îi va spune tatălui şi lui gerald. Ea a fost cel mult de 3 ori la cinema şi nu i-a plăcut şi n-a interesat-o, şi a fost bucuroasă când s-a văzut iar acasă. În italia n-a fost deloc, niciodată, iar televizorul este cu mult mai interesant, aici poți vedea lumea întreagă, fără ca să doreşti sau să trebuiască să fii imediat în eA. Pe când trăia tatăl meu, munceam din greu pentru el, apoi am muncit din greu mai departe, pentru taică-tău şi pentru gerald, şi acum, când eşti

destul de mare ca să poți munci din greu împreună cu mine, dintr-odată nu mai vrei, ci vrei să înveți croitoria curată, pentru cine şi pentru ce am muncit din greu o viață întreagă, dacă nu pentru tata şi pentru gerald, şi acum, când în sfârşit ai putea munci şi tu cu mine, nu vrei. Scoate-ți asta din cap! Înainte să ți-o scoată altfel din cap tata şi gerald. Imediat le-o spun tatii şi lui gerald. Imediat!

Tata şi gerald sunt de părere că Paula nu poate trage chiulul cu croitoria uşoară şi curată, dacă ei înşişi fac munca grea şi murdară la lemne, să nu cumva să creadă că s-ar putea sustrage urii tatălui cu o muncă curată, când tatăl a trebuit tocmai din pricina ei să se însoare ca mama ei, eh, nu chiar din pricina ei, ci a surorii mai mari, care acum e deja măritată şi de ea nu te poți atinge, aşadar, am urât-o deja pe mă-ta, pentru că putea face munca curată din gospodărie, în timp ce noi făceam munca grea şi mizerabilă, adesea am caftit-o la beție, până-am lăsat-o pe jumătate moartă pe mă-ta, aşadar i-am zvârlit mă-tii cizmele murdare-n obraz şi pantalonii murdari i-am aruncat pe sofa, pantalonii de lucru murdari pe sofaua nouă pe-atunci, aşa că vrem acum să-ți zvârlim şi ție în voie cizmele murdare-n obraz şi să ne aruncăm pantalonii murdari pe sofaua pe care va trebui după aia să o cureți, să fi uitat noi oare, numai pentru o singură clipă, ura noastră cinstită, curată, împotriva voastră? Nici vorbă, păi, vezi! Poate doar în clipele vreunei zile de naştere, ale vreunei seri de crăciun sau ale unui grav accident, şi tu, care vrei să înveți croitoria!

Dar Paula e în continuare în admirația unei vieți mai bune, oriunde o poate prinde, indiferent unde, la cinema sau la turistul ce vine vara. Dar e mereu viața bună a altora, niciodată a ei.

Ea şi spune câteodată: doar tot aveți nevoie de banii de ucenicie, şi ca să fii vânzătoare, tot trebuie la urma urmei să înveți, şi rochia mea de mireasă, gândiți-vă numai, rochia mea de mireasă mi-aş putea-o croi singură! Şi maică-mii i-aş coase ceva, şi mătuşii, şi bunicii şi tuturor, tuturor, şi chiar

astfel poți economisi bani, şi cu această ocazie văd multă lume curată, şi-atunci sunt eu însămi una din lumea curată, pentru că îmi cos singură haine noi, ceea ce i-ar putea plăcea unui bărbat mai bun.

Şi toți vor spune că sunt curată, şi poate că atunci mă ia de nevastă chiar un tâmplar, un zidar, un tinichigiu, un măcelar! Sau un cârnățar!

Şi Paula contemplă neîncetat viața mai bună, ca pe ceva ce i-ar putea odată aparține, deşi ea nu e făcută pentru Paula.

Şi pentru că nu merită atâta silință, şi pentru că seara tatăl vrea doar linişte, şi pentru că el nu-i poate da una-n cap, deşi cu plăcere ar face-o, căci e pur şi simplu prea obosit spre a putea risca să aibă o a doua izbucnire de furie, şi pentru că n-o poate omorî, oricât şi-ar dori-o, şi pentru că la urma urmei îi e totuna, şi pentru că Paula a promis o mie de lucruri, printre altele, să-şi ajute mama seara în grajd, şi pentru că banul e ban, i se dă voie Paulei, în cele din urmă, să învețe croitoria.

Şi începând din această clipă, Paula vede viața mai bună cu cu totul alți ochi, ca pe un lucru ce ți l-ai putea eventual chiar însuşi, deşi mai întâi eşti nevoită să scurtezi tivul şi să strâmtezi talia.

Anii de ucenicie ai Paulei încep, aşadar, în viața mai rea, în viața mai bună ar trebui să se sfârşească, să sperăm că nu se vor sfârşi, chiar înainte de a fi început.

Şi să sperăm şi că viața mai bună nu-i aparține deja alteia, uneia căreia talia strâmtată şi fusta scurtată poate nici nu i s-ar mai potrivi!

Ce-o fi strălucind asa?

Ce-o fi strălucind aşa? Asemeni castanelor lustruite, se întreabă Heinz într-o bună zi, în drum spre muncă, e părul Brigittei proaspăt vopsit, e doar nevoie de atenție, să nu fie depăşit timpul acțiunii vopselei.

Heinz a crezut că sunt castane coapte, lustruite, care lucesc aşa. Acum însă vede că părul Brigittei este cel ce

luceşte astfel, este uimit cum destinul şi-a spus cuvântul.

Te iubesc, spune Brigitte. Părul ei străluceşte în soare asemeni castanelor coapte, care mai sunt şi lustruite, te iubesc atât de mult. Acesta este sentimentul că iubeşti, acest sentiment inevitabil, e de parcă te-aş fi cunoscut dintotdeauna, încă din copilăria mea de mult trecută, Brigitte se uită în sus spre Heinz.

Heinz e şi el cuprins de îndată de acest sentiment, îl mai cuprinde şi o senzație de voluptate, despre care auzise deja că există.

Totul e nou şi înspăimântător deopotrivă.

Heinz vrea să devină electrician, când înveți ceva, devii după aceea mai mult decât erai înainte, şi apoi eşti mai mult decât toți cei care n-au învățat nimic.

Se petrece aici ceva cu noi, spune Brigitte, ceva ce e mai nou şi mai înspăimântător decât tot ce ni s-a întâmplat până acum, chiar mai nou şi mai înspăimântător decât accidentul de muncă de anul trecut, când ăla şi-a pierdut o mână: dragostea, căci acum ştiu că te iubesc şi asta mă face fericită, pentru mine nu există alt bărbat în afară de tine, Heinz, şi nici nu va mai exista vreodată, sau vezi tu pe-aici alt bărbat?

Heinz nu vede niciunul, şi sentimentul de voluptate devine şi mai puternic, aceste buze mă atrag pur şi simplu în mrejele lor, se gândeşte Heinz. Ademenesc şi promit ceva. Ce oare? Heinz se gândeşte şi dintr-odată ştie: voluptatea.

Te iubesc atât de mult, spune Brigitte, părul ei străluceşte în soare asemeni castanelor coapte, buzele ei pline sunt uşor întredeschise, de parcă ar ademeni sau, cel puțin, ar promite ceva. Ce oare? Te iubesc atât de mult, încât doare, doare sufleteşte sufletul şi trupeşte trupul, vreau să rămâi întotdeauna cu mine, să nu mă părăseşti niciodată, după nuntă vreau să rămân acasă mereu, să fiu aici numai pentru tine şi pentru copilul nostru comun.

Ce poate fi munca mea în fabrică, pe lângă acest sentiment de iubire? Nimic! Ea dispare, şi nu mai rămâne decât acest sentiment de iubire, singur prezent.

Heinz vrea să-şi cumpere nişte pantaloni moderni, acum că e iubit, nişte pantaloni moderni sunt cu mult mai importanți decât înainte, din păcate, toată leafa ultimului an de ucenicie se duce la sfârşiturile de săptămână pe discoteci, şi acolo pluteşte voluptatea, dar mai puțin decât aici, la Brigitte, unde devine cât se poate de prezentă.

Am nevoie de tine şi te iubesc, spune Brigitte.

Părul ei străluceşte în soare asemeni castanelor coapte lustruite, iubirea este un sentiment care face ca unul să aibă nevoie de altul, am nevoie de tine, spune Brigitte, ca să nu mai trebuiască să mă duc la fabrică, pentru că de fapt nu am absolut deloc nevoie de fabrică, am nevoie de tine şi de apropierea ta. Te iubesc şi am nevoie de tine.

Să sperăm că această iubire e şi fizică, speră Heinz.

Un bărbat trebuie să ia tot ce poate primi, va trebui să aibă odată şi un cămin frumos, pentru care va trebui să economisească mai întâi, va trebui să aibă odată şi copii, dar mai înainte trebuie să fi gustat ceva şi din viață, munca nu e totul, pentru că dragostea e totul, să fie oare asta dragostea fizică, întreabă Heinz.

Da, Heinz, aceasta este dragostea, spune Brigitte.

Părul ei străluceşte în soare asemeni castanelor coapte, lustruite, a venit la noi dintr-odată, aşa peste noapte, Heinz, cine ar fi crezut? Tu vei avea grijă de mine şi mă vei răsplăti şi mă vei despăgubi pentru iubirea mea, nu-i aşa, Heinz?

Doar te iubesc atât de mult.

Heinz nu scapă din ochi ascensiunea sa profesională şi cursurile ce vor trebui eventual urmate, Brigitte nu scapă dintr-un ochi dragostea, care e ca o boală grea, şi din celălalt ochi viitoarea locuință şi amenajarea ei.

Brigitte a auzit că e corect să fie ca o boală, Brigitte îl iubeşte pe Heinz corect şi adevărat.

Nu mă părăsi Heinz, niciodată!

Părinții lui Heinz cumpără cu mari sacrificii pantalonii moderni pentru Heinz. În schimb, nu vor să se întâmple prostii între fată şi Heinz. Ei spun că şi-ar putea ruina astfel

întregul viitor profesional, n-a tras oare tatăl ponoasele destul toată viața? O viață ruinată în familie ajunge într-adevăr.

Pentru Heinz, care vrea să realizeze ceva, viitorul e important, Heinz, care până acum n-a realizat nimic în viață, spune: viața nu constă numai din muncă, n-ai învățat şi n-ai realizat încă nimic în viață, de aceea nici nu poți şti asta, spune tatăl, care n-a realizat şi n-a învățat nici el nimic în viață şi a îmbătrânit deja.

Te iubesc, spune Brigitte, care nu vrea să-l piardă pe Heinz. Ce ai dobândit odată vrei să şi păstrezi, e posibil să primeşti chiar mai mult decât ai. Poate o afacere proprie, ar putea munci şi ea cu zel, doar este obişnuită cu asta.

Te iubesc, spune Brigitte. În fine, nu mai trebuie întrebat dacă asta e dragostea, pentru că este sigur că-i aşa.

Heinz şi Brigitte se sperie de amploarea acestui sentiment, Brigitte se sperie mai tare decât Heinz, pentru că sentimentele sunt mai degrabă feminine.

Profesia este mai degrabă masculină, asta nu prea îi face lui Heinz plăcere, totuşi el vrea şi poate să avanseze, nu importă încotro, de fapt, dragostea îi face lui Heinz mai multă plăcere, totuşi trebuie să fie atent ca să nu fie împiedicat de ea pe tărâm profesional, îmbrăcămintea modernă pe care şi-o va putea cumpăra Heinz din leafa lui îi face cu siguranță plăcere, îmbrăcămintea modernă pe care va trebui să i-o cumpere soției sale îi face cu siguranță mult mai puțină plăcere, aşa că: atenție!

Dragostea o doare pe Brigitte. Ea aşteaptă un telefon de la Heinz. De ce nu sună? Doare atât de tare să aştepți, doare trupul trupeşte şi sufletul sufleteşte pentru că lui Brigitte îi e dor de Heinz. Brigitte spune că Heinz e toată lumea ei. Din acest motiv, lumea Brigittei e mică. Viața fără el îi pare fără sens, chiar cu el, viața nu i se pare prea plină de sens, doar că pare ceva mai plină de sens, în orice caz mai plină de sens decât munca ei în fabrica de sutiene.

Întoarce-te, Heinz! Te iubesc şi am nevoie de tine.

Heinz are nevoie de o existență sigură, ceva în el spune: să tinzi înainte, asta spun şi părinții experimentați, care nu au trecut încă niciodată dincolo de hotarele locului natal.

Nu mă mai lăsa niciodată singură, se roagă Brigitte, viața mea e lipsită de sens fără viața ta.

Brigitte trebuie să aibă grijă să facă rost de un bărbat care nu merge la cârciumă, ea trebuie să aibă grijă să facă rost de o locuință frumoasă, ea trebuie să aibă grijă să facă copii, ea trebuie să aibă grijă să facă rost de mobile frumoase, apoi trebuie să aibă grijă să nu mai fie nevoie să meargă la muncă, mai trebuie însă înainte să aibă grijă ca maşina să fie achitată, apoi trebuie să aibă grijă să-şi poată permite toți în fiecare an un concediu frumos, apoi trebuie în tot cazul să aibă grijă să nu fie nevoită să fie prea îngăduitoare.

Trăieşti numai o dată, spune mama Brigittei, pentru care această unică dată e deja prea mult şi prea des, întrucât nu are bărbat.

Unica viață a Brigittei e totuşi împlinită, pentru că e plină de Heinz. Părul ei străluceşte în soare asemeni castanelor lustruite, Brigitte e de-a dreptul copleşită de această viață, care, mulțumită lui Heinz, este aproape prea mult pentru ea. De munca ei Brigitte nu este copleşită, pentru că este monotonă, Heinz este, spre deosebire de munca ei, copleşitor.

Heinz mai trebuie să realizeze ceva în viață, înainte de a putea măcar să se gândească la o familie, Brigitte ar vrea ca realizarea ei să fie Heinz, care să realizeze apoi ceva pentru ea, căci el are un viitor, viitorul lui Heinz constă în branşa electrică în care munceşte, viitorul Brigittei constă în Heinz. Specialiştii buni sunt marfă rară.

Dumnezeule, cât te iubesc, îi spune Brigitte lui Heinz.

Şi eu simt aşa, răspunde Heinz. Tatăl lui îşi simte discurile intervertebrale pentru că este şofer-de-camion-de-cursă-lungă, dar foarte curând va fi un fost şofer-de-camion-de-cursă-lungă, dacă discurile intervertebrale nu se vor stăpâni, şoferul-de-camion-decursă-lungă crede că Brigitte nu e nimic şi nu are nimic, el crede că Heinz va fi cineva şi că are

deja de pe-acum ceva: şi anume talent, rezistență şi hărnicie, Heinz, nu-ți dezamăgi tatăl! El crede că tu poți şi ai voie să emiți pretenții.

Cel mai bine şi-ar căuta Heinz o femeie cu bani, pentru a se putea curând privatiza şi a avea propria afacere, chipuri drăgălaşe ca cel al Brigittei înşală adesea, în ele zace ratarea profesională, părinții vor pentru Heinz tot ce este mai bun. Cu siguranță că nu Brigitte este TOT CE ESTE MAI BUN.

Te iubesc atât de mult, spune Brigitte, părul meu strălucitor îmi susține dragostea, altceva ce-mi mai susține dragostea: meseria ta, care are viitor, altceva ce mai susține dragostea mea: eu însămi, care nu am absolut nimic.

Părinții lui Heinz ar dori ca el să se uite la ce este autentic, ceea ce părul Brigittei nu este. Părul ei este vopsit, Heinz este încă mult prea tânăr ca să recunoască autenticul, atunci când îl vede. Pentru ceea ce este autentic sunt responsabili părinții, care-au avut o viață întreagă de-a face cu aşa ceva. Tatăl simte că discurile lui intervertebrale trebuie să fie foarte, foarte autentice, Heinz poate emite pretenții, fapt pentru care, la urma urmei, învață o meserie.

Şi Brigitte iubeşte foarte tare autenticul, pe Heinz, bărbatul autentic, de exemplu, apoi covoare autentice, garnituri de salon autentice şi un mic bar autentic în locuință.

Heinz vrea să mai guste ceva de la viața lui. Heinz mai poate gusta ceva de la viața lui, atâta vreme cât locuieşte la părinți şi economiseşte bani. În afară de asta, este încă prea tânăr pentru a se lega deja de cineva, Brigitte al cărei păr străluceşte azi din nou, încât te dor ochii, îl iubeşte pe Heinz atât de mult, încât s-ar sfărâma în ea ceva, dacă Heinz ar arunca-o cât colo. Te iubesc, spune ea în felul în care o fac preferații ei din film, de la radio, televiziune şi discuri, nu ştiu dacă asta ajunge pentru o viață întreagă, spune Heinz, un bărbat vrea să aibă parte de multe femei, un bărbat este altfel.

Păi, tocmai de aceea te iubesc, pentru că eşti bărbat, spune Brigitte. Eşti un bărbat care învaţă o meserie, eu sunt o femeie care n-a învăţat nici o meserie, meseria ta trebuie să ajungă pentru noi amândoi, el chiar face lucrul acesta ca în joacă, pentru că este o meserie atât de măreaţă, atât de frumoasă, n-ai voie să mă părăseşti niciodată, altfel voi muri, spune Brigitte.

Nu se moare aşa repede, spune HeinZ. Ar trebui pur şi simplu să te mulţumeşti cu unul care câştigă mai puţin decât voi câştiga eu odată.

Dar te iubesc tocmai de aceea, tocmai pentru că tu câştigi mai mult decât unul care câştigă mai puţin.

Şi de altfel Brigitte îl iubeşte pe Heinz pentru că acest sentiment există în ea, fapt împotriva căruia nu poate face nimic, punct.

Părul ei este aidoma castanelor comestibile lustruite.

O să reflectez până mâine la asta, spune Heinz. Aşa se procedează în viaţa economică modernă, la care mă pricep.

Te iubesc atât de mult, răspunde Brigitte. Mâine e deja viitorul pe care nu îl am.

În orice caz, nici pe mine nu mă ai.

Aşa că n-aş vrea să fiu în pielea ta.

Şi acum mai departe cu exemplul negativ Paula.

Alternând mereu cu exemplul bun al Brigittei, se furişează prin faţa noastră exemplul rău al Paulei.

Când încă mai e aproape noapte, exemplul Paula se furişează în localitatea învecinată, care e deja aproape un oraş, unde, din acest motiv, se poate învăţa o meserie, ce-ţi poate schimba în anumite condiţii toată viaţa: croitoria.

În localitatea vecină se pot învăţa şi lucruri inutile, ce te-ar putea abate pe căi greşite: să mergi la cinema şi la cafenea.

Paula a fost adesea avertizată de amândouă.

E atât de frumos să te aşezi într-o cafenea.

E ca şi cum ai fi venit pe lume pentru ceva frumos, de fapt ai venit pe lume pentru ceva ce nu e frumos: pentru o

viață nepotrivită care se numeşte munca în gospodărie, şi care rămâne lipită de acela care nimereşte în ea din greşeală.

Paula munceşte acasă pentru rudele ei, cărora le datorează această viață nepotrivită.

Mai e de mirare că Paula e cuprinsă de-un dor nestins?

Cu autobuzul merg de altfel o mulțime de copii la şcoală şi o mulțime de femei la măcelar, la cârnățar!

Sau la cimitir.

Cu autobuzul nu merge nici un bărbat sub 70, doar dacă e în concediu de boală, dar în concediu de boală nu ai voie să călătoreşti cu autobuzul, orice formă de distracție este numaidecât denunțată şefului, din acest motiv, orice bărbat sub 70 este în autobuz în ilegalitate, bărbații legali sub 70 merg cu jeepul sus în pădurea cea bătrână.

Femeile casnice din autobuz îi explică Paulei în cor că e una dintre ele.

Paula crede despre sine în secret că e una mai bună ca ele.

Femeile casnice din autobuz insistă să-i explice Paulei că nu e cu nimic mai bună ca ele.

Dar înainte de orice este dragostea, care e cel mai bun lucru, spune atunci Paula, Paula e mai bună pentru că va purta în ea o dragoste, când va fi venit momentul potrivit, mai întâi Paula este mai bună datorită croitoriei, iar în final Paula va fi înnobilată de dragoste, dragostea va înlocui croitoria, cât de tare mă bucur deja.

Paula îşi ține strâns poşetica de piele, care e mai bună decât sacoşele de plastic ale suratelor, celelalte femei îşi țin strâns cunoştințele lor despre bărbați, cunoştințe pe care Paula nu le are încă.

Bărbații pot fi porci, dar şi contrariul, care este contrariul unui porc?

Pentru asta bărbații muncesc toată săptămâna din greu. Ziua de sâmbătă este marea zi a subjugării, tot satul se zdruncină atunci de la mişcările din genunchi, spinare şi umeri.

Paula tremură când aude asta, la ea va fi cu totul altfel, mai bine.

Apoi, îți poți linge rănile la cafenea şi te poți uita la televizor, da, vizionare tv! Programul de după-amiază.

Un film vesel cu desene animate, din care înțelegi doar jumătate, pentru că totul merge prea repede, poate face orice durere din pântece să uite să mai sfredelească.

Dacă totuşi durerea din pântece îşi scoate capul vreodată ca un vierme din măr, e deja prea târziu, zicala veche spune că femeile sunt născute pentru durere, iar bărbații sunt născuți pentru muncă: fiecare şi-a încleştat dinții în trupul celuilalt şi sălăşluieşte acolo ca un vandal, trăieşte şi se hrăneşte din el, asta se numeşte o simbioză.

În afară de asta, femeile din autobuz au înaintea Paulei cunoştințe despre durerile binefăcătoare ale naşterii copiilor, avansul e mare, dar nu de nedepăşit, aerul stricat vibrează de discuții, despre dureri în general, despre durerile nesănătoase ale căratului de greutăți, ale operațiilor, ale reumatismului, ale herniei, ale şalelor, ale cataractei sau ale cancerului, apoi sunt aduse-n discuție durerile sănătoase ale naşterii copiilor, care fac femeia de la o naştere la alta şi mai capabilă de muncă, după care vine imediat, fără nici o trecere, marea bucurie de a avea copii, urmată de şi mai marea bucurie a lăuziei.

Paula, victima meşteşugului, învață croitoria, un şorț merge deja. Merge încet, dar merge, activitatea de mânuire a materialelor îi face Paulei plăcere, adesea totuşi, când Paula tocmai trebuie să execute o cusătură deosebit de complicată, între ea şi cusătură dragostea îşi strecoară capul hidos, faptul că Paula află tot mai multe despre dragoste în timpul pauzelor de lucru, cel mai adesea din revistele ilustrate, o face să ştie încă din timpul lucrului cum merge treaba între bărbați şi femei. În orice caz, cu totul altfel decât a auzit vreodată, tot ce-a auzit Paula vreodată a auzit din familie sau de la prietene, la ce te poți aştepta de la asemenea ființe subumane! Paula ar fi desigur nebună dacă s-ar solidariza cu

femeile din familia ei, cu aceste sărmane ce fac degeaba umbră pământului!

Paula se solidarizează mai bine cu cea mai bună prietenă a ei, cu uşchi glas*, sau cu următoarea ei bună prietenă, această femeie blondă drăguță a acestui cântăreț drăguț de şlagăre negru (cu păr negru).

În pauzele de lucru Paula absoarbe dragoste până e plină ca un burete, în timpul lucrului vomită iar totul din ea. În primul rând trebuie totul să fie curat, dar senzual, asta îi e ca un ghimpe în ochi Paulei, cum e posibil să înmugurească şi să crească vreodată dragostea în mediul acesta al ei, atât de nesenzual şi de necurat, da, cum?

Ce poate ieşi din faptul că îți imaginezi ceva ce nici nu există în realitatea persoanei care îşi imaginează acel lucru? Aşa e: visele se nasc din această constelație nefastă.

Paula visează ca toate femeile la dragoste.

Toate femeile, inclusiv Paula, visează la dragoste.

Multe dintre fostele prietene de şcoală, multe dintre actualele colege de muncă visează tot la asta, numai că fiecare dintre ele crede cu toată convingerea că numai ea va avea parte de dragoste.

Uşchi Glas – actriță la modă în Austria şi Germania anilor 70 (N. Tr.).

Când vinzi ca vânzătoare, această ocupație de frunte, dragostea are de sute de ori pe zi ocazia şi şansa să intre, dar intră numai casnice cu copii, niciodată dragostea, casnicele intrate, care au avut odată, de multă vreme, dragoste, le compătimesc şi le disprețuiesc pe vânzătoare, pentru că trebuie să vândă şi nu pot savura urmările cele mai frumoase ale dragostei, anume copiii şi banii de coşniță, care vin de la bărbat şi, în mare parte, tot acolo se întorc, femeile ocrotite le disprețuiesc pe cele neocrotite.

Şi vânzătoarele le urăsc în schimb pe casnice, pentru că au scăpat de toate astea, în timp ce ele se mai află într-o dură luptă a concurenței şi în loc de mobile lăcuite, trebuie să

cumpere încă ciorapi de nailon, pulovere şi fuste mini – ca bunuri de investiție.

Da, situația e dură şi te arde la bani!

În localitate există o ură generală care muşcă tot mai mult împrejurul ei, contaminează totul şi nu scuteşte pe nimeni, femeile nu sunt capabile să vadă ce au în comun între ele, doar deosebirile, acelea care au primit ceva mai bun datorită avantajelor lor fizice vor să-l păstreze şi să-l ascundă de celelalte, acestea vor să le deposedeze pe cele dintâi sau să ia ceva şi mai bun. Domnesc o ură şi un dispreț general.

Piatra de temelie e pusă încă din şcoală, că Paulei chiar îi trece prin cap să compare dragostea cu flori, muguri, ierburi şi mirodenii e o urmare a anilor când era la şcoală.

Că Paula leagă dragostea de senzualitate e o urmare a revistelor pe care îi place să le citească, a auzit deja cuvântul sexualitate, dar nu l-a prea înțeles.

Că dragostea are ceva de-a face numai cu munca nu spune nimeni cu plăcere, Paula ştie şi-n somn cum se înfaşă şi cum se hrăneşte un bebeluş, Paula nu ştie însă cum să te fereşti de o sarcină.

Paula ştie însă şi în somn ce contează, şi anume, numai şi numai sentimentul.

Paula aşteaptă ceva, şi-anume să fie aleasă, şi asta e tot ce contează, ce contează e să fie aleasă de cel potrivit.

Paula n-a învățat niciodată să aleagă şi să decidă ea însăşi, Paulei i se întâmplă totul la diateza pasivă, nu la cea activă, lucrul extrem ce i se poate întâmpla este să spună o singură dată nu. Dar prea des nu ar trebui să spui nu, pentru că dacă ai spus nu cu o singură dată prea mult, norocul trece în viitor pe lângă tine şi nu-ți mai sună la uşă.

Paula merge uneori pe ringul de dans, atunci când are loc o petrecere, uneori un amator beat al ringului o duce iar pe Paula în pădure, ceea ce nu are nimeni voie să vadă, pentru că i-ar scădea imediat, până la dispariție totală, valoarea de piață.

În pădure Paula e pipăită apoi pe sâni sau, în cel mai rău caz, între picioare sau apucată de cur.

Paula a fost învățată să cunoască prețul celui care o pipăie între picioare, e unul cu viitor sau unul fără viitor, e unul cu viitor sau o vită de muncă?

Dacă e o vită de muncă, atunci nu el poate deveni destinul Paulei, creierul Paulei a învățat în astfel de situații să funcționeze ca un computer, aici rezultatul ar fi: măritată, doi copii.

Urmează respingerea, înjurătura, urletul, câteodată urmează clătinarea şi căderea alcoolicului şi seducătorului, câteodată urmează căderea, acalmia şi somnul ca să-şi revină din cherchelealã.

Câteodată numitul devine brutal şi ordinar.

Nu ajunge, aşadar, să te dai aşa, fără minte, dragostei când îți bate la uşă, trebuie să şi calculezi, pentru viața de mai târziu, care uneori chiar vine după asta.

Trebuie să calculezi din cauza viitorului care încă îți stă înainte.

Viitorul este întotdeuna celălalt, vine întotdeauna de la celălalt, viitorul vine peste tine ca o grindină, dragostea, de e să vină, vine ca o furtună. În cel mai rău caz, nu vine deloc, croitoria trebuie s-o faci tu însăți.

Croitoria trebuie s-o faci tu însăți.

Paula începe, aşadar, imediat să gândească, să programeze, când unul o pipăie, se întâmplă atunci cât se poate de neprogramat să i se facă o greață cumplită, mulți ani, trăiască! Dar va fi imediat suprimată, să nu care cumva, din prea mult zel, să suprime Paula o dată din nebăgare de seamă şi dragostea!

Paula învață foarte devreme să-şi considere corpul şi ceea ce se petrece cu el ca pe ceva ce i se întâmplă altcuiva şi nu ei înseşi. Întru câtva unui corp secundar, unei Paule secundare.

Tot materialul viselor Paulei, toată tandrețea se întâmplă cu corpul principal al Paulei, bătăile ce vin de la tată i se întâmplă corpului secundar, mama ei, care n-a învățat

niciodată să-şi procure un corp secundar, trebuie să încaseze totul cu corpul principal, de aceea e deja atât de uzat şi de terminat.

Trebuie doar să ştii să te descurci, trebuie cumva să te poți descurca! Dacă nu ai voie să-ți iei nimic pentru tine, în afară de muncă, dacă eşti tot timpul numai luată, atunci chiar că trebuie să ştii să te descurci.

Când femeile vorbesc despre bărbații lor, spun numai: al meu. AL MEU. Nimic altceva, nu bărbatul meu, doar al meu. Unui străin îi spui poate: soțul meu.

Unuia de aici îi spui: al meu. Paula remarcă zâmbetul victorios când mama sau surorile spun: al meu. Unica ocazie în care învinsele au în colțul gurii un zâmbet victorios.

Îşi doreşte să poată spune şi ea cândva despre unul: al meu. Despre croitoria ei Paula nu spune niciodată: munca mea. Despre munca ei Paula nu spune niciodată: a mea. Nici în sinea ei. Munca este ceva ce se descarcă din tine, munca e mai mult o datorie şi din acest motiv ea i se întâmplă corpului secundar, dragostea este o bucurie, o recreere şi din acest motiv i se întâmplă corpului principal.

Munca, până şi-atunci când o faci cu plăcere, o suporți, ea ți se întâmplă, cu toată dragostea ei pentru croitorie, Paula a învățat că munca este ceva care te împovărează, care doar respinge dragostea, nu o aduce.

Numai o maşină de amestecat betonul mai poate face ordine în scăfârlia Paulei, în toată această cantitate de dragoste trupească şi în toată cantitatea de dragoste sufletească pentru actrițele de film, cântăreții de şlagăre şi vedetele de televiziune.

Paula doar recepționează, ea nu prelucrează, ca un burete care nu e stors niciodată, un burete suprasaturat, din care surplusul curge mai mult din întâmplare, cum să poată învăța Paula ceva?

Din pagube, se înțelege.

Prin care devii înțelept.

Chiar îi e scârbă lui Brigitte de Heinz!

Chiar lui Brigitte îi e scârbă de Heinz chiar îi e scârbă lui Brigitte de Heinz şi de corpul lui gras, alb, de electrician, care se numeşte tot Heinz. Cu toate astea este şi fericită, atât de bucuroasă, bucuroasă, infinit de bucuroasă că îl are, pentru că el este viitorul ei.

Aveți şi voi un viitor? Formați o întreagă propoziție: viitorul meu se numeşte edi. Şi tot ce simte, Brigitte trebuie să producă singură, numai cu ajutorul forței muşchilor ei. Fără vreun ajutor tehnic.

Nu-i de mirare că se simte suprasolicitată.

Heinz îşi foloseşte forța muşchilor pentru a-şi edifica o meserie.

Heinz are şi căpşor, ceea ce se adaugă la aceasta.

Brigitte n-are încredere în forța muşchilor ei că i-ar putea edifica o meserie, Brigitte abia dacă o scoate la capăt cu dragostea.

Într-o bună zi, sora măritată a lui Heinz, cu sugarul şi copilul cel mic, se află în vizită, greu încărcată cu ceşti, farfurii pentru prăjitură cât şi prăjitura aferentă, Brigitte se împiedică, tare ar dori mama lui Heinz s-o ascundă pe Brigitte, poate printre hortensii?! Pentru că ea nu face decât să coasă tot timpul pe bandă sutiene, mereu cel puțin 40 de bucăți, ăsta e numărul minim de execuție pentru norma muncii în acord, Brigitte ține cu orice preț să facă parte din grup, ea vrea să-şi ancoreze viitorul deja în prezent, atât de adânc, încât nimeni să nu i-l mai poată smulge de-acolo.

Mama lui Heinz, bună din fire, vede totuşi viitorul lui Heinz numai în Heinz singur, în Heinz şi în prezumtiva sa casă familială, pe care va putea s-o realizeze cu banii micuței sale antreprize pentru mămica şi tăticu şi, nu în cele din urmă, chiar pentru el însuşi, va vrea şi o va face. Mama lui Heinz vede deja toate astea înaintea ochilor ei ca pe o fata morgana, un viitor răbdător, care a îndurat deja multe, chiar înainte de a exista, un viitor pe a cărui spinare se lăfăie căsuța, copii, ce frumos o să fie! Nicăieri nu vede mama un locşor pentru Brigitte, nici măcar în bucătărie, locşorul

Brigittei este banda rulantă, banda şi încă o dată banda, încărcată cu dantelă pentru sutiene, burete şi stretch, căsuța Brigittei este cusutul, cel pe care l-a învățat.

Mai întâi trebuie amenajată o prăvălie proprie, care înghite bani mulți, care înghite multe din economiile şoferului-de-camion-de-cursă-lungă. Mama lui Heinz, înainte de a fi fost nevastă de şofer-de-camionde-cursă-lungă, cu mulți, mulți ani înainte, chiar înainte de a fi fost viitoare mamă de antreprenor, a fost şi ea un nimic şi un nimeni, cunoaşte deci acest statut din proprie experiență.

Ea însăşi e, în orice caz, pe dinafară şi e bătrână, tatăl mai e încă în plină activitate, el a devenit şofer-decamion-de-cursă-lungă. Deşi discurile intervertebrale îi sunt irevocabil terminate, tăticul îşi poate ridica încă fiul pe umeri şi poate să-l poarte, să-l suie în şa, ducându-l în lumea afacerilor.

Mămica lui Heinz o împinge pe Brigitte sub masa de cafea, o înghesuie în bufetul pentru veselă, Brigitte trebuie să lase din mână totul, prăjitura pe care o duce, frişca, zaharnița şi cafetiera. Brigitte n-are voie să ajute.

Însăşi mămica, ea în persoană, persoana mamei, aduce toate astea înăuntru, cu fiica ei măritată şi mamă de nepot, la cafea femeile vorbesc despre gospodărie, ca şi despre aparatele aferente şi despre producătorii de bani pentru gospodărie, şi despre copii.

La cafea bărbații vorbesc despre fotbal, fotbal, despre muncă, bani şi despre fotbal.

Bărbații nu vorbesc la cafea despre femei, pentru că astea sunt aici, fie că ei vorbesc despre ele sau nu.

Sora măritată a lui Heinz relatează cum este să simți lângă tine un corp micuț de copil respirând, un ceva micuț şi neajutorat, acest ceva ce a fost un timp viață în devenire şi acum este, în fine, viață devenită, acest prunc, aşa mic cum este, a făcut-o, în sfârşit, femeie.

Brigitte tare ar dori să schimbe şi ea experiențe de viață, dar ea nu are nimic de oferit în schimb.

Sora lui Heinz povesteşte cum faci să-i dăruieşti un copil bărbatului iubit, acum, în sfârşit, el are copilaşul.

Donația e înfăptuită.

A fost un eveniment entuziasmant.

Brigitte s-a târât pe ascuns afară din dulapul de vase, unde-a căutat vase, deşi nu avea ce căuta acolo, şi s-a alăturat grupului, unde nu are ce căuta, la fiecare frază a surorii lui Heinz, dă din cap zgomotos, aprobator, ca exemplu ea menționează că acum este încă frumos să îşi cumpere haine şic, pentru ca să-i placă lui Heinz, dar cât de frumos va fi cândva, când nu va mai fi nevoită să-şi cumpere haine şic, pentru că va fi devenit mamă. Când donația unui copil sau a mai multora va fi realizată, acesta va fi rezultatul marii sale iubiri, copilaşul.

Protest furios al celorlalte, care tocmai relataseră atât de pozitiv despre copii şi despre eliminarea lor [în lume].

Brigitte declară că o asemenea ființă mică ar face din ea o mamă o mamă o mamă, că Heinz nu se pricepe deloc la bebeluşi, pentru că el este bărbat, că ea se pricepe foarte bine la bebeluşi pentru că este femeie, Heinz va ajunge mai târziu să iubească bebeluşul, Brigitte îl va putea iubi imediat şi pe loc.

Heinz e în continuare mai mult pentru plăceri şi profit.

Mama lui Heinz e în continuare mai mult pentru finalizarea construcției căsuței, pentru ca să existe odată un loc de odihnă pentru discurile intervertebrale stricate, Heinz e, în secret, pentru căminul de bătrâni, după ce economiile şoferului-de-camion-de-cursă-lungă vor fi fost încimentate. E necesar mai întâi ca economiile unei vieți trecătoare să fie prelucrate în beton durabil, Brigitte este în orice caz pentru Heinz şi pentru tot pentru ce este Heinz. În felul acesta, normal că nu vor ajunge unde vor să ajungă, ci îşi vor tot tăia craca de sub picioare.

Sunt atât de multe crăci verzi în grădină, de care atârnă chiar fructe. În grădină sunt şi flori care pot fi tăiate, care ar trebui culese atât timp cât înfloresc.

În aceste chestiuni tatăl lui Heinz este o autoritate.

În realitate, lui Brigitte îi e greață de copiii sugari, în realitate, le-ar frânge mai degrabă oscioarele fragile ale degetelor de la mâini, neajutoratele degețele de la picioare le-ar înțepa cu aşchii de bambus, şi persoanei principale proaspăt-venite i-ar înfunda botul cu o cârpă jegoasă în loc de biberonaşul preferat, pentru ca să afle în sfârşit ce înseamnă să urli cu adevărat.

Dacă cei prezenți ar putea bănui ce monstruoasă metamorfoză în neom s-a petrecut în Brigitte.

Deocamdată însă sugarul surorii lui Heinz se pişă de zor peste creştetul sărmanei Brigitte, în mijlocul părului proaspăt vopsit, în noua şi durabila coafură permanent, ceea ce provoacă noi hohote de râs. Brigitte care tocmai lua de jos o linguriță argintată se ridică şi degetele i se prefac automat în gheare de pasăre, sunt degete care trebuie să lupte în mod obişnuit pentru orice.

Brigitte nici nu poate suporta o asemenea umilință în fața tuturor, un om ca Brigitte poate fi zdrobit adesea chiar de lucruri mărunte.

Există multe lucruri mari, care s-au întâmplat deja şi care n-au zdrobit-o nici ele pe Brigitte.

Toți râd de gluma bebeluşului, chiar şi tatăl lui Heinz, care nu prea mai are motiv să râdă. Chiar şi discurile intervertebrale râd, de data asta, împreună cu el.

Fructul dragostei râde cel mai tare. Şi dragostea, la ea acasă în lumea asta mică, râde împreună cu ei. Lumea lui Brigitte este lumea mică a dragostei, ea pălmuieşte pruncul, bravul fruct!

Mama lui Heinz o goneşte pe Brigitte înapoi în bucătărie, asta ne mai lipseşte ca muncitoarea necalificată să vrea să aibă şi ea un astfel de fruct, şi pe cât posibil, chiar de la băiețelul nostru Heinz!

Din depărtare, salută amenințător azilul de bătrâni, despre care n-a fost vorba niciodată, dar care este, cu toate astea, prezent.

Îşi va face apariția la momentul prielnic.

Noi înşine ne facem viitorul nostru, spune mama lui Heinz. Din acest motiv ne şi aparține, dar numai nouă. Ea să şi-l facă pe-al ei, n-are decât, viitorul nostru îl face Heinz, fiuL. Al nostru, al lui, dar nici un alt viitor.

De ce trebuie să vrea Brigitte neapărat atât de mult, ba aproape chiar totul, şi anume pe băiatul nostru?

De ce nu e oare mulțumită Brigitte cu ceea ce are, adică cu nimic?

Altele n-au nici ele nimic, şi totuşi sunt mulțumite.

Când eşti mulțumit, atunci chiar şi nimicul este ceva.

De ce nu poate fi mulțumită Brigitte cu nimicul pe care îl are?

Bebeluşul tropăie prin părul de lână al lui Brigitte.

Bebeluşul scormone cu degetele lui de bebeluş prin ochii, prin urechile şi prin nasul lui Brigitte.

Toți râd cu poftă, chiar şi morocănosul tată şi ambițiosul Heinz.

Speranța râde cu ei, deşi a devenit din nou ceva mai săracă.

Viitorul nu poate râde, pentru că nu a sosit încă.

Prezentul nu râde, pentru că el e prea greu ca să râdă.

Munca lui Brigitte nu râde chiar deloc, pentru că se află prea departe.

Azi e de fapt zi de sărbătoare pentru toți!

Brigitte îşi ascunde supărarea şi râde din toată inima împreună cu ei. Apoi merge să se spele.

De-atâta ură, dinții îi scrâşnesc zgomotos.

De-atâta ură, chiar iubirea cea mai durabilă trebuie să tacă.

Aceasta se retrage înspăimântată.

Heinz tocmai a devenit în loc de dragoste datorie reală.

În loc de plăcere, muncă.

Cu munca, se descurcă Brigitte oricum mai bine.

Sora lui Heinz râde cel mai tare, pentru că este în siguranță, ei nu i se mai poate întâmpla nimic, ea a izbutit.

Mama lui Heinz râde nițel chinuit, pentru că Brigitte n-a spălat încă putina, din fața viitorului mai bun al lui Heinz.

Pentru că Brigitte e încă prezentă şi, evident, e hotărâtă să rămână.

Norocul le surâde tuturor.

Totuşi într-o bună zi totuşi într-o bună zi acel lucru ce face dintr-un om abia acum un om a venit chiar şi la Paula, noi am aşteptat destul de lungă vreme să se întâmple asta. În această zi, i s-a părut aşa dintr-odată ca şi cum până atunci nici n-ar fi trăit cu adevărat.

Deoarece: înainte viața a fost numai muncă, numai casă, gospodărie, prietene, muncă, muncă acasă şi muncă în croitorie (abia în ultimul timp!), aşadar o viață nepotrivită sau incompletă, asta însă se va termina acum, căci iată, dragostea e aici, în sfârşit a sosit, în sfârşit Paula este acum om.

Munca şi casa, gospodăria, prietenele, munca, munca acasă şi munca în croitorie sunt, ce-i drept, încă prezente, astea nu dispar de la sine, de la o zi la alta, dar în plus, mai există şi dragostea, urrra! Cel mai important lucru în viața omenească şi acum şi cel mai important lucru în viața Paulei.

Paula îşi propune asta cu toată hotărârea.

Şi vrea să facă totul cum se cuvine.

Chiar TREBUIE să facă totul cum se cuvine, altfel dragostea dispare cât ai zice peşte sau va fi reprimată de muncă, de casă, de gospodărie, de prietene, de muncă, de munca acasă şi de munca în croitorie, în aşa fel încât va ajunge, fără speranță, la ananghie.

Gospodăria îi va rămâne, în tot cazul.

Va să zică, Erich este cel mai frumos din sat. Erich este de fapt un copil ilegitim, cu încă alți trei frați, fiecare de la alt tată, fapt care creează, după cum e ştiut, proaste poziții de pornire, dar el e frumos.

Frumos, ca o cadra de frumos, cu păr negru şi ochi albaştri, numai bun să te îndrăgosteşti.

Erich e râvnit şi de altele.

Chiar dacă pentru un bărbat nu este important să fie frumos, ceea ce pentru o femeie este foarte important, e totuşi frumos când un bărbat e frumos, Erich are şi o meserie interesantă: este lemnar, meseria lui Erich nu-i face lui Erich însă nici o bucurie, deşi este foarte interesantă, dar pădurea are nevoie totuşi de oameni, de aceea: la pădure cu tine, Erich, imediat după şcoala elementară! Erich se lasă adesea folosit la nevoie.

De toate astea puțin îi pasă deodată Paulei, important este numai că, în sfârşit, dragostea a venit şi că n-a venit la ea şi la un lemnar urât, uzat de muncă, beţivan, vlăguit, grosolan, ordinar, ci la ea şi la un lemnar frumos, uzat de muncă, beţivan, robust, grosolan, ordinar, asta face ca totul să fie ceva deosebit, desigur, dragostea în sine este deja ceva deosebit, dar vedeți cât de deosebită trebuie să fie, dacă împrejurările îi aleg exact pe Erich şi pe Paula pentru dragoste.

Erich şi Paula există numai o singură dată între mii, poate chiar între milioane!

Paula care a aşteptat de mulți ani, de fapt dintotdeauna această zi invită dragostea imediat înăuntru, îi oferă o cafea bună şi mai pune alături de ceaşcă şi o felie mare de cozonac, altfel, Erich, care era pentru ea incarnarea masculinității, chiar înainte ca dragostea să se ivească, şi care este acum pentru ea incarnarea absolută a masculinității, căci ceilalți bărbați pe care îi cunoaşte nu pot fi nici un fel de încarnări pentru indiferent ce, cel mult pentru alcool, sau bătaie, sau miros de răşină, deci, altfel, Erich nu intră niciodată în mica ei bucătărie, dar azi vine Erich, care este încarnarea masculinității bărbatului, încarnarea alcoolului, a bătăilor, pe care le-a încasat din fragedă copilărie de la mamă, de la bunică, de la tatăl vitreg şi de la colegi în pădure, aşadar, azi vine Erich în bucătărie, pe cât de mică, de sărăcăcioasă şi de dărăpănată este, pe atât e de curată, încât chiar că ai putea mânca de pe podea, Erich are de transmis un comision, o ştire de o deosebită importanță, privind partida de mâine,

şeful de secție l-a trimis, vorbeşte cu greutate, aşa cum cu greutate le face pe toate.

Aşază-te, Erich. Erich spune: pe cât e de mică, de sărăcăcioasă şi de dărăpănată bucătăria dumneavoastră, pe atâta e ca scoasă din cutie, o ajutați vrednică pe mamă, Paula, vrednică!

Paula străluceşte la această laudă, ca un taur decorat în ziua de rusalii cu medalii pentru merite de război.

În acest moment, Paula are exact 15 ani, Erich în schimb are 23. Acest lucru e important, pentru că înainte totul era altfel şi după aceea totul va fi, de asemenea, altfel, să reținem acest moment! În acest moment nu este momentul ca Paula să înceapă să se gândească deja la măritiş, dacă Paula s-ar gândi la măritiş, i-ar jumuli tata carnea de pe oase. Dacă Erich s-ar gândi la însurătoare, bunica, mama şi tatăl vitreg ar încerca pe loc să-l bată măr. ŞI CINE FACE MUNCA TA? Cine coseşte şi hrăneşte vitele şi schimbă pregăteşte culcuşul de paie? Cine? Şi cine cară lăturile la porci? Cine?

Şi mama, care a fost întotdeauna slugă printre străini, de când avea 14 ani, deci cu un an mai puțin decât are acum Paula, care a fost în serviciu în capitala districtului, ba chiar în mai multe capitaledistrictcapitaledistrict, fapt care i-a adus patru copii, fiecare de la alt tată, o artroză la şold, un catar bronşic cronic, un chip oribil, incredibil de scorojit, un spate rotunjit de atâta şters de podele, doi dinți de aur! Şi ultimul ei bărbat, unicul bărbat pe care l-a avut vreodată de soț, un pensionar de la căile ferate, de la care – tocmai de la acesta – nu are nici un copil, care din acest motiv o ține cu atât mai mult din scurt, dar despre asta mai târziu, mama aşadar, care este acum zi şi noapte slugă acasă, al cărei spate se încovoaie şi mai tare de la ştersul podelelor, a cărei artroză la şold şi al cărei catar bronşic se înrăutățesc mai mult ca oricând, dar care face cu drag munca grea, căci o face pentru bravul pensionar şi soț, care n-ar fi fost obligat să se însoare cu ea, luând-o cu cei 4 copii, şi care nici nu s-ar fi însurat vreodată cu ea, dacă nu ar fi fost un astmatic maliții os, având

nevoie de îngrijire, această mamă, după o pauză de elocventă tăcere, spune în sfârşit: tu nu poți avea absolut nimic, dar dacă poți avea ceva, atunci fă rost de ceva MAI BUN, Erich.

Du-te de-acasă, în împrejurimile mai largi, aşa cum am mers eu odată, lucru ce mi-a ajutat foarte mult în viață, adică m-a dus la un funcționar cu pensie, chiar dacă drumul a fost uneori abrupt şi a dat peste bărbați nepotriviți, răi, şi sămânța lor nepotrivită şi rea dinăuntrul meu, tocmai de aceea pleacă de aici şi du-te acolo unde există ceva mai bun, odată ce tu şi aşa arăți deosebit, tatăl tău era şi el italian, aşa că găseşti uşor o femeie cu bănet, tu arăți, cu părul tău negru de străin, mai bine decât indigenii cu părul lor indigen blond ca franzela sau brun spălăcit şi găseşti repede o femeie cu bani, aşa una despre care adesea se aude, se citeşte şi se vede.

Şi asta va fi atunci şi-n avantajul nostru, şi va fi vai de tine, dacă asta nu va fi şi în avantajul nostru!

Aşa că mai bine nu-ți lua niciuna, dar dacă tot trebuie să-ți iei una, atunci nu-ți lua una de-aici, ia-ți una de altundeva, unde este mai bine. Tu eşti la urma urmei bărbat, poți avea grijă de tine. Tu eşti la urma urmei bărbat, ai grijă numai să nu faci vreuneia un bastard, în anumite circumstanțe acesta te costă o avere, şi te costă viitorul tău, Erich. Şi dacă tot trebuie să faci, atunci fă-l cel puțin uneia care are bănet, unei turiste care vine vara, de exemplu, de aceea, pleacă afară, ieşi de aici, poate chiar în străinătate, care există şi asta, şi despre care-am văzut deja multe fotografii color frumoase.

Şi să nu-l deranjezi cumva pe tăticu' care-şi face somnişorul de după-amiază, de care are nevoie la astmul lui grav, altfel face din nou o criză de sufocare, şi atunci am încurcat-o. Şi să nu mi-l deranjezi cumva pe tăticu' la somnul de după-amiază, anume pentru că el a fost la căile ferate, şi asta-i mai mult decât ar putea afirma oricare de aici despre sine însuşi, altfel îmi mai moare sub mâini. Îi duc imediat cafeaua înăuntru, s-o aibă lângă el când se trezeşte.

Şi să nu mi-l deranjezi cumva pe tăticu' din somnişorul de după-amiază, de care are nevoie la astmul lui bronşic grav, pentru că el a fost la căile ferate, şi acum e prea slab ca să mai fie în stare să te caftească, şi sunt şi eu prea slabă ca să te caftesc.

Tu eşti de fapt rasat şi negru, Erich, dar n-ai prea multe în căpățână. Uită-te totuşi după aceea încă o dată la fotografiile din străinătate, nu poate să-ți strice, chiar dacă nu le înțelegi, pe cât de rasat şi negru eşti, Erich, pe-atât de puține ai în creier.

Erich îşi îmbracă noul pulover din catalogul casei de expediție, noii blugi din catalogul casei de expediție, cămaşa nouă şi albă ca neaua, din catalogul casei de expediție, şi la urmă lucrul cel mai frumos din catalogul casei de expediție: jacheta de lână pură cu model, Erich, pachetul viu al casei de expediție.

Şi când Erich cu ochii lui negri îşi aprinde o țigară e de parcă aceasta ar fi fost încă dintotdeauna aici, pe chipul lui, ca şi cum exact aici i-ar fi fost locul şi nu pare un corp străin pe un chip obosit, lipicios de sudoare şi brăzdat, plin de un păr răvăşit, de culoarea franzelei, brun sau gri ca şoarecele, aşa cum se vede azi foarte adesea.

Atâta vreme cât Paula a fost copil, Erich a tratat-o doar ca pe un copil, acum Paula trebuie să-l facă să-i fie clar că nu mai este copil, ci deja o femeie adevărată.

Rămăseserăm cândva mai sus în locul unde Erich intră în bucătăria părinților Paulei, cu țigara albă în chipul întunecat, cu părul negru şi ochii ca smoala, o statură stranie, periculoasă ca o panteră, niţeluş ca o panteră.

Paula a citit odată despre anumiți bărbați care lasă într-un peisaj obişnuit impresia unor pantere în junglă.

Stranii, periculoşi şi plăcuți pentru ochi şi inimă.

Ea n-ar fi crezut că va avea vreodată un astfel de bărbat, chiar în bucătăria ei modestă, care să lase acolo impresia unei pantere periculoase, într-o junglă periculoasă. Însă dacă cineva ar fi în stare de asta, acela nu ar putea fi decât Erich,

pantera, imediat caută Paula în ediția ziarului de sfârşit de săptămână locul cu pantera, a, uite-l aici!

Şi englezeşte a învățat Paula, era cea mai bună la engleză şi la aritmetică, şi bună şi la alte materii, asta nu-i foloseşte însă acum la nimic.

Erich nu şi-a terminat şcoala, ceea ce nu contează, pentru că este ca un animal frumos de pradă: o panteră.

Paula ştie că Erich este totul, aşadar, trebuie să devină şi ea cu mult mai mult decât este, altfel apare altcineva care este mai mult, sau chiar cineva care este cu mult mai mult, şi i-o ia înainte, dar cum? Dar cum?

Nimicul care este Paula mitraliază de jur-împrejur ca o rachetă, țac-țac, face cafea, aduce cozonăcelul, care de fapt era rezervat pentru tăticu şi pentru gerald şi pitit chiar din acest motiv, toată lățimea palmelor celor doi bărbați dezamăgiți o va lovi pe Paula încă înainte de căderea serii, dar cozonacul se va afla atunci deja în trupul lui Erich. Paula se învârte ageră ca o albină, Erich încearcă să explice în felul lui încet şi greoi că Paula este deja o adevărată micuță gospodină.

Paula a preferat odată croitoria mai bună față de munca mai rea din gospodărie, acum se umflă deodată ca o porumbiță sălbatică, uguie primprejur, îşi înfoaie penele, se aranjează, coboară pleoapele şi cară tot ce poate apuca din imediata vecinătate; în afară de cazanul cu apă sfințită, există multe lucruri care-i pot fi lui Erich de folos.

Erich este un demn reprezentant al mâncăului, mănâncă până i se face rău. Erich este interesat numai de motoare, şi anume de acelea care sunt montate într-o motoretă sau, şi mai bine, într-o motocicletă, Erich ar vrea atât de îngrozitor de tare să-şi ia permisul de conducere, pentru a-şi putea permite să-şi îndrepte atenția şi spre motoare mai tari, cărora le este dedicată în secret toată dragostea lui, şi anume maşinile sport etc, dar a căzut deja de trei ori la examenul de conducere.

E posibil ca, în consens, întreaga lui familie să-i fi distrus sistematic în bătaie, din fragedă copilărie, centrul motor din cap, ireparabil.

Erich nu va mai putea fi niciodată nelimitat de fericit, fericirea lui Erich va rămâne mereu limitată.

Paula, în schimb, nu va avea niciodată noroc.

Pe Erich îl interesează doar foarte puțin cinematograful, de care Paula e foarte interesată, căci acolo totul se petrece prea repede pentru el.

Şi turistele care vin vara au zburat din nou de-aici atât de repede, într-o depărtare incertă.

Depărtarea este periculoasă, apropierea este familiară, ai putea chiar s-o îndrăgeşti cu adevărat. În apropierea lui Erich nu se află nimic ce ar putea el îndrăgi, în apropierea lui Erich se află doar Paula.

Dacă Erich ar avea posibilitatea să aleagă între Paula şi o motocicletă, ar lua motocicleta, chiar şi cu o motocicletă Erich se duce numai până în satul vecin şi nu mai departe, într-o depărtare mai îndepărtată.

Paula culege smântână, pentru a o bate şi a face frişca.

Femeile din familia Paulei sunt vestite pentru curățenia lor.

În rest, nu e nimic pozitiv de raportat despre femeile din familia Paulei, merită să trăieşti pentru asta, căci o poți îmbunătăți tot mai mult: curățenia, sus, Paula, la curățenie generală!

Molcomul Erich sade pe laviță şi haleşte cât trei.

Tot ceea ce acasă capătă numai tăticu. Înghesuie cozonacul în gâtlej ca un ministrant, toarnă peste el cafea şi rachiu de la secret, molcomul Erich creşte şi se întinde ca o plantă peste banca pe care sade şi apoi, de jur-împrejurul băncii, haleşte şi haleşte, şi nu se gândeşte la nimic altceva decât la motoarele lui, la motoreta lui, care poate fi incredibil de rapidă, mai ales după ce a băut ceva.

Dar construcția ei tot nu o pricepe nici acum, pentru că piesele sunt îmbinate într-un mod atât de complicat.

Cu toate astea, Erich visează la o maşină cu mult mai rapidă, la senzația de a şofa, la viteza cu care mergi când conduci, la un supermotor, dar dacă la căcatul de motoretă se strică doar un fleac, trebuie să meargă imediat la prietenul lui, ăla-i un expert, şi ăla lucrează, ce-i drept tot în pădure, dar e un geniu în ale lemnului, ăla i-o repară pentru câteva beri. Un talent care se iroseşte lucrând în pădure.

Cel mai tare şi mai tare-ar dori Erich să-şi demonteze motoreta şi să construiască din ea o maşină de curse.

Erich mănâncă felia de cozonac, este ca în ziua de duminică pentru tăticu' lui, Erich se gândeşte la motoreta lui, pe care o are, la motocicleta lui, pe care o va avea odată, pentru a se putea gândi apoi la o maşina, şi la maşină, şi la ea se gândeşte, pentru ca odată şi odată, cândva, în viitor, să se poată gândi chiar la o maşină sport, despre care poate citi multe de pe-acum şi pe care o poate admira în poze.

A venit dragostea azi la Paula totuşi, sau tocmai de aceea? Paula pofteşte dragostea să ia loc, imediat i se oferă şi o cafea cu lapte, dar dragostea nu se aşază ascultătoare, ea se agață strâns de Paula, oare cum se va termina totul? Se întreabă Paula, dar Erich, neghiobul nebun după motoare, nu se întreabă deloc.

Să sperăm că într-o viață mai bună, speră Paula, aşa cum i se întâmplă adesea.

Să sperăm că, pe cât se poate de repede, pe cât se poate de departe, speră Erich, şi asta precis nu pe jos, speră Erich.

Ce sex frumos a fost ăsta iar!

Da, acesta a fost iar un sex frumos, e de părere Heinz. Îşi şterge gura, îşi piaptănă părul, îşi curăță sprâncenele, urechile pe dinăuntru, nasul, îşi spală mâinile, îşi bea cafeaua de dimineață şi iese din casă spre a-şi exercita profesia, imediat după ce iese din casă, intră în stresul vieții profesionale, în lumea misterioasă a sârmelor, din care Brigitte nu pricepe nimic.

Între timp Brigitte îşi urmează destinul ei de femeie, care este mai uşor şi mai simplu decât destinul de bărbat.

Îşi deschide dulapul, îşi scoate fusta şi puloverul şi îşi trage pe ea un halat de bumbac, pestriț şi îngrijit şi care are rostul de a îmbunătăți atmosfera de lucru, de a aduce puțină culoare în griul şi negrul inconsolabil al maşinilor, pete vesele de culoare: raze de soare, după ce Brigitte a îmbunătățit atmosfera de lucru, înrăutățindu-şi însă propria stare, intră în sănătoasele sandale-de-lemn-pentru-sănătatea-picioarelor, pentru ca piciorul să rămână sănătos cât lucrează şi să nu se îmbolnăvească aşa cum se întâmplă cu unele picioare, dar nu ale Brigittei, ea preîntâmpină asta.

Dacă ai cunoştințe privitor la lucruri ştiințifice cum ar fi sănătatea, poți împiedica multe, chiar şi boli.

Şi celelalte colege poartă aceste sandale, şi ele fac ceva pentru sănătatea picioarelor lor. Sandaua de lemn e preferată în acest anturaj.

Înainte de a putea privi bine împrejur, Brigitte a şi început munca la banda rulantă, serviciul la bandă îi conservă lui Brigitte feminitatea, pentru că este o muncă feminină, în general cu angajate de sex feminin

(muncitoare), de aceea nu e greu să păstrezi intactă curățenia, singurele elemente masculine sunt posturile mai înalte, acelea care nu se văd şi care deci nu pot deranja curățenia feminină.

În meseriile preponderent mase. Zace adesea ceva oribil pe jos, fără ca imediat cineva să ia măsuri. În această muncă legată de sutiene, zac pe jos numai obiecte drăguțe, câteodată o bucată de dantelă, o bentiță de culoare roz-somon, dar chiar şi aceasta este imediat înlăturată.

De fapt, pe jos nu se află niciodată nimic, ce să mai vorbim de mesele din cantină! Şi aici, peste tot, avantajul curățeniei: atât de curat, încât ai putea mânca direct de pe ele! Fetele şi femeile sunt în întrecere, cine descoperă prima un fir de praf sau o pată, pata e deja ocolită, ba uneori pata e ocolită chiar înainte de a fi fost făcută.

Uneori se ajunge totuşi la situația ca o pată de cafea să trebuiască să fie îndepărtată de pe placa albă de melamină,

după această operațiune sunt toate satisfăcute.

Dacă trece din întâmplare un angajat din conducere, care de fapt nu trece niciodată, atunci pata îşi va fi dat de mult duhul vieții ei tinere.

Nici o secretară-şefă care trece întâmplător nu are voie să vadă vreo pată, pentru că asta se pricepe la pete, dar ea însăşi nu pare să facă niciodată vreuna.

Secretarele au adesea un hobby, printre acestea se numără călătoriile, dansul, excursiile, cinematograful sau lucrul manual.

Pe bărbații pe care-i cunosc cusătoresele îi interesează din păcate în afară de munca lor numai felul cum se pot întrema după această muncă, ei nu au hobby-uri. Adesea ei au hobby-uri rele, în care nu-şi implică familia.

Nu se ştie ce-i interesează pe şeful vânzărilor, pe procurist, pe responsabilul cu promoția şi pe directorul tehn.

Nu se ştie precis nici ce lucrează aceştia, domnii nu sunt de aici.

La banda de cusut sutiene, se pot avea doar cu greu interese străine de banda de cusut sutiene, pentru că adesea nu se ştie ce interese există în general, se ştie numai că unul sau mai mulți au interesul ca banda de cusut sutiene să funcționeze.

Chiar dacă se ştie că există şi altceva decât munca şi muncitorii mase, trebuie să-ți şi vină ideea că acest altceva ce există poate exista şi pentru tine, nu tot timpul doar pentru alții.

Brigitte în tot cazul e una dintre puținele care a priceput că în afară de muncă există ceva ce merge mult mai departe decât munca, Brigitte a aflat din întâmplare că există mai mult decât doar munca, mult mai mult, şi anume: HEINZ.

Brigitte a aflat din întâmplare, aşadar, că în afară de munca pe care nu o vrea, de colegele pe care nu le poate suferi, pentru că, de fapt, nu mai este una dintre ele, pe care tocmai din acest motiv chiar că nu le mai poate suferi, căci colegele o mai consideră încă a fi una dintre ele, ceea ce de

mult nu mai este, mulțumită lui Heinz, mai bunul, de-a dreptul cel mai bun, Brigitte a aflat din întâmplare, aşadar, că în viață mai există, în afară de muncă, muncă, îmbrăcatul hainelor de muncă, făcutul cafelei, muncă etc, şi unul, de fapt unicul, care i-a otrăvit temeinic toate astea şi i-a tăiat pofta din rădăcină pentru toate astea şi din întâmplare Brigitte l-a recunoscut pe HEINZ, Heinz şi urmările.

Ceea ce e mai bun – Heinz – poate fi recunoscut numai din întâmplare, când şezi ca Brigitte, la bandă, într-o situație cât se poate de disperată.

Ceea ce e mai bun – Heinz – poate fi şi obținut numai dintr-o întâmplare neverosimilă, când şezi ca Brigitte, la bandă, într-o situație cât se poate de disperată.

Se va îndura oare întâmplarea de Brigitte?

În timp ce Brigitte îşi mişcă degetele de la picioare în sănătoasele ei sandale de sănătate, spre a le păstra chiar şi pe acestea sănătoase şi proaspete pentru Heinz, priveşte în jos de la o înălțime vaporoasă spre cele ce cos ca şi ea, despărțită de ele în mintea ei printr-o distanță de nerecuperat: Brigitte, femeia de afaceri.

Celelalte, care văd magazinele doar pe dinăuntru, şi numai atunci când cumpără hrană pentru sugarii lor sau un cârnat conservat pentru bărbații lor.

Brigitte, care va poseda magazinul prin Heinz, ştie cum te poate apăsa proprietatea, dar şi cum te poate bucura. În tot cazul Brigitte va şti atunci pentru cine se va speti de muncă, şi anume, pentru ea însăşi şi pentru Heinz şi nu pentru o masă de oameni străină, anonimă, neprietenoasă ca aceasta de aici.

Ceva ce-ți aparține este ceva ce-ți aparține.

Atât de departe, atât de nebunesc de departe pot aluneca uneori gândurile lui Brigitte!

Heinz se gândeşte la orice vrei, dar cel mai puțin la Brigitte.

Heinz se gândeşte la aceleaşi lucruri ca şi Brigitte, anume la propria sa afacere.

Heinz speră că chestia cu Brigitte nu va avea urmări, când Heinz se gândeşte la Brigitte, atunci nu se gândeşte la ea însăşi, ci la posibilele urmări, Heinz o cântăreşte pe B. Față în față cu urmările.

Brigitte speră că chestia cu Heinz va avea urmări, va TREBUI să aibă urmări.

Trebuie făcut rost de un copilaş! Un sugar grețos, alb, o larvă care zgârie, pentru Heinz va fi simplu şi semnificativ: copilul nostru! El va întrupa legătura durabilă pe care o caută b.

Heinz caută cu toate mijloacele să împiedice orice legătură durabilă, pentru Heinz un prunc ar fi o piatră atârnată de picior, o piedică, o frână pentru foarte promițătoarea sa ascensiune în direcția: antreprenor.

Brigitte vrea să-l primească înăuntru în ea, şi să şi rămână apoi înăuntru, nu să curgă nefolosit, lipsit de sens şi fără viitor afară, Brigitte vrea ca Heinz să-şi dea drumul şi să împroaşte în ea extractul fripturii de vacă şi al găluştelor de azi de la prânz, acum doar trebuie împroşcată în ea, în sfârşit, această mâzgă băloasă şi să rămână înăuntru, dar nu, lucrul bun se face pe-ndelete şi Heinz are şi el nevoie de răgaz.

Un omuleț nou, cine-ar crede, într-o secundă se şi purcede.

Ia-ți timp şi nu-ți lua viața, sau: toate cu calm, în calm stă puterea, ripostează Heinz, binedispus, la zorul lui Brigitte. Heinz rămâne culcat calm peste Brigitte, în toată plinătatea trupului său şi, deocamdată, face o pauză, povara lui e grea, el n-o face cu nimic mai uşoară.

Brigitte simte burta spongioasă a lui Heinz peste ea, turtind-o, nici un semn că în acest colos ar mai exista viață.

Că nu-i tocmai cel mai uşor nici nu-i trece prin cap lui Heinz. Să-i ard una între coaie ca un cal cu copita, îi trece fulgerător prin cap lui b.

Heinz ar vrea firește să prelungească pe cât e cu putință puținele clipe plăcute pe care le poate avea cu Brigitte. Chiar

aşa repede nu trag nici prusacii, chiar aşa repede nu i-o trage nici Heinz.

Plin de prezență de spirit, Heinz are întotdeauna un răspuns pregătit.

În timp ce în Heinz revin încet viața şi mişcarea, Brigitte se gândeşte la viitorul ei, viitorul care s-o abată de la acest prezent care-i provoacă greață, Brigitte vrea ca Heinz să treacă mai repede la treabă pentru că s-ar putea ca viitorul să nu mai poată aştepta mult.

E timpul să se termine odată preludiul, pentru ca principalul, urmaşul, să-şi poată începe existența.

Heinz grohăie şi se tăvăleşte.

Ce face el aici nu e gândit ca un preludiu pentru Brigitte, Heinz trebuie mai întâi să-şi facă pregătirea, înainte de a intra în runda finală.

La un preludiu, care să-i facă plăcere lui b., Heinz nu s-a gândit niciodată.

De-abia acum e gata Heinz de start, în sfârşit motorul e cald.

Heinz, care e omul momentului, vrea acum să aibă momentul lui de plăcere.

Heinz a început să se agite, i-au intrat în turație intestinele din cavitatea abdominală.

Ăsta e temperamentul lui.

Abia mai târziu vrea Brigitte să guste plăcerea, dar atunci să fie cu atât mai durabilă.

Dragostea trece, dar VIAȚA durează.

Numai dragostea ne lasă să trăim!

După cum se poate deduce din aceste cuvinte pripite, Paula vede nu numai în croitoria mai bună o posibilitate de supraviețuire, ci Paula vede acum şi în dragoste o posibilitate de VIAȚĂ, pentru ea e ca şi cum ar trebui să alerge în concurență cu ceilalți o distanță mare, o distanță plină de gropi, şi ceilalți cad laolaltă înăuntru în gropi şi dispar ca la biliard: surorile ei cu copiii lor şi cu degetele lor distruse, fratele ei, care şi el va avea curând copii şi are de pe acum degetele distruse, mama lui Erich, care are deosebit de mulți copii, şi la care este o minune că efectiv mai există degete, toți cad înăuntru în gropi şi dispar de pe ecranul pe care se desfăşoară realitatea.

Dar ea, Paula, ea ocoleşte gropile cu bravură! La capătul drumului urmează căderea în brațele lui Erich şi dangătul clopotelor de biserică.

Sfârşitul croitoriei, începutul vieții celei mai adevărate, cum nu există alta mai adevărată, la moarte nu trebuie nici pe departe să te gândeşti, pentru că moartea nu vine încă lungă vreme, dacă viața este adevărată şi reală, numai dacă trăieşti o viață neadevărată şi nepotrivită, ca mama sau tata, care doar se nasc, încep să muncească din greu, ca apoi imediat să moară, fără să fi simțit realitatea vieții reale, numai dacă trăieşti această viață nepotrivită şi neadevărată, această viață de muncă din care nu ai nimic, atunci suferi o moarte adevărată şi durabilă, aşa repede merg uneori lucrurile, că la sfârşit poți crede că nici n-a fost nimic.

Paula consideră dintr-odată croitoria drept duşmanca ei naturală, din fericire, nu s-a legat de ea atât de strâns şi de inseparabil, ca să rămână lipită de ea.

Din fericire, croitoria este ceva ce poate oricând fi aruncat peste bord. Din fericire croitoria nu ți se atârnă de gât şi nu se agață nici în altă parte ca să nu-ți mai dea drumul, cum fac uneori oamenii nepricepuți, cum ar vrea Paula să facă cu Erich. Din fericire, croitoria nu este TOTUL, ci asta este dragostea şi o căsuță proprie, ce trebuie construită.

Paula îl vrea pe Erich pe care-l va căpăta, al cărui copil îl va căpăta, după care se va lăsa de meserie, pentru a căpăta şi alți copii ai lui Erich, resp. Un alt copil al lui Erich.

Paula nu va primi nimic pe degeaba.

Înainte de a primi ceva pe degeaba, pierde mai degrabă totul.

Paula va primi atunci şi o maşină, pentru care Erich o va primi pe ea însăşi, ceea ce nu e mult, dar asta Erich nu are voie să ştie, el trebuie să creadă că ce primeşte este cel mai mare lucru pe care-l poate primi.

Bineînțeles că trebuie să-l schimbe puțin, până când fericirea poate, în cele din urmă, să se instaleze şi să şi rămână: Erich trebuie să se lase total de băut, ăsta este cel mai rău lucru ce poate exista, pentru că priveşte nemijlocit şi personal mobila albă, lăcuită, de bucătărie şi dormitorul nou de lemn de nuc. Alcoolul şi mobilele noi sunt prin natura lor adversari naturali, alcoolul şi rochiile sarafan îngrijite, pe care nu ar trebui să borăşti, pantofii albi, care arată ca de piele adevărată, deşi nu sunt, şi totuşi nu ar fi voie să borăşti peste ei, copiii în hăinuțe colorate, plantele în glastre, televizorul cu flori artificiale în vaza artificială, toate astea şi alcoolul, perdelele transparente de plastic şi alcoolul, textilele moderne ce n-au nevoie să fie călcate şi alcoolul, acestea toate sunt pur şi simplu duşmani în natură acolo unde se întâlnesc, duşmani.

În capul Paulei toate obiectele albe şi moi se potrivesc între ele, alcoolul nu se potriveşte cu ele. Alcoolul deranjează şi distruge.

Dar nu e voie să uiți prezentul de dragul viitorului, dar normal că nu este voie (mare greşeală!) să scapi cu totul din ochi viitorul de dragul prezentului.

Prezentul Paulei nu mai este croitoria, prezentul Paulei este dragostea ei pentru Erich, care va fi suficientă şi pentru tot viitorul.

Iubirea fiind, aşadar, viața adevărată, viața prezentă neadevărată a Paulei trebuie să se modifice în aşa fel, încât să

devină adevărată şi plină de dragoste, acest lucru se face aşa: ai văzut adesea, Erich, la cinema, cum între persoane deosebite se pot întâmpla lucruri deosebite, cum ar fi o dragoste deosebită, aşadar, noi trebuie să fim doar deosebiți şi să vedem ce se întâmplă, obişnuiți sunt oamenii de jur-împrejur, care nu ştiu altceva decât muncă şi iarăşi muncă, deosebiți suntem noi, care nu ştim altceva decât muncă şi muncă, dar care, pe lângă asta, ne mai şi iubim, nu mai trebuie să căutăm lucrul deosebit, pentru că îl avem deja: dragostea noastră.

Ea vine uneori numai o dată în viață, dacă nu o apuci cu amândouă mâinile, atunci devii foarte nefericit, dacă de ex. Laşi femeia iubită sau bărbatul iubit să rătăcească pe la străini, s-o apuce pe calea greşită, dragostea este o excepție la ceea ce trăim şi avem îndeobşte, la muncă sau acasă.

Altceva doar nu avem.

Dar dragostea, pe asta o avem. Ține, aşadar, strâns norocul!

În această clipă, ca şi în multe alte clipe anterioare, Erich se gândeşte la capul de distribuție, la carburator şi la eşapament, pe care oricum nu le poate deosebi între ele. În încheiere, deşi efortul este foarte mare, Erich se gândeşte imediat fără pauză la aspectul exterior al întregului: la caroserie, la viraje şi la şofat.

Paula gândeşte însă pentru doi şi se gândeşte imediat chiar mai departe, într-o cvasicontinuitate, nu la dragoste şi la ceea ce se întâmplă, resp. Se schimbă atunci în corp, ci la noua locuință, la copii şi la gustărica de după-amiază, cu cafea şi frişca, şi la lovitura pe care-o va da CELORLALȚI, cărora trebuie să le DEMONSTREZI ceva.

Uneori (rareori), Erich se gândeşte şi la revistele complicat scrise despre trecutul război mondial, despre multe dintre evenimentele ce se află în ele nu se mai ştie poate astăzi absolut nimic, suflul istoriei îl adie pe Erich. Rareori Erich se gândeşte la femei.

Erich nu se gândeşte niciodată la Paula, când nu e nevoit, pentru că tocmai este prezentă.

Paula se gândeşte la fiul ei molcuț. Paula se gândeşte la o cameră albă de spital, Paula se gândeşte la vechea ei familie, care se mai potriveşte în noua viață a Paulei, cel mult, într-o cameră de spital, ca vizitatori şi în cele mai bune haine de duminică, cel mai frumos lucru la care Paula e capabilă să se gândească e felul cum va regreta familia ei bătăile pe care i le-a dat într-o viață trecută mai rea.

Când se vor fi făcut fotografiile, familia va părăsi camera de spital ca un singur om. În încheiere Erich îi va oferi trandafiri roşii, care nu vor fi nici vis şi nici baloane de săpun, ci un vis care s-a adeverit.

Invidia va fi, desigur, şi ea de față şi va prezenta felicitări.

După cum vedem, între prezentul Paulei şi viitorul Paulei, precum şi între prezentul lui Erich şi viitorul lui Erich, precum şi între prezentul Paulei şi prezentul lui Erich, precum şi între viitorul Paulei şi viitorul lui Erich, există deci o mare diferență, iar una şi mai mare există în tot cazul între prezentul Paulei şi viitorul lui Erich, şi între prezentul lui Erich şi viitorul Paulei.

Cum pot fi aduse între ele la acelaşi numitor aceste evenimente de valoare universală?

Aici începe munca pe care trebuie s-o depună unul şi pe care apoi celălalt şi-o însuşeşte, aici începe munca pe care trebuie s-o depună celălalt şi pe care apoi unul şi-o însuşeşte, faptul că amândoi muncesc în acelaşi timp şi apoi trag foloasele în mod egal nu intră în discuție în cazul de față. Prea sunt diferite punctele de vedere, prea inegal împărțite avantajele şi dezavantajele, prea este Erich avantajat datorită calităților lui corporale şi sexului său. Asta se bazează pe forța lui trupească şi pe înfățişarea sa, admirată mai cu seamă de femeile care-s alese.

Erich este ceva cum ar fi tatăl Paulei, sau fratele Paulei, sau cumnatul Paulei, ceva care împarte în stânga şi-n dreapta bătaia şi se îmbată, chiar dacă până acum nu a avut

ocazia, pentru că până acum el însuşi a fost mereu cel bătut; dar dacă va avea acum în curând ocazia s-o facă, adică o femeie, ceea ce el încă nu ştie…

Să bați face plăcere, ceea ce Erich încă nu ştie.

Paula, dimpotrivă, Paula, dimpotrivă, duce consecințele tuturor dezavantajelor înfățişării şi sexului ei.

Paula nu e considerată drăguță, cum ar fi bine să fie considerată o femeie, despre ea se spune însă că e curată, pură.

Curățenia şi puritatea pot să ridice valoarea unei persoane de sex feminin, pot, dar nu e obligatoriu.

În timp ce croitoria este inutilă, nu-şi are locul aici, nici n-ar fi trebuit să apară, va dispărea oricum curând din nou de pe scenă, nu va mai conta, în timp ce această croitorie este total neesențială, comparată cu viața şi cu dragostea ce o conține, în timp ce croitoria asta nu are absolut nici un sens, nu poate înlocui un bărbat şi nu poate pregăti nici o femeie pentru un bărbat, nu-i foloseşte unei femei la nimic, dacă are deja un bărbat, şi nu-i aduce nici un bărbat, dacă are nevoie de unul, în timp ce această croitorie nu face o FERICITĂ, ceea ce face doar un bărbat.

Paulei nu-i creşte valoarea pentru că învață croitoria, dar prin faptul că e întotdeauna curată, prin asta poate deveni ceva mai mult, aproape drăguță, ceea ce şi trebuie să fii, ca să poți avea parte de dragoste.

Paulei i-ar fi plăcut croitoria, dar realitatea trebuie luată în serios.

Masculinitatea lui Erich, frumusețea lui şi câştigul lui ca lemnar, față de feminitatea, urâțenia, dar curățenia Paulei, şi față de câştigul Paulei ca ucenică, dragostea lui Erich pentru motoarele rapide de orice fel, față de dragostea Paulei pentru Erich. Dragostea lui Erich pentru alcool, față de dragostea Paulei pentru Erich. Dragostea lui Erich pentru aventurile celui de-al doilea război mondial, față de dragostea Paulei pentru Erich. Dragostea lui Erich pentru motocicletele rapide şi maşinile sport, față de dragostea Paulei pentru Erich şi

pentru un cămin propriu, preferința lui Erich pentru ceea ce-i rapid, față de preferința Paulei pentru viață şi pentru Erich. Ambele sunt pentru Paula una.

Viața şi Erich.

La plimbare Brigitte prinde drăgăstos şi posesiv mâna lui Heinz. În fiecare minut liber, când, întâmplător, nu munceşte, Brigitte încearcă drăgăstos şi demonstrativ să apuce mâna lui Heinz, uneori trebuie să alerge ceasuri întregi pe lângă el, pentru a căpăta o dată şansa să-i dea mâna. Atunci însă temeinic, mâna drept întinsă, ca ea să nu-i poată plasa acolo un sărut.

Apucatul mâinii este înainte de toate atunci important, când sunt prezente alte femei, ce apar ca o încarnare încremenită a pericolului, timid se furişează atunci o mână mică în cea mare a lui Heinz şi vorbeşte despre vreme, situația în lume, sau despre mâncare, sau despre natură.

Heinz se preface uneori fățiş că el şi Brigitte n-ar fi un singur om, ceea ce de fapt sunt. Oare femeile astea nu văd că în realitate suntem una, am devenit una, inseparabili, întreabă Brigitte mirată când alte femei îl văd pe Heinz ca fiind un corp propriu cu un spirit propriu.

Când alte femei îl consideră pe Heinz ca pe ceva ce ar mai putea fi căpătat, când el de fapt nu mai poate fi căpătat, pentru că îl are deja Brigitte, atunci femeile astea nu au dreptate şi se află pe un drum greşit, fiecare cu ce este al lui.

Fără Heinz, timpul liber n-ar fi timp liber, munca fără Heinz e plină de pericole pentru Heinz şi pentru Brigitte. Munca fără Heinz nu este altceva decât un obstacol în calea spre Heinz.

E de necrezut cât de puternică poate fi ura împotriva cuiva, Brigitte trebuie doar să-l privească pe Heinz şi deja îl urăşte din nou.

Printre multe alte motive Brigitte îl urăşte pe Heinz şi pentru faptul că acesta lasă întotdeauna să crească în el o senzație fizică pentru Brigitte, exact când gitti ar vrea să trăncănească despre problemele ei sufleteşti, ce au ca urmare

o căsuță cu grădină. Întotdeauna, când Brigitte ar vrea să-şi reverse în afară ce are ea mai lăuntric, ocazie cu care să scuipe din ea toată salata despre fericire, viitor, îngrijirea bebeluşului şi maşini de spălat, tocmai atunci se poartă Heinz astfel, de parcă n-ar avea un creier, ci doar sulă.

Să vadă oare Heinz în Brigitte doar un corp, nu şi toată complexitatea care zace în el?

Brigitte s-a străduit chiar să provoace războaie şi crize intern., pentru a arăta că un om trebuie să aibă un altul, care să-l ajute apoi să le depăşească.

Dumnezeule mare, cât te urăsc pentru asta, gândeşte b.

Heinz e fericit că a găsit în fine o persoană cu care să şi-o tragă, ajunge doar ca Heinz să ia notă vizual de prezența persoanei Brigitte, ca să se şi descheie şi să se pună în poziție de start. În timp ce Brigitte încă îi declară că îl iubeşte şi că simte totodată ceva ce aduce cu stima pentru succesul lui profesional, în timp ce Brigitte îşi lasă încă să-i zboare gândurile despre dragoste şi respect până la nuntă şi renovarea casei, până să-şi poată da seama ce se întâmplă, ciocănarul Heinz i se şi prinde de corp ca o lipitoare.

Şi Heinz îşi acționează cu zel balansierul pompei.

Mama lui Brigitte dă sfatul cel bun ca Brigitte să nu-i mai dea drumul. În timp ce stomacul lui Brigitte se întoarce pe dos, Heinz nu-i mai dă drumul, se-agață ca o gheară şi revarsă în nasul sensibil al lui gitti respirația putredă a dinților stricați, împroaşcă abundent picături de salivă peste pleoapele strâns închise de greață ale lui Brigitte.

Da, Heinz a venit, cu toate dorințele şi pretențiile pe care un astfel de Heinz le aduce cu sine.

Mămica s-a dus la cinema şi Heinz a venit şi ciocanul lui s-a năpustit plin de văpăi peste Brigitte.

Brigitte îi doreşte în gând un sex încovoiat, cu aşa ceva Heinz ar avea multe necazuri, deocamdată are Brigitte multe necazuri.

Lui Brigitte nu-i trece prin cap să-i spună lasă-mă în pace.

Brigitte ştie că există atât de multe femei care ar dori să-şi însuşească un viitor străin, viitorul ei.

Din acest motiv Brigitte preferă să se transforme pe ea însăşi într-o prelungire a membrului lui Heinz, într-o parte a corpului lui Heinz.

Abia că țâşneşte Heinz pe uşă înăuntru, că şi ținteşte spre canapea, încă înainte de a-şi scoate puloverul, deja plonjează orbeşte, Brigitte parează asediul cu corpul ei.

Poate ca odată, din prea mult avânt, Heinz să pătrundă prin Brigitte, să ajungă pur şi simplu pe cealaltă parte şi să iasă prin zid. Azi însă Heinz are doar atâta avânt, încât să-l plaseze dibaci în Brigitte.

O acțiune măiastră, de mare precizie, un chin pentru Brigitte.

Brigitte nu îndrăzneşte nici măcar să spună dacă îi este foame sau sete. Când îi e mai târziu foame lui Heinz, îi e foame şi lui Brigitte, un singur corp cu toate consecințele, Heinz şi Brigitte sunt una.

O situație îmbucurătoare pentru două persoane tinere.

Brigitte îl urăşte pe Heinz cu ardoare.

În una dintre nenumăratele situații pătimaşe pe care le provoacă Heinz, fără să reflecteze cât de dezgustătoare ar putea fi pentru Brigitte, Brigitte ar putea de exemplu să țină spre el în loc de propria ei păsărică un sac, plin cu mulți țepi lungi, în care Heinz să sară ca un iepure înăuntru, heirup, să-şi facă drum înăuntru cu sula zvâcnind, şi nimic altceva, decât înăuntru! Şi dă-i, în țepi sau în cuie! Asta precis n-ar fi o plăcere, ce neajutorate s-ar bălăbăni atunci prin aer picioarele lui h.!

Închipuindu-şi-l aşa, Brigitte surâde.

Heinz nu ştie ce găseşte B. Comic când el se sloboade peste ea ca o eclipsă de soare sau o altă catastrofă a naturii.

B. Îl lasă pe Heinz în credința forței naturii.

B. Geme groaznic, de pot fi înmuiate şi pietrele, cauza: H. Forța naturii.

Brigitte nu simte nimic, decât un răzuit ciudat, neplăcut într-însa. Brigitte simte dragostea într-însa.

Heinz geme şi el, ca Brigitte să vadă cum se străduieşte pentru ea şi cât este de puternic.

Heinz geme de forță, nu de dragoste.

În dragoste Heinz înțelege puțin de glumă, în forță nici atât.

Dacă vrei să deschizi o antrepriză privată, te poți bizui de fapt numai pe tine însuți, cel mult, pe cineva care să contribuie cu un capital de pornire (de start).

În iubire Brigitte nu înțelege de glumă, este treaba cea mai serioasă pe care ea o poate face, aşa fără nici un capital de start, pentru propria-i afacere.

Pe două voci, Brigitte şi Heinz gem făcând dragoste.

Făcând asta Brigitte are o senzație neplăcută, Heinz o senzație plăcută în corp.

Corpul contează pentru Brigitte ca mijloc pentru un scop mai bun.

Corpul contează mult pentru Heinz, adică cel mai mult după ascensiunea lui profesională, şi după mâncarea bună!

Lui Heinz îi face plăcere, lui Brigitte, deloc.

Lui Heinz îi face plăcere, deşi nu înțelege de glumă.

Brigitte nu se alege cu nimic, decât cu o speranță vagă. Dar în afară de asta, Brigitte are un vagin, se foloseşte de acesta, lacom îl înhață vaginul lui Brigitte pe tânărul antreprenor.

Între Brigitte şi Heinz este în curs o cuplare corporală, Brigitte spune, cu tine este atât de frumos că aş vrea să mor. Heinz este foarte mândru de această frază, o repetă mereu şi mereu în cercul de prieteni.

Cu tine este atât de frumos, Heinz, că aş putea să moR. La muncă, în tot cazul, n-aş vrea să mor, Heinz, dacă tot trebuie, atunci măcar înainte.

Preferințele Paulei preferința Paulei pentru viață şi pentru Erich. Pentru Paula, ambele sunt unul şi acelaşi lucru, aşadar, dă-i înainte în ambele!

Totuşi, când Erich părăseşte în sfârşit curata bucătărie a părinților Paulei, cu motoare în suflet, cozonac şi o tărie în stomac, cu nimic în interiorul țestei, pentru că a îndeplinit tot ce avea de îndeplinit, el nu are nici un fel de amintire despre vreo persoană vie, despre Paula, ci doar o amintire tulbure despre o femeie care a făcut cu el ceea ce femeile au făcut întotdeauna cu el, şi anume, să-i dea să mănânce, să-i dea să mănânce, să-i dea să mănânce şi să-l servească prin față şi prin spate ca pe o statuie sfântă, căreia i se aşază ghivece cu flori, prin urmare nici o amintire despre vreun om anume, ci doar o amintire a consecințelor întâlnirii cu această persoană, anume o căldură plăcută în stomac de la tărie şi o senzație dulce de preaplin, de asemenea în stomac, ce vine de la cozonac, cafeaua n-a fost nici ea proastă, boabe veritabile.

Astea sunt pentru Erich cu totul altceva decât face el mereu cu turistele fem. Din timpul verii, care sunt totuşi pentru el persoane mult mai reale, mai vii, întrucât se pot decide încontinuu între diferite multiple posibilități, de ex. Dacă să viziteze cascada sau să facă o excursie la munte, sau dacă să meargă la dans sau la popice, atât de multă libertate de decizie îi face frică lui Erich.

Aceste turiste care vin vara sunt însă o cu totul altă specie de femei, sau ele sunt femei, iar mama şi Paula poate nu sunt deloc femei sau invers, o cu totul altă specie de femei este aşadar asta, care nu-ți îndeasă ceva fără încetare, care nu se îngrijesc de tine, care însă vor să li se îndese lor ceva, care cu toate astea au de multe ori bani, dar nu sunt femei cu care să te însori, cum spun mulți din auzite.

Contrariul acestora: femeile bune de măritat, cele care vor să li se îndese ceva în ele abia după ce au fost luate de nevastă, lucru la care rezistă totuşi foarte puține îndeajuns, până la izbândă, de aceea: Erich se gândeşte la două specii de femei, când se întâmplă să se gândească la femei, ceea ce face numai când simte o nevoie, pe care, prin simplul fapt de a se gândi, tot nu o poate satisface, Erich se gândeşte, aşadar, la femei, care pentru el nu sunt femei, căci ele, ca şi mama cea

lipsită de sex, îi îndeasă întruna ceva de halit şi de băut, şi la femei, care pentru el nu sunt femei, căci ele nu au voie să fie femei pentru el, pentru că o fac cu fiecare, fără să fie îndrăgostite, sau logodite, sau măritate şi, în general, ar fi absolut imposibil să poată ține curată o casă întreagă.

Fireşte, cele mai puține au o casă întreagă, fireşte, lui Erich îi este totuna că-i femeie sau nu, sau că nu-i deloc femeie.

Erich nu se gândeşte deloc la femei, sau dacă o face, atunci la femei care nu sunt deloc femei, prin urmare, nu există pentru Erich femei, căci femeile pe care le cunoaşte în realitate nu sunt deloc femei.

Erich simte efectele femeilor, dar nu înseşi femeile, din acest motiv şi încă din multe altele, Erich se gândeşte exclusiv la maşinile lui.

Din acest motiv şi încă din multe altele, Paula se gândeşte în această clipă la Erich şi la cum să poată deveni nevasta lui, ceea ce va fi greu, dar trebuie să fie totuşi posibil.

În timpul care urmează, croitoria mai bună, care a devenit brusc plicticoasă şi mai rea fără să poată înțelege de ce, geme chinuită: Paula, dacă nu te mai ocupi de mine mai mult decât te ocupi acum de mine, atunci foarte curând nu voi mai putea fi pentru tine viața mai bună, cum a fost intenția mea inițială, atunci, brusc, fără ca tu măcar să observi ca lumea, nu voi mai putea fi nici măcar o părticică a vieții tale.

Dar Paula nici nu mai ascultă cum trebuie la spusele croitoriei mai bune.

Căci în timp ce Paula exercită croitoria, se gândeşte la viața cea mai bună care, în mod sigur, cu Erich va veni mult mai repede decât viața mai bună care, cu croitoria, va veni abia în doi ani, când va fi terminat ucenicia, viața cea mai bună însă poate începe eventual chiar mâine!

Paula, fii gata oricând.

Cel mai bun rămâne totuşi mai bun decât ceea ce e doar mai bun.

Mai bine îți vezi norocul într-o altă persoană decât în cea care eşti tu însăți, cum au făcut-o deja mama, bunica, sora, de şi-au căutat norocul în altcineva şi nu l-au găsit nicidecum, mai bine îți vezi norocul în altă persoană şi-l şi găseşti acolo, decât să ți-l faci singur, sau să nu îți găseşti norocul, şi timpul tinereții a trecut.

E mai bine ca norocul să fie făcut dintr-un om omenesc, decât din mătase neomenească, bumbac neomenesc sau neomeneasca pânză de in.

Cum poți deveni o nevastă pentru Erich pe care el să fie în stare s-o recunoască şi ca femeie? De-acuma fără tivuri, fără butoniere, fără ajururi, fără cusături în cruciş şi-n curmeziş sau numai cu jumătate de inimă.

Erich coseşte iarba pentru nutreț.

Erich coseşte iarba pentru nutreț.

Azi e deja a unasutămia zi în care Erich coseşte iarba pentru nutreț, pe lângă munca în pădure, Erich trebuie să cosească întotdeauna iarba pentru nutreț, şi să execute încă multe alte activități, cum ar fi cositul ierbii pentru nutreț, curățatul bălegarului, căratul bălegarului la câmp, cositul ierbii pentru nutreț, încă o dată, o ultimă dată cositul ierbii pentru nutreț şi încă multe altele.

Paula o vizitează pe mama lui Erich şi persoanele dimprejurul ei, care de fapt sunt persoane împrejurul lui Erich, totul se-nvârte în jurul lui Erich, buricul pământului, care coseşte iarba pentru nutreț, de parcă ar face asta zilnic, bună ziua, aduc un cozonac şi salutări cordiale de la mama. Poftă bună.

Mama lui Erich se minunează, pentru că, dacă ai ceva, nu se obişnuieşte să dăruieşti de bunăvoie nici măcar o bucățică, asta nu s-a mai întâmplat niciodată până acum, aici fiecare încearcă să capete ceva, dar să nu dea nimic în schimb, pentru că aici fiecare încearcă să capete ceva pe degeaba dacă este posibil, dar pentru că, în general, se ştie că, pur şi simplu, pe degeaba, NU POȚI primi nimic, nici măcar chinuri grele, mama lui Erich se minunează că în casă

mărşăluieşte deodată un cozonac, aşa, pur şi simplu pe degeaba, mulțumesc mult. Salutări cordiale, dar întrucât, cum am spus, şansa de a primi ceva în dar este una la un milion, mamei lui Erich îi merge gândul imediat mai departe, ce anume poate să vrea în schimb fata asta? Ce şi de ce valoare avem noi, despre care ea să creadă o secundă că îl vom da, că ar fi posibil ca ea să-l primească?

Trebuie să fie ceva care să fie cel puțin cu o fărâmă mai valoros decât cozonacul, că doar, la urma urmei, vrei să primeşti totuşi ceva mai mult înapoi decât ai investit, nu poate crede în serios că îi vom da pe degeaba ceva, indiferent ce, chiar dacă ar fi doar negrul de sub unghie, căci pentru o bucată de cozonac primeşte cel mult o bucată de carne grasă, cea macră o mâncăm noi înşine, şi ea n-a afirmat niciodată că ar dori o bucată de carne sau câteva ouă sau un borcan de compot de prune, doar nu cumva vrea ceva din marmelada făcută în casă? Dacă-i asta, trebuie să mai care încoace ceva cozonac, până-i vine rău, când mă gândesc câtă muncă am avut cu marmelada, n-are decât să-şi ia propria ei marmeladă!

Paula îşi ia viața în propriile mâini, până acum nu culege pentru asta decât neînțelegere, nerecunoştința şi suspiciune.

Cu toate astea, Paula este foarte activă, culege florile câtă vreme înfloresc şi poate chiar înainte, atunci vor înflori în paharul cu apă sau în drăguța vază de porțelan în camera ferită, şi doar tu însăți ai parte de ele sau vreun oaspete drag.

Dar vine şi ziua în care devine clar că nu poate fi vorba de marmeladă, dacă ar fi fost vorba anume de marmeladă, după a opta bucată de cozonac Paula ar fi spus ceva, orice, despre marmeladă, doar nu poate fi atât de tâmpită, să care zece bucăți de cozonac pentru un borcan de marmeladă, dacă ar putea primi un borcan de marmeladă deja pentru opt bucăți de cozonac!

Ce vrea deci Paula, care e lucrul pe care-l vrea ea atât de mult?

Erich coseşte din nou iarbă pentru nutreț, pot să te ajut la căratul nutrețului, întreabă Paula, nu e îmbrăcată pentru căratul nutrețului, mai degrabă pentru biserică, la care însă nu merge, pentru că nici părinții ei nu merg niciodată, fiindcă pentru asta nu primeşti nimic, Erich se uită la Paula, cum te uiți la un gândac inofensiv, pe care, dacă eşti binedispus, nu trebuie neapărat să-l striveşti, Erich nu se uită urât la Paula.

Erich se uită la Paula, apoi iar nu se uită la ea. Îți pătezi rochia cu pete de iarbă, spune el, căci arăți ca şi cum ai fi vrut să te duci la biserică, ai putea s-o porneşti imediat spre biserică, aşa cum eşti acuma, nu, te ajut, Erich, tu munceşti mereu atât de greu! Da, munca e într-adevăr grea, dar este bine s-o faci în aer curat. În fabricile astea aş muri, în aerul acela stătut şi închis, în care trebuie să muncească chiar şi femeile, care sunt cam fără puteri, spune EricH. Ai dreptate, răspunde Paula la ce a spus Erich, un ton nou vibrează între ei, un ton al înțelegerii, munca în aer liber e mai sănătoasă decât munca în fabrică, despre asta am citit şi eu.

Erich n-a citit despre asta, pentru că nu citeşte decât revistele despre războiul mondial, dar şi Erich a auzit deja că munca în aer liber e mai sănătoasă şi mai liberă, ai dreptate, spune Paula, aerul proaspăt şi munca în el fac omul puternic, sănătos şi roşu-n obraji, tu eşti puternic, Erich. Şi sănătos, aceasta a fost prima conversație reală între Erich şi Paula, o conversație în care unul spune ceva, iar celălalt răspunde ceva al cărui sens se potriveşte cu cele spuse. În acest moment pe Erich îl străfulgera gândul că Paula ar putea fi o persoană cum e şi el una.

Erich a priceput superficial miezul problemei.

În ce o priveşte pe mamă, Erich trece pe lângă miezul problemei, din partea mamei, Erich simte doar consecințele: mâncarea, curățenia, înjurătura, amenințarea cu bătaia, curățenia şi încă o dată mâncarea.

Paula a dat un răspuns la ceva ce a exprimat Erich.

Erich a trăit nemijlocit urmarea unei acțiuni a lui.

În schimb, Paulei îi este permis să ajute la căratul coşului.

Aceasta este clipa în care Erich şi Paula fac pentru prima dată ceva împreună, şi anume cară un coş cu iarbă pentru nutreț.

Când în viitor Erich şi Paula vor face ceva împreună, se vor închide undeva sau se vor duce în pădure.

Nimeni să nu observe în viitor când vor face ceva împreună.

Uneori Erich şi Paula se completează reciproc şi în viitor, de exemplu când Erich bate şi Paula e bătută, sau când Erich e bolnav şi Paula îl îngrijeşte, sau când taie lemne împreună, sau când Paula găteşte şi Erich mănâncă.

Adesea gura lumii face glumele ei hazlii despre persoane ca Paula, aceste glume spun în concluzie că pe cât sunt de proaste femeile, pe atât sunt de drăguțe totuşi.

Ele sunt drăguțe totuşi.

În alte variante glumele mai spun şi că, pe cât de brutali, de prefăcuți şi de vicleni sunt bărbații, pe atât sunt de drăguți totuşi.

Ei sunt drăguți totuşi.

În această clipă mama lui Erich începe să reflecteze asupra căratului în comun al coşului, de data asta treaba merge repede, deşi mama lui Erich are un creier neexersat.

Paula nu vrea nici unt, nici brânză, nici lapte, nici vin, nici marmeladă, Paula îl vrea, aşadar, pe cel care participă decisiv la procurarea acestor produse, cu banii lui şi cu forța lui de muncă: aşadar, pe Erich.

Ei sunt drăguți totuşi.

NU! Gândeşte mama lui Erich.

Într-o zi Heinz şi Brigitte erau iar pe cale ca Heinz să-i tragă Brigittei fermoarul la spate, şi brusc, iată tot spatele Brigittei expus la lumina zilei, atât de frumos ca să-l poți expune în plină lumină chiar că nu este, spune Heinz.

Mişcat de atâta zel inutil, o ia totuşi pe Brigitte cu el în maşină, la căsuța din grădina de zarzavat a părinților lui.

Dacă ai o căsuță în grădina de zarzavat, înseamnă deja foarte mult, dar lucrurile se amplifică mult în bine, dacă ai o casă familială sau una pentru două familii, căsuța în grădina de zarzavat, aşa mică cum este, trebuie să fie un imbold pentru Heinz că totul se amplifică mult în bine. Nu trebuie doar gândit şi lăsat în mâna domnului, ci să fie lăsați alții să se gândească şi tu însuți să pui mâna.

Mămica şi tăticu ştiu ce e bun pentru Heinz.

Din acest motiv văd cu plăcere că Susi, eleva din clasele superioare ale şcolii de gospodărie pentru femei, întră în viața lor comună.

Susi intră, aşadar, în plin şi-n acelaşi timp periclitează viața lui Brigitte, neintrată încă pe făgaş, dar ce trebuie neapărat să intre pe făgaş.

Susi e ceva rafinat, Brigitte nu.

Nu le poți compara, lucrul e imposibil.

Poate să-ți placă una sau cealaltă, Heinz e cel ce hotărăşte.

O vrea pe asta sau pe asta.

Dacă se hotărăşte pentru Susi şi pentru ce e rafinat, părinții îi dau un frumos capital de start pentru căsnicie, adică întreaga lor economie din întreaga lor viață, asta nu este mult, dar este frumos.

Brigitte merge la fabrică la norma ei de muncă în acord, Susi merge la şcoala superioară de gospodine la orele ei de gătit, Susi este deja o mică femeie adevărată, cu toate micile defecte şi slăbiciuni pe care le are o femeie, pe care propria ei mămică i le-a sădit, într-o obositoare muncă migăloasă, şi anume nenumărate slăbiciuni, nici nu dai bine de Susanne, că îți şi vorbeşte despre rețete de gătit, ea se-nvârte într-o lume în care discuțiile despre rețete sunt la ordinea zilei.

Azi de exemplu povesteşte că deşi ultimele plăcintele cu migdale arătau îmbietor, gustul a fost oribil, cu toate astea tăticul ei a mâncat din ele, pentru a nu-şi necăji copilita, fiindcă, vezi bine, toată onoarea ei este arta gătitului, şi-a dat atâta osteneală, le-a uns deasupra chiar cu albuş de ou, ca să

lucească frumos, şi acum arată de fapt bine, dar sunt rele la gust, puhai! Şi fratele mai mare, hans, huleşte în limbajul lui de elev în clasele superioare, în care intervine adesea cuvântul căcat, pe care Brigitte îl simte mai tot timpul arzându-i în gură. Dă-i drumul, Brigitte, căcatului, altfel te mai şi poți sufoca cu el!

Tăticu a spus: exersează mai departe gătitul, Susanne, ieri tăițeii au arătat ce-i drept groaznic, dar în schimb gustul, ei da, gustul a fost de parcă erau făcuți de o veritabilă micuță gospodină, şi după asta, tăticu meu a mai spus, măcăie Susi spre Heinz care zace-n şezlong, şi după asta a mai spus tăticu, pentru că eşti deja o veritabilă micuță gospodină, Susi, trebuie să ne purtăm îngăduitor cu aceste plăcinte cu migdale, şi pentru că eşti încă o fetiță mică, anume fetița mică a lui tăticu, trebuie să fii pedepsită, n-ai voie să ieşi astă-seară, vom exersa împreună gătitul, atunci vei mai face un pas important pentru a te apropia de statutul de gospodină.

Gata.

Părinții lui Heinz strălucesc care mai de care de mândrie, în fine, un licăr la orizont, familia lui Susi este de-a dreptul de mare viitor, cu un fiu la şcoala superioară şi unul chiar la universitate! Să sperăm că Heinz al nostru este pregătit pentru a face față. I-am dat totuşi o bună pregătire, o profesie solidă şi speranțele într-o afacere proprie.

Cei doi s-au cunoscut la ştrand, locul de întâlnire al multor interese, locul de întretăiere al tuturor claselor, părerilor şi tendințelor.

Susi este un om cu interese, Susi este interesată de cărțile de buzunar şi de cinematograf, Susi este interesată de oamenii care sunt interesați de aceleaşi cărți de buzunar şi de filme sau de nişte cărți de buzunar şi filme asemănătoare, astfel poți alege dintre multiplele cărți de buzunar şi filme şi lua decizii, Susi se interesează pentru acelaşi lucru, pentru ceea ce ea e deja. Este aproape o problemă de viață să te hotărăşti între două filme diferite, când ai vrea să le vezi pe

amândouă, ai pe loc sentimentul că universul se învârte în jurul tău.

Susi are mare interes şi pentru bucătărie, aici nu e de făcut nici o observație, pentru că este corect şi important, şi interes pentru întreaga omenire, pe care uneori Susi o aminteşte-n treacăt în discuții.

Susi îşi poate permite să amintească-n treacăt, pentru că are o privire generală asupra fenomenului.

Dacă o întrebi pe Susi, întuneric sau lumină, ea răspunde: la mijloc.

Şi râde dulce.

Susi este ceva la mijloc, ceea ce este lucrul cel mai sigur, pentru că nu e nici sus nici joS. La mijloc nu trebuie să rezişti la presiune prea mare şi nici invers, nu trebuie să depui prea multă muncă de pionierat.

Aici, în şcoala superioară de fete, eşti plasat la locul potrivit.

Doar la bărbatul potrivit, numai acolo e locul potrivit, bărbatul potrivit este la fel, sau puțin mai sau, dacă se poate, mult mai bun ca tine însăți, stai prost plasată la un bărbat, dacă acela este sub propriul tău nivel, Susi are un înalt nivel, cum crede Susi însăşi.

Tot ce este în raza ei de acțiune Susi a taxat deja cu viteza fulgerului, Susi a învățat asta de la mama ei, care nu face altceva toată ziua decât să aprecieze, să măsoare, să cântărească şi să numere, rezultatul: nu merită, un cuvânt brutal, dar definitiv.

Este cu toate acestea interesant pentru o fată însetată să cunoască cum e Susanne să poată vedea atât de mulți oameni diferiți, care în principiu sunt aproape identici, sunt la fel, şi anume la un nivel mult sub cel al lui Susi, ca pe o singură grămadă.

În timp ce Susi măsoară şi cântăreşte, se tolăneşte cu feminitate în şezlong, Susi nu mai e fetiță, ci o adevărată femeie, ceea ce se observă exact când se tolăneşte.

Susi e tolerantă cu Brigitte. Din toleranță Susi ar dori s-o introducă pe Brigitte în tainele artei culinare, fapt pentru care culege doar nerecunoştința şi neînțelegere, puțin indispusă, Susi tace din nou. Păcat, într-o zi atât de frumoasă şi de senină.

Lui Brigitte i se face greață doar la vederea halatului de baie alb şi a părului lung şi blond al lui Susi.

E o reacție interesantă, cu totul diferită de a lui Heinz.

Heinz a recunoscut calitatea lui Susi, de aceea va şi deveni odată un bun om de afaceri, Brigitte nu poate recunoaşte nici un fel de calitate, de aceea odată şi odată probabil se va duce la fund.

Susi nu simte deloc ura lui Brigitte, pentru că gândurile ei se rotesc în jurul tortului de ciocolată şi al spinării împănate de căprioară, Susi e departe de orice fel de ură. Susi e prietenoasă şi casnică.

Toți proprietarii căsuței din grădina de zarzavat adunați laolaltă cred că Susi este atât de prietenoasă, pentru că îi bagă în seamă, nici gând. Susi nu-i bagă în seamă.

Adevărul este că Heinz şi părinții lui sunt adesea brutali şi nepoliticoşi, fapt la care ei ar trebui să mai reflecteze, pentru că nu este nevoie să fii neprietenos, dacă poți fi în acelaşi timp şi prietenos, asta-i părerea lui sunny Susi.

În anturajul lui Brigitte, orice concurență este tratată cu ură. În anturajul lui Brigitte, ura este scrisă cu majuscule, Brigitte nu poate dărui iubire semenilor ei, aici totul este deteriorat.

În anturajul lui Susi tronează iubirea, care ar trebui să troneze în toată lumea şi în fața căreia ura ar trebui să amuțească, Susi e foarte drăguță cu b., pentru că Brigitte îi este indiferentă ca o bucată de lemn putred, Brigitte o urăşte pe Susi, aşa cum poți urî doar ceva care poartă un halat de baie alb ca zăpada.

Brigitte trebuie să-i arate lui Susi grădina şi pomii fructiferi, Susi bate din palme de bucurie, Brigitte tremură la fiecare prun, pentru numele lui dumnezeu, doar nu vrea asta

să-mi ia astea, şi anume, pomul ăsta, şi ăsta, şi ăsta, care aproape că îmi şi aparţin deja! Te omor dacă-mi iei viitorii mei pomi fructiferi, care aproape că sunt ai mei, dacă-mi iei viitoarea mea viaţă, care se numeşte Heinz, dacă-mi iei viitoarea mea casă, care se numeşte BrigitteşiHeinz, dacă-mi iei toate astea atunci te omor, poţi fi sigură de asta!

Susi trece săltând veselă prin iarbă, neatentă calcă în picioare cârciumărese, dalii şi unele flori mărunte de grădină, crrrc! Brigitte se aruncă la pământ şi îndreaptă grijulie cârciumăresele, daliile şi măruntele flori de grădină, să sperăm că nu s-au frânt ireparabil, să sperăm că după ce a făcut asta, Susi o să zboare afară!

Brigitte îşi apără avutul care va fi cândva al ei, cu tot corpul, dacă n-ai avut niciodată nimic al tău, atunci te lupţi pentru o prezumtivă proprietate, cum te-ai lupta pentru propria ta viaţă, se aruncă peste tufele de agrişe, să le ferească de mâna lui Susi, care tocmai voia să culeagă obraznică o boabă, astfel, Brigitte striveşte din neîndemânare cu corpul ei mai multe kilograme de boabe roşii, asta o va costa capul!

Susi e uimită, ea spune, fructele doar le pot cumpăra dacă vreau, oriunde, Brigitte spune, da, dar astea de-aici sunt ale mele. ALE MELE. Ale mele. Ce-i al meu e al meu.

Şi acest Heinz e al meU. Al meU. Al meu.

Şi cândva voi avea o casă, care va fi mult mai frumoasă decât această căsuţă simplă de grădină, pe care o vom lăsa socrilor, în timp ce noi, Heinz, care este al meu, şi cu mine, care sunt şi eu a mea, ne vom muta într-o casă mai mare şi mai frumoasă, care va adăposti la parter propria prăvălie, pentru instalaţii electrice, cam atâta în ceea ce o priveşte pe Brigitte.

V-aţi pătat toată, spune Susi prietenoasă, e complet dezinteresată de Brigitte, din partea lui Susi, B. Poate rămâne sau pleca, existenţa lui Brigitte nu atinge viaţa lui Susi în nici un fel. Susi e foarte drăguţă cu Brigitte, pentru că asta nu

costă nimic, şi Brigitte nu-i poate lua nimic, nici măcar calitățile ei culinare.

Brigitte, dimpotrivă, urăşte totul la Susi. Existența lui Susi este o permanentă amenințare, când lui Heinz i se prezintă ceva mai bun, mai mult ca probabil vrea să îl şi aibă. NU!

Susi vrea să o DEPOSEDEZE de ceva.

B. Ar dori să se arunce în fața lui Heinz, a grădinii, a casei, cum a făcut-o în fața tufelor de agrişe, să le apere cu propriul ei trup de degetele obraznice ale lui Susi.

Susi remarcă frumusețea unei plante de floareasoarelui. Ce drăguță, spune Susi. Drăguță ca biscuitul.

La frumusețile peisajului, B. E opacă. B. E incapabilă de receptarea frumuseții, B. E total întoarsă pe dos, încordată, ca o coardă, B. E o grămadă compactă de ură. Pentru B. Nu există nimic frumos, numai ceva ce vrei şi trebuie să capeți.

Susi enumera la întâmplare mai multe frumuseți ale plantelor şi câte ceva gustos.

Susi are un remarcabil simț pentru frumos, asta-i spune şi tăticu. Brigitte nu vrea decât să posede ceva.

Susi nu vrea decât să nu piardă ceva. B. Vrea să posede, să posede, să posede, altfel totul este pierdut şi terminat, B. Luptă, Susi este prea feminină, ca să lupte, Susi e toată femeie.

Susi primeşte.

Brigitte e un nimic.

Continuare: sentimentele Paulei aşadar, există în mine ceva care se numeşte dragoste, simte pentru a zecea oară Paula.

În afară de asta, există ceva în mine care-şi doreşte copii, n-ai voie să te aperi împotriva acestei dorințe.

Cel mai curând în clipa în care voi fi devenit mamă, croitoria îşi va pierde ultima şansă, la croitorie, totul este cât se poate de mort, la un copilaş, totul este cât se poate de viu. Este personificarea dragostei, ce poate fi croitoria cea moartă, pe lângă un copil viu!

Să sperăm că nu se naşte mort!

Pe primul loc se află ceea ce e viu, apoi vin uneltele fără viață.

Şi ca să nu fi la bătrânețe atât de singur.

Erich îşi imaginează lucruri cu motor care sunt şi ele foarte vii. Un astfel de automobil de curse are puterea câtorva tigri.

Este o formă frumoasă de unitate între formă şi mişcare.

În clipele lui cele mai luminate, Erich îşi imaginează o viață cu mâini curate, cămăşi albe, blugi strâmți şi muncă uşoară, sau chiar fără muncă.

Erich nu se gândeşte nici o secundă la Paula, Paula este ceva de la sine înțeles, la fel ca şi aerul de respirat, Paula nu vrea să fie ceva de la sine înțeles, ea vrea să fie ceva deosebit.

Din acest motiv Paula umblă pe stradă îmbrăcată într-un sarafan croit de ea. Paula scrâşneşte din dinți de atâta curățenie, părul ei, halatul ei, sacoşa de cumpărături, picioarele ei subțiri, toate sunt care mai de care mai curate, ca o vijelie albă.

Acestea fiind spuse, tot ce e deosebit la Paula s-a şi terminat.

Peste tot în pragul uşilor zac femei gata să moară, ca muştele de o zi, strivite, şed aici parcă lipite cu asfalt lichid şi îşi inspectează fără încetare propriile lor mici regate de femei gospodine, în care sunt regine, uneori un detergent le face regine, alteori, o oală minune.

Grădinițele din fața caselor sunt curățel îngrădite şi despărțite de lumea exterioară, câteva fire de floareasoarelui şi tufişuri despart lumea interioară de lumea exterioară, care este duşmănoasă.

Unele familii se adună să trăiască mai multe împreună în case micuțe, şi Paula va primi aşa o casă, în a cărei bucătărie Paula va putea domni, unde va luci şi va străluci de curățenie, ca să-i bucure pe toți cei ce văd asta.

Paula trece prin fața caselor şi-şi imaginează grade de comparație ale curățeniei, ici-colo, tresare câte o femeie din

cele pe moarte şi trage un urmaş, un fiu sau o fiică la piept, ca pe un bastion, ca pe o figură de galion împotriva Paulei, cea curată şi nemăritată, şi dincolo, se-aruncă alta peste fiul ei, pe care Paula tocmai l-a întrebat cum o duce cu şcoala, îl întrerupe şi povesteşte mândră despre grijile pe care le are cu el, e mândră de grijile cu fiul nebunatic, se ruşinează de grijile pe care le are cu fiica, spune că cel ce n-are copii nici nu poate şti cum este când ai.

Mai explică şi că e fericită că nu mai e nevoită să fie vânzătoare, pentru că-i nesatisfăcător să lucrezi pentru oameni străini, de la tejghea a fost condusă direct la altar.

Acum are câteva simptome primejdioase de boală.

Doctorul nu găseşte nimic.

Ea şi-a găsit fericirea.

E o fericire că tot ceea ce face pentru bărbatul ei este în acelaşi timp făcut şi pentru ea însăşi, şosetele proaspete, cămăşile curate, izmenele şi pantofii, toate astea le face şi pentru ea şi pentru copii, nu îi este cu putință să facă direct ceva pentru ea însăşi.

Uneori merge la coafor, asta înfrumusețează.

Când una dintre femei e întrebată de Paula ce îşi doreşte, ea îşi doreşte numai ceva pentru întreaga familie, de exemplu o maşină, în care apoi să stea întreaga familie, şi în care mama să pândească mereu un motiv ca să-i poată da copilului peste degete, pentru a-şi justifica propria prezență.

În afară de asta, o maşină o mai poți orna cu vase de flori şi pernițe, asta înfrumusețează.

Mereu urlă undeva un copil plesnit peste degete în vreuna dintre case. Tace unul, începe altul.

Dindărătul ferestrelor ca oglinda răzbate zgomotul palmelor.

Paula spune: nu-l cafti aşa rău pe karli, doar n-a făcut nimic, dă-i drumul!

Să-şi țină fleanca Paula, doar n-a născut încă nimic şi pe nimeni.

Rolul bunicii este unul de împăciuire.

De aceea bunicuța şi este atât de iubită de copii, bunicuța nu este niciodată iubită de soț şi soție, fiindcă ea se amestecă.

Propriul soț, bunicuțul, o urăşte pe bunicuța, pentru că a urât-o dintotdeauna încă din anii tinereții, ceea ce este o veche dragă obişnuință, de care nu te poți dezbăra cu una cu două, această ură o păstrezi şi la bătrânețe, căci ce altceva mai ai la bătrânețe, nimic, numai buna ură veche şi experimentată.

Ura creşte mereu, pentru că bunicuța şi-a pierdut de multă vreme unicul ei capital, o frumusețe poate cândva prezentă, bunicuța a fost devalorizată, celelalte femei, mai tinere, sunt pentru el, bunicuțul, bătrânul decrepit consumat, de mult pierdute-n favoarea altor bărbați, consumați şi ei, dar mai tineri, capabili încă să achiziționeze.

Doar nu-şi vor risca femeile mai tinere existențele lor asigurate alături de bărbații aceştia mai tineri, pentru un căcăcios bătrân ca el.

Aşa că se duce şi bunicuțul pe apa sâmbetei, mai încet şi mai cu tărăgănare, ce-i drept, decât nevasta lui aproape moartă, dar oricum: să mori e să mori, pierdut e pierdut şi petrecut, şi propria nevastă trebuie să-i amintească întruna de decăderea fercheşului tânăr devenit un bătrân jegos.

Bunicul e consumat, bunica e veştejită, prin preajmă nu e nici un consumator şi totuşi eşti consumat.

Ceea ce ştie bunica sigur e că, de la o anumită vârstă, bărbatul îi rămâne pe veci şi pentru totdeauna, până la boala grea şi fatală şi moartea care îi urmează, nu-i mai poate scăpa, de la cuptor, de la bufet, de la masă, de la chiuveta de vase, de la troaca cu mâncare.

Unde în altă parte să se ducă bătrânul pârțău.

Pârțăul bătrân este dependent de mâncarea ei de căcat.

Şi astfel şirul pantalonilor pişați şi al şosetelor transpirate continuă să treacă şi mai departe prin mâinile bunicii.

La bătrânețe bunica se răzbună apoi cu mărunțişuri, există pentru ea multiple posibilități de ură constructivă.

Aşa continuă să treacă mai departe prin mâinile bunicului şirul de dureri ce i se pot pregăti bunicii, un şir de zile înfiorătoare, bunicul ia în propriile lui mâini, personal, fiece zi în parte pe care bunica e nevoită s-o mai trăiască, nimeni altcineva nu are voie să se amestece.

Dar bunicul e obişnuit, încă din copilărie, să se lase servit de bunica lui în toate necesit, zilnice, de mămica sau de bunica, el singur nu-şi poate face nici măcar o omletă.

E dependent ca un copil, când e vorba de mărunțișurile plăcute, cum ar fi munca grea în gospodărie, îl poți uşor scoate din sărite cu mărunțișuri, cu mici stări de incomoditate, cu acte de sabotaj.

Ca două insecte s-au încleştat cei doi bătrâni unul în altul, sunt ca două animale care se înfulecă reciproc, unul fiind deja pe jumătate în corpul celuilalt.

Carnea e hrănitoare şi foarte răbdătoare.

Asemenea unei caravane de cămile, la orizont trece o turmă de femei mai tinere, siluetele lor se conturează precis la orizont, ele poartă sacoşe pline cu cumpărături şi târăsc de mână după ele copii mici.

Tătânul le soarbe lacom din ochi prin binoclul de campanie, în pantalonii lui se agită câteva resturi de bărbăție.

Mama țipă în bucătărie şi resturile trebuie să amuțească iar.

Apune soarele, în sfârşit.

Dar Paula, vaca tâmpită, trebuie să iubească pe cineva!

Ca şi cum n-ar fi îndeajuns de greu, chiar şi fără să ai o căsuță de familie cu grădină proprie, dar cu o căsuță este cu mult mai uşor, gândeşte Paula.

Corpul Paulei va face tot ce-i stă în puteri.

Soarele a apus, în sfârşit.

Cu toate astea noaptea aduce cu ea lucruri şi mai îngrozitoare pentru bărbat şi femeie.

Dar Paula, vaca tâmpită, trebuie să iubească pe cineva.

Brigitte îl urăşte pe Heinz deşi Brigitte îl urăşte pe Heinz, îl vrea totuşi, pentru a fi cu totul al ei şi al nimănui altcuiva.

Dacă acum, chiar înainte de a-l fi căpătat, B. Îl urăşte astfel pe Heinz, cum îl va mai urî atunci când îl va fi primit pentru totdeauna şi pe vecie – lucru cu totul îndoielnic – şi când nu va mai fi nevoită să se străduiască să-l capete.

Deocamdată Brigitte trebuie să-şi ascundă ura cu grijă, pentru că este încă un nimeni, şi anume o cusătorească de sutiene, şi vrea să devină cineva, şi anume nevasta lui Heinz.

Multe alte cusătorese vin din iugoslavia, ungaria, cehoslovacia şi alte state din est.

Sau se mărită, sau decad.

Una din foarte multe chiar este, la drept vorbind, un nimeni absolut.

B. E de părere că ea, ca una din foarte multele cusătorese de sutiene, din care multe fac chiar aceeaşi cusătură ca ea, este un nimeni absolut, B. E de părere că, dacă ar fi una din foarte multele soții, ar fi cineva, Brigitte e de părere că întrucât Heinz este cineva, şi anume unul care va fi cândva cineva ce are propria lui afacere, atunci şi ea va fi în mod automat cineva.

Dacă din partea sutienelor nu vine nici o strălucire, toată strălucirea în viață trebuie să vină de la Heinz.

Pentru că strălucirea despre care citeşti sau despre care e vorba la televizor vine de la cu totul altcineva şi se întoarce la cu totul altcineva, pentru că la strălucirea din reviste şi filme este vorba de oameni cu totul străini, care adesea nici măcar nu poartă sutiene, ca să nu mai vorbim că nici gând să facă sutiene, aşadar, cum de la bun început strălucirea este absentă aici, b.

Se agită să facă totul să strălucească, ore în şir. Şi neîncetat de jur-împrejurul lui Heinz.

Ea speră că ceva din această strălucire se va răsfrânge asupra ei. Dar dacă cineva are strălucire, acela o păstrează pentru el. Această experiență a trebuit s-o facă chiar mama lui Brigitte. Strălucirea ei a venit de la un comis-voiajor. Şi când s-a stins? Cu mulți ani în urmă odată cu autoturismul lui.

Mama lui Brigitte spune că Brigitte trebuie să-i lase lui Heinz lesa lungă, dar să nu-i dea drumul, să nici nu-l încuie acum, să-l încuie abia mai târziu, dar să-l țină totuşi strâns, să-l lege de ea cu mii de mărunțişuri, cum ar fi un bebe micuț, dar şi cu aptitudini şi talente manuale speciale: de ex. Spălatul rufelor.

E clar, mama lui Brigitte nu s-a săturat încă.

E clar, mai există încă un loc liber în ciocul mamei lui Brigitte.

Vânătoarea e fără milă.

Nici vânatului Heinz, nici sărmanului, ostenitului vânător care e Brigitte nu li se îngăduie în acest caz un răgaz, uneori vânătorul se poate afla într-o situație mai rea decât vânatul.

În cazul lui Brigitte, ea stă mai prost decât el.

Susi este o ființă strălucitoare, scăldată în lumina soarelui, Susi sare zburdalnică după un fluture, un aşa-numit fluture galben, părul ei blond este exact ca părul blond.

Unora le este suficientă lumina soarelui pentru a străluci, iar alții au nevoie de un întreg magazin de instalații electrice pentru asta.

Să nu fie B. Atât de pretențioasă şi să se mulțumească cu soarele, ca Susi.

Susi se află în grădină scăldată în lumina soarelui, grădina nu este a ei, ci a lui Heinz, deci a lui Brigitte.

B. Plonjează spre Susi şi o aruncă la pământ, departe de orice fel de strălucire, cel mai tare ar dori s-o îngroape în pământ, în lutul umed.

Gâfâind zace Brigitte întinsă peste Susi şi explică de ce poți face cu proprietatea ta ce vrei, dar cu proprietatea străină ai voie să faci numai ceea ce proprietarul străin, în acest caz ea, Brigitte, permite, un exemplu: în fabrică, spune b., trebuie să fac ce mi se spune, dar în dulapul meu de tablă pot să fac ce vreau, pentru că este AL MEU, aici pot păstra ordine sau lăsa dezordine, după bunul meu plac. Ordine, se înțelege, la cantină trebuie să fiu colegială, căci cantina aparține tuturor,

la locul meu la masă însă pot face ce vreau eu. Acela este numai AL MEU. Aşa, începutul se face cu lucruri mărunte.

Şi-i înmoaie capul lui Susi într-o băltoacă, până vine Heinz şi i-o smulge pe Susi din mâini.

Şi dacă proprietarul fabricii ar veni la mine acasă, continuă b., atunci chiar el ar trebui să facă acolo ce vreau eu, deoarece casa mea este palatul meU. Pe cât e de mică, pe atât de mult pot să ordon însă acolo.

Proprietarul fabricii nu va veni niciodată la dumneavoastră, pentru că sunteți atât de neprietenoasă, murmură Susi ca pentru sine.

Crezi că nu? Poate totuşi vine odată, şi nimeni nu-l poate împiedica s-o facă, nici măcar dumneavoastră, care vreți să împiedicați atât de multe, pe proprietarul meu de fabrică nu-l puteți intimida.

Poate vine odată să ne viziteze pe mine şi pe mama mea!

Ăla nu vine niciodată, ripostează Susi, pentru că dumneavoastră sunteți neimportantă, pentru că sunteți ultima şi cea mai neimportantă persoană care există.

Dar DACĂ ar veni, AR TREBUI să facă în locuința noastră ceea ce ordonăm noi, asta e chiar legea legală, suspină Brigitte. Ea o ştie mai bine.

Cinci minute mai târziu cei doi cocoşi de luptă stau la gustărică.

Brigitte a vorbit interesant, cu multe speculații, aşa cum se obişnuieşte în lumea afacerilor.

E posibil ca Brigitte să poată valorifica rezultatele acestei conversații, cândva, când va avea propria ei afacere şi pe Heinz.

Aşadar, acum iubirea este aici acum a venit, aşadar, a n-a oară iubirea, dar pentru Paula viața mai bună tot nu a început nici acum. Este timpul să apară, în sfârşit, viața şi evoluția, în această chestiune care s-a împotmolit.

Paula nici nu-şi poate măcar savura ca lumea marea iubire, pentru că trebuie să se scoale la 5 şi să facă dejunul pentru tata. Paula ştie că o mare iubire are nevoie de timp,

pentru a putea creşte şi a deveni şi mai mare. Paula nu are timp.

În acelaşi timp mama Paulei urcă poiana de munte cu grebla, pentru a administra şi prelucra micul ei regat, mama inspectează fără încetare regatul ei, de la o graniță de femeie gospodină la următoarea, mama îşi întoarce capul încoace şi-ncolo, în căutarea unor trecători ilegali ai acesteia.

Mama priveşte necontenit de la începutul regatului ei până la capătul regatului ei, mereu încoace şi încolo, şi se bucură că are un regat de gospodine.

Alții au poate cu mult mai mult, alții sunt poate tâmplari, electricieni, tinichigii, zidari, ceasornicari, măcelari! Sau cârnățari.

Dar în schimb, toți din familie sunt sănătoşi.

Când mama are o zi proastă, atunci se gândeşte că nevasta cămătarului de exemplu are un regat casnic propriu, dar pe deasupra şi o cămătărie proprie, atunci îi arde mama lui frăntişor, nepotul, un şut cu dinții ascuțiți ai greblei, planşetele şi urletele lui frânți o despăgubesc pe mama pentru cele două regate ale nevestei cămătarului, un regat casnic, şi un regat-cârnățărie. Țipetele lui frânți virează atenția mamei spre miezul chestiunii, şi anume că ea însăşi are tot ce-şi poate dori o femeie, şi toți sunt sănătoşi, uitată este nevasta cămătarului. Îl consolează pe frânți, ce-şi poate dori mama mai mult? Nimic.

Mama Paulei nu-şi mai poate dori nimic, pentru că şi-a consumat deja destinul, fără a trage din asta vreun folos.

Aşa că, nemaiputând să-şi dorească nimic, fiindcă e prea târziu pentru asta, mama Paulei este de o fericire lipsită de dorințe.

Cu o fericire lipsită de dorințe, merge mama afară la câmp. Trage cu urechea spre interiorul ei, dacă undeva aici înăuntru răsună vreun cântec sau ciripeşte vreo mierlă, dar tot ce aude e doar cancerul care răzuie şi mănâncă din ea. Împotriva cancerului mama nu are nici măcar alcoolul ca antidot.

Cancerul a văzut şi el ceva mai frumos decât acest pântec ruinat, în care s-a întâmplat câte ceva în decursul lungilor ani de căsnicie, despre şedinţele în apă clocotită pentru uşurarea avorturilor nu vrem nici măcar să aducem vorba.

Ceea ce n-a avut voie niciodată domnul doctor să vadă este ceea ce rămâne acum, pentru această periculoasă boală mortală, e de parcă şi-ar fi economisit efectiv de-a lungul vieţii ultimele energii slabe, pentru ca să fie omorâtă şi devastată apoi încet şi dureros.

La urma urmei, pentru cine a devastat tătânul acest pântec? Pentru boală, boala culege ce mai e de cules, prea mult tot n-a rămas.

În revistele de la sfârşitul de săptămână, mama a citit de fapt multe despre această boală perfidă, cu toate astea spaima o loveşte acum cu toată forţa, deşi a citit că spaima doar înrăutăţeşte totul şi că trebuie să-ţi păstrezi echilibrul este groaznic de înspăimântată şi-şi pierde complet echilibrul.

Paula a spus într-o zi că ar merge la ginecolog, pentru a i se prescrie anticoncepţionale, dacă va fi cazul, ca să nu facă atâţia copii, tu scroafă, spune mămica, să laşi un bărbat străin să scormonească în tine, piei, drace! Atâta vreme cât Paula locuieşte în regatul ei casnic, n-o să facă asta.

Paula e calmă, pentru că nu va mai locui multă vreme în regatul mamei, ci curând în propriul ei regat.

Erich însă nu dă încă nici un semn, nu poate să se pregătească pentru absolut nimic.

Croitoria o face acum pe Paula de-a dreptul nervoasă şi neliniştită, drumurile în oraş la şcoala de croitorie sunt doar o abatere a atenţiei de la Erich. Paula abia aşteaptă să se întoarcă acasă, păcat că nu vom primi datele experimentului Paula, Paula vrea să se retragă în viaţa particulară, la revedere, Paula, într-o sferă mai personală, mai plăcută!

Abia întoarsă de la şcoala de croitorie, Paula se şi aruncă în cea mai bună rochie roşie a ei şi o porneşte pe deal în sus, în direcţia Erich. Sus Paula este prinsă apoi ca un bumerang, abia dacă şi-a tras sufletul din avântul alergatului, este

răsucită, cu un picior în cur, şi iată cum fetița ia viteză înapoi spre casă.

Paula aleargă pe deal în sus, e întoarsă în jurul axei sale şi fuge din nou în jos, ca un semnalizator de incendiu, cum s-ar spune, degeaba.

Regimentul acolo sus îl dirijează mama şi bunica lui Erich. Regimentul real îl conduce singurul bărbat din casă, tatăl vitreg al lui Erich, care este un fost funcționar, ceea ce nu pot spune mulți despre ei înşişi, când la sfârşit se va ajunge odată la răfuiala cea mare.

Astmul, tatăl vitreg, care aşa se numeşte, pentru că este astmatic, le lasă pe cele două femei decrepite să se desfăşoare, de este o plăcere să le vezi.

O plăcere e pentru astm. Pentru cele două femei este o plăcere mai mică, dar tot o plăcere.

El o face într-o manieră subtilă, maniera funcționarului.

El o face fără o vorbă, doar cu personalitatea lui.

Astmul, pensionarul bolnav, sade ca un broscoi pe locul său şi este aprovizionat cu mâncare, băutură şi programul de televiziune.

Hârâind oribil, astmul pluteşte peste toate ca un coşmar.

Astmul are absolut totul sub control, aşa cum avusese odinioară sub control o minusculă dar esențială parte a căilor ferate, adesea astmul povesteşte de aceste timpuri, atunci domneşte o tăcere tensionată, de nu mai respiră nici musca.

În timp ce astmul, întrerupt de horcăieli, se laudă cu evenimentele de necrezut dar adevărate din viața căilor ferate, mama îl curăță şi îl freacă pe dinăuntru şi pe dinafară, curăță împrejurul lui şi dedesubtul lui, de e o plăcere să priveşti.

Cât despre plăcere, de ani mulți mama n-a mai simțit nimic.

Plăcerea pe care mama a simțit-o uneori înainte a trebuit s-o plătească scump, cu o liotă de copii.

După acea plăcere a urmat o fericire anume, o fericire mai durabilă, care nu a fost atât de incitantă, în schimb mai statornică: fericirea de a avea copii.

Astmul se lasă cu plăcere îngrijit, ca o găină ouătoare.

Astmul ar dori ca mama să radieze din sine orice amintire a plăcerilor de odinioară, cea mai mare plăcere ar simți-o el s-o vadă cum zgârie de pe podele murdăria cu unghiile, din păcate, doar moartea va putea radia în mamă totul, toate murdăriile ce le-a făcut odinioară.

Pe nevasta lui, care-n trecut a făcut foarte mulți paşi greşiți, astmul o păzeşte sever, astmul şi nevasta lui sunt deja pe drumul cel bun, ei sunt aproape în groapă. Încă nițeluş.

În atmosfera paşnică de munte, astmul îşi priveşte nevasta în timp ce munceşte, şoldul bolnav al mamei protestează trosnind împotriva acestui tratament brutal, nu-i ajută la nimic, cineva trebuie să facă treaba şi acest cineva e mama. Recunoştința o ajută la asta.

Recunoştința stoarce pentru ea o cârpă udă.

De asta se bucură reumatismul articular.

Mama e ca o păstaie goală sau ca o plasă de cumpărături goală, din care a căzut de mult totul afară, ca o plasă care mai are şi găuri.

În timpul ăsta, Paula suie dealul alergând.

Dacă autobuzul poştei face semn printr-un claxon, e şi pentru mama lui Erich un semn că Paula s-a întors de la lucru.

Ea aşteaptă deja sus, mama, aha, acum îşi îmbracă Paula lenjerie proaspătă, acum îşi piaptănă cele câteva fire de păr gri ca şoarecele, acum îşi pune rujul şi acum pantofii de plastic, care au fost ieftini, dar au o formă frumoasă, acum şi poşețica potrivită, cea albă.

Acum: marş şi la drum!

La Erich.

Acum se pune şi mama în mişcare, încetişor, fără grabă este astăzi deviza.

Iată că apare şi Paula de după cotitură, se izbeşte de bătrână, încăpățânată şi îndârjită, dacă e vorba de bărbat, atunci merge, dacă-i vorba de muncă, atunci dintr-odată nu merge, gândeşte mama îndârjită şi sfârtecată de ură.

Paula aleargă spre mama lui Erich ca o pasăre ce zboară direct în geamul de sticlă al ferestrei, direct într-un zid de beton, efectul este identic: nu se poate mai departe.

Marş înapoi, în jos, în direcția opusă, şi mai cu elan, rogu-te.

Mama spune că Paula nu are ce căuta pe aici, că n-a pierdut nimic, atunci când, de fapt, Paula şi-a pierdut aici inima!

Mama ar dori ca Erich să îngrijească mai departe singura dintre vaci care dă lapte pentru cafeaua tatii şi, în afară de asta, să adape porcul, mama are tbc osos, un destin cumplit, pe care trebuie să i-l uşureze Erich. După felul vieții pe care a dus-o, mama ar fi meritat ceva mai rău decât tbc-ul, dar a căpătat un funcționar, Paula merită ceva şi mai cumplit, ceea ce va şi căpăta.

Erich este utilizat pentru muncile brute, cât şi pentru cele fine, în măsura în care creierul îi îngăduie să le execute.

Bună ziua, vin la Erich, mai poate Paula ciripi, dar mai mult nici că apucă, nu i-ar fi ruşine să alerge după Erich. Erich este proprietatea cea mai productivă a lor a tuturor.

Ca o jucărie întoarsă cu cheia, coboară Paula iar în viteză dealul, fiecare pas o îndepărtează mai mult de țelul ei, Erich.

Când nu munceşte, mama şade mereu la postul de observație al ferestrei ei şi examinează cu privirea ațintită drumul gol.

Când nu munceşte, sade şi Paula, mereu jos la capătul drumului şi examinează atent, cu privirea ațintită în sus, drumul gol.

Şi bunica stă la postul de observație din camera ei, bunica e atât de bătrână, încât e doar tolerată şi ar fi complet pierdută fără fiica ei şi fără astmul-ginere, cel care o întreține pe fiică, existența bunicii atârnă de un fir de păr, pentru că un halitor în plus este un halitor prea mult, când astmul haleşte singur aproape totul.

Mama şi bunica au grijă în ture ca nimeni să nu îl răpească pe Erich al lor. Astmul nu e răpit oricum de nimeni,

ăsta le rămâne lor. Acum deci, nu numai că fiecare urăşte pe fiecare, acum toți o urăsc împreună, într-un frumos unison, şi pe Paula, care nu are de dăruit decât dragostea ei şi pe sine însăşi.

Ceea ce e prea puțin.

Paula ar exploata cu siguranță forța de muncă a lui Erich pentru propriile ei scopuri murdare, pentru o căsuță, un copilaş, câțiva copilaşi şi o maşină, avantajul pe care Paula l-ar avea de la Erich nici nu poate fi pus în balanță cu bătaia pe care ar încasa-o Paula de la Erich. Bătaia nu poate compensa niciodată banii, banii cântăresc mai greu decât bătaia.

Paula în schimb nu se are de dăruit decât pe sine însăşi şi dragostea ei.

Ceea ce e prea puțin.

Deosebirile dintre Susi şi Brigitte ce au eventual Susi şi Brigitte în comun între Susi şi Brigitte stă o linie de demarcație de neclintit: cafetiera plină cu cafea, este o linie care desparte tăios şi dureros şi care îi indică fiecăreia locul ei, despărțind cele două caractere ce nu pot fi aduse la un numitor comun, când totuşi una din ele ridică vasul şi toarnă cafea, atunci brusc, Susi şi Brigitte sunt împreună şi nu sunt despărțite.

O deosebire este de ex. Aceea că Susi ar dori binele pentru toată omenirea, pentru toți, mic şi mare, dar în special pentru micii bebeluşi înfometați din toată lumea, pentru că este femeie şi curând va deveni mamă. Bebeluşii înfometați sunt pentru Susi o imagine îngrozitoare, femeia din ea se revoltă, viitoarea mamă din ea se răzvrăteşte, din acest motiv şi în acest scop, e chiar un pic prezentă într-o asociație politică şcolară şi foarte prezentă într-o trupă de dansuri folclorice, asociația politică şcolară o ține cu dibăcie ascunsă de iubiții ei părinți, cu trupa de dansuri folclorice se făleşte, ca un porumbel cu porumbița sa.

Brigitte îl vrea pe Heinz. Susi vrea în primul rând să discute şi să dezbată, ei îi vin în minte multe cuvinte şi

obiectele ce decurg din acestea, în clipa revelației le scoate pe toate din nou din ea.

De fiecare dată când deschide gura, Susi scuipă o porție întreagă de oameni înfometați din lumea întreagă, Brigitte pune frişca în siguranță de flegma lui Susi.

Susi învață cu plăcere şi să gătească, ceea ce se învață la şcoala ei superioară de gospodărie, pentru ca mai târziu, cândva când va fi măritată, măcar soțul şi copiii proprii să nu flămânzească, aşa ca mulți alții pe care Susi i-ar putea numi. Există foarte multe expresii diferite pe care Susi le găseşte spre a denumi foamea şi nedreptatea, Brigitte găseşte nedrept doar că Heinz se ocupă de Susi. Susi găseşte nedrept că Heinz e sătul şi mulțumit, în timp ce mulți flămânzesc, ea spune mai departe ce frumos e să dansezi folcloric într-o trupă de dansuri folclorice, dar că e frumos, tocmai în contrast cu dansurile folclorice, şi să fii un om care gândeşte, şi îşi face griji în legătură cu mizeria din lume.

Brigitte nu ştie decât un singur cuvânt: Heinz.

Cuvântul muncă de fapt îl cunoaşte, dar nu-l rosteşte, deoarece nu se referă la ea. Ea spune foarte mândră că nu-i este niciodată foame şi că nu-i va fi niciodată foame, spre deosebire de mulți alții pe care nu i-ar putea numi, dar care au cu siguranță ceea ce merită, pentru că foamea nu este necesară dacă eşti harnic, iar B. Se gândeşte în acest timp la Heinz şi la hărnicia lui, nu însă la propria ei hărnicie.

B. Se laudă cu mândrie că are destule din toate şi că Heinz va avea odată chiar mai mult decât destule din toate, atâtea, încât vor fi chiar pentru amândoi mai mult decât destule.

Uneori lui Brigitte îi e destul, îi ajunge, uneori îi ajung toate până peste caP. Dacă-l priveşte în aceste clipe însă pe Heinz, atunci are imediat mult prea puțin, atunci să intre Heinz în acțiune, să-şi pornească motorul, să aducă rezultate în muncă.

Rezultate în muncă ce pot fi văzute de toți.

Heinz are talent tehnic, aşa că să facă bine să aducă rezultate în domeniul ce ține de tehnică, Susi şi Brigitte sunt mândre de tot ce produce în fiecare zi tehnica, Brigitte e mai mândră decât e Susi, pentru că Heinz e unul dintre aceia care şi-au subordonat tehnica, unul care se pricepe s-o mânuiască, Heinz şi Brigitte vor vinde multe aparate electrotehnice, Heinz le va putea chiar repara.

Susi e mai mândră decât Brigitte, pentru că îşi va putea permite o mulțime de asemenea aparate. Îi va putea face atunci rost acestui Heinz de tot ce va fi de reparat, dacă se va strica ceva.

Există o mare diferență între mândria de meseriaş a lui Brigitte şi mândria de proprietar a lui Susi.

Brigitte nu e meseriaşă, Heinz e meseriaşul, şi Heinz este mândru.

Heinz e mândru că va putea angaja cândva ucenici, care vor rezolva pentru el muncile jegoase de reparație, atunci Heinz va mai superviza doar afacerea.

În timpul acesta, Susi e încă plină de milă față de lumea care o duce mai rău decât ea.

În timpul acesta, Brigitte e în continuare lipsită de milă față de oricine, pentru că trebuie să se concentreze cu totul asupra lui Heinz.

Pe Susi n-o interesează Heinz. Evident, Susi are deja totul, lui Susi îi e milă şi de Brigitte.

Lui Brigitte îi e milă de Susi, pentru că Susi e incapabilă să vadă calitățile lui Heinz.

Cu toate astea, deşi n-ar vrea s-o facă atentă pe Susi la existența acestor calități, deşi n-ar vrea s-o facă pe Susi să-i lase gura apă, Brigitte nu vorbeşte de nimic altceva decât de calitățile lui Heinz.

Lui Susi îi e în continuare milă de Brigitte, care pare să nu înțeleagă că există produse de calitate care sunt mai bune decât este Heinz.

Se poate observa între cele două existența unei granițe naturale, care e atât de puternică, încât nu poate fi

înlăturată.

Brigitte e duşmanca lui Susi mai mult decât e Susi duşmanca lui Brigitte.

Heinz urmăreşte atent ce explică Susi. Se uită de jur-împrejurul lui şi caută pe undeva foamea, care, se spune, există în mari cantităţi, apoi spune de dragul de a face o glumă, după atâtea discuţii despre foame şi mizerie, mi s-a făcut o poftă nebună de-un şnițel.

Grohăind, Heinz îşi mângâie burtoiul.

De parc-ar fi dat strechea în ele, Brigitte şi Susi sar în sus. Fiecare încearcă s-o depăşească pe cealaltă în drum spre bucătărie, Susi din ambiţie, Brigitte din frică de performanţele lui Susi.

Cele două fete cad una peste alta guiţând. Îşi fac răni urâte şi vânătăi. Brigitte se alege chiar cu o zdrelitură a pielii, Heinz zace în şezlong şi savurează liniştea şi natura şi mirosurile care vin de la bucătărie, acum are într-adevăr poftă de o porţie faină de şnițel vienez cu salată de castraveţi.

Ascultă indispus sudalmele şi urletele lui Brigitte, care vrea s-o ţină pe Susi departe de plita de gătit trăgând-o de păr. Dar nu-i reuşeşte, pentru că Susi e antrenată sportiv, joacă tenis şi baschet, Brigitte încasează una peste degete, Brigitte schelălăie. Urlă ca un şacal, întreaga bucurie a frumoasei zile se topeşte în grăsimea clocotindă. Între timp Susi se pune pe treabă, Susi e calmă, neclintită şi chibzuieşte rece ca gheaţa, atunci când sparge ouăle.

Mama trage şi ea cu urechea, cu un ochi râzând şi unul plângând, la cele ce se petrec în bucătărie, tăticu spune, fetele astea cotcodăcesc mereu ca găinile, ochiul plângând al mamei spune că acum îl va pierde pe Heinz în favoarea lui Susi. Ea l-a crescut, acum îl va lua Susi, care va avea bine grijă de el şi de burta lui, nici o grijă, ochiul râzând al mamei spune că acum Brigitte e trasă pe sfoară.

La azilul de bătrâni mama lui Heinz nu se gândeşte, Heinz se gândeşte cum în curând lui Susi i se va rupe-n paişpe de foamea în lume, dacă va fi nevoită să fie pe de-a-

ntregul ocupată cu propria lui foame, cândva, Susi va avea ziua ocupată din plin.

Susi va primi bine plantată scula în păsărică şi viața de familie în cap.

Heinz ține strâns în mână ițele.

Aşa, acum şnițelele sunt gata prăjite.

Susi le-a scos la capăt, din acest motiv, Susi are voie să servească totul la masă. Brigitte încearcă să i le ia din mână, dar mama lui Heinz e mai rapidă şi-o pocneşte peste degete, de răsună-mprejur.

La masă vreau linişte, îi spune impunător Heinz lui Brigitte care urlă. Linişteşte-te, altfel încasezi una şi de la mine. Cu două obții mai mult. Mai bine mai mult decât mai puțin, Brigitte se linişteşte pe loc, ea se gândeşte la norocul ei dublu, la casă şi la magazinul de aparate electrice, Brigitte tace spre a nu-şi primejdui norocul.

Susi s-a umflat toată de atâta mândrie, ea are gânduri foarte curate şi pure.

Heinz purcelul gras are gânduri foarte murdare, care acum sunt estompate de haleală, deşi Susi ascunde mereu cu dibăcie că ar avea ceva între picioare, tot trebuie să existe ceva acolo, cum să nu. După cafea şi cozonac, când Heinz va fi sătul, se va gândi la păsărică lui Susi.

Acum Heinz nu se gândeşte la absolut nimic, maxilarele sale macină încet dar temeinic.

Brigitte e atât de măcinată de ură, că nu poate mânca nimic, ea încearcă să devalorizeze şnițelul lui Susi. Heinz reevaluează şnițelul lui Susi. El devorează şi porția lui Brigitte. Aşa bun a fost.

Heinz se crede buricul pământului, asta l-au învățat iubiții lui părinți.

Heinz crede că între el şi o femeie de rasă cum e Susi ar trebui să rezulte legătura ideală.

Ce-i drept, Susi crede că este o femeie de rasă, dar nu că ar putea avea loc vreo legătură cu Heinz. Susi vrea de bărbat un pursânge, ceea ce Heinz nu este.

Pentru Susi, Heinz e un proletar ce se ghiftuie până la refuz, pentru Susi, Susi este o bucătăreasă excelentă, ceea ce e şi pentru tăticul ei.

Susi încearcă să explice mai departe mizeria de primprejur şi să agite împotriva acesteia şi familia lui Heinz.

Tatăl lui Heinz îi spune foarte prietenos să-şi țină gura, pentru că fiul lui nu vrea să audă în timp ce mănâncă nimic trist, ci numai lucruri senine, şi acum fiul lui, Heinz, e tocmai asupra mâncării, oare Susi nu poate vedea asta.

Susi tace speriată, e ruşinată de opinia publică indiferentă, personificată aici în tatăl lui Heinz. Susi e liniştită şi începe să viseze: au mai trecut două ore şi nici un medic primar la orizont.

Heinz visează la lucrurile mărunte din preajmă: micuța Susi cu un şorțuleț în bucătăria lui.

Odată cu căsnicia o să vă treacă, glumeşte Heinz cel cu experiența vieții, profesionistul, care o ştie de la părinții lui, specialistul, Heinz, care yorbeşte întotdeauna în fraze generale, ca şi cum ar şti, ca şi cum ar fi învățat sau ar fi trăit propria lui experiență, de fapt a aflat-o numai de la părinți sau de la colegii de muncă, părinții lui nu ştiu ei înşişi nimic, altfel tăticu n-ar fi trebuit să fie şofer-de-camion-de-cursă-lungă.

Altfel mama ar fi trebuit să se țină totuşi mai departe de gospodărie, indiferent ce e bărbatul, gospodăria rămâne de făcut, Heinz vorbeşte de parcă ar avea o mare experiență a vieții, ceea ce nu are.

Susi povesteşte de hobby-urile ei: oameni străini şi țări străine, Heinz, profesionistul, spune că la noi e totuşi cel mai frumos, Susi e disprețuitoare, Heinz o ştie totuşi mai bine, Heinz, bărbatul bărbaților. În acelaşi timp Brigitte arată cât e de atentă cu porțelanurile şi linguriței le familiei lui Heinz.

Brigitte protejează porțelanul de stricăciuni străine.

Ea demonstrează cât iubeşte porțelanul înflorat, ține ceştile între degete ca pe un pui abia ieşit din găoace, foarte delicat, nici n-ai zice la mâinile astea neinstruite, părinților

lui Heinz le este penibil, poate acum Susi va crede că pentru familia lui Heinz porțelanul este ceva deosebit, când de fapt numai pentru muncitoarea B. E ceva deosebit, părinții lui Heinz asigură grăbiți că mănâncă zilnic din porțelanurile înflorate, se sparge o piesă, ei da, se cumpără alta în loc.

Brigitte crede că de atâta atenție iubitoare gândurile străine pe care le observă acum uneori la Heinz vor trebui să dispară, ceea ce ele nu fac, pentru că sunt gânduri autohtone, moştenite de la părinți, greşeala e a lui Brigitte.

Susi întinde pur şi simplu mâna după cafetieră de parcă ar fi din tablă şi i-ar aparține deja. Doar nu suntem în puşcărie, la veselă de tablă, ci la porțelan, în familia viitorului meu logodnic, logodnic! Brigitte vrea să-i ia cafetieră din mână, s-o protejeze, s-o strângă la sânul ei şi s-o legene ca pe un bebeluş, ca să vadă toți cum prețuieşte ceea ce curând îi va aparține şi ei.

Părinții să-şi țină gura, la azil cu ei, acolo vor putea hali din blidul de tablă, flecarii.

Una din cele două fete se înşală amarnic, ca de obicei, e Brigitte. Brigitte şi Susi fac pe drăgălaşele şi femininele.

Susi are succes cu asta, pentru că e într-adevăr drăgălaşă, ceea ce poate fi cu uşurință pentru că n-o costă nimic şi-i face fericiți pe toți cei din jurul ei.

Chiar dacă ar costa-o ceva, Susi şi-ar putea-o permite.

Brigitte nu are succes cu asta, pentru că pe drumul dur spre Heinz, a devenit ea însăşi dură şi acrită, la Brigitte nu e voie să coste nimic, ar costa-o din esența ei. Din esența ei rod deja cam mulți oaspeți nepoftiți: încăpățânata bandă de cusut sutiene este cel mai nepoftit dintre toți. Esența lui Brigitte e subțire ca mătasea tocită.

Numai tenacitatea mai ține fortăreața, iubirea a plecat de mult la culcare, nimeni nu poate rămâne treaz atâta vreme.

Dragostea a trebuit să rateze încă o dată şi brutalitatea să învingă.

Susi trebuie să învingă mereu, pentru că e atât de drăguță şi bună. Pentru că e umană, Brigitte e inumană.

Brigitte câştigă cu duritate lupta pentru cafetieră.

Susi, feminina molatică, trebuie să dea drumul cafetierei. Brigitte, cea nefeminină dură, smulge triumfătoare cafetieră spre ea, cafetieră e la pieptul lui Brigitte: câştigată, Susi spune, la noi acasă e una cu mult mai frumoasă, acum mă voi duce la ea.

Mama lui Heinz se aruncă în calea lui Susi, să mai rămână, ea promite că va cumpăra cea mai frumoasă cafetieră dintre toate, numai să mai rămână Susi. O trage pe Susi la pieptul ei, care cu ani în urmă l-a alăptat pe Heinz şi mai târziu a făcut din el un bărbat, care se uită la ce e esențial şi nu la ce e neesențial – Brigitte.

No mama lui Heinz îi spune lui Susi că ar trebui să țină împreună – ele femininele, împotriva durității nefeminine – Brigitte.

La urma urmei Susi a câştigat bătălia, prin feminitatea şi moliciunea ei. Rămâi mai departe aşa cum eşti, Susi! Nu deveni dură.

Lui Heinz îi vine s-o pălmuiască pe Brigitte. În momentul următor o şi pălmuieşte. Un bărbat trebuie să facă ce şi-a propus, această nedreptate doare! Brigitte a salvat la urma urmei cafetiera familiei de un intrus, ea strânge încă şi acum porțelanul la piept, porțelanul are deja căldura corpului, altfel decât Heinz, care e mereu rece contra b.

Pe fața de masă e o pată mare maronie, Susi aleargă în bucătărie, pentru a da ghes instinctelor ei, care-i spun: curăță fața de masă!

Apariția cârpei ude în scenă. Într-un frumos succes personal, Susi lasă să alunece cârpa peste fața de masă. Îi dau cafetiera numai mamei-soacre sau lui Heinz, dumneavoastră însă nu, spune Brigitte. Dar nimănui nu-i pasă de ea. O mulțime entuziastă, constând din Heinz şi părinții lui, o aplaudă pe Susi.

Brigitte nu există, dacă n-ar ține încă şi-acum cafetiera în labele pline de împunsături, nimeni nici măcar n-ar vedea-o.

Ceea ce Brigitte a făcut greşit în nefeminitatea ei a reparat Susi.

Ea nu vrea nici o mulțumire în schimb, nu nu.

Brigitte îl vrea în schimb pe Heinz.

Aşa nu merge în nici un caz.

Unde este iubire, este şi o cale preotul spune că iubirea este o cale spre celălalt, Paula caută o comunicare cu Erich. Paula caută, aşadar, o cale mai pământească spre celălalt, Paula caută o bază pe care să-l poată întâlni pe Erich, pentru a putea face apoi porcăriile împreună.

Orice sistem, oricât ar fi de rigid, are undeva o fisură, prin care te poți strecura, adesea dragostea constă în găsirea unor asemenea fisuri, dragostea Paulei s-a gândit imediat la magazinul universal, viitoarea ei mamă-soacră a uitat de magazinul unde trebuie Erich să facă întotdeauna cumpărăturile pentru toată săptămâna, primeşte cu el un carnețel, în care e scris totul, Erich îi dă lista domnului responsabil, care aşază totul în rucsacul ce se îngreunează treptat şi se apleacă înspre cârciumă.

Peste tot de jur-împrejurul lui Erich şi aproape şi-n interiorul lui Erich, stau ziduri din corpuri de femei, o mulțime de mame, aproape pentru fiecare vârstă cel puțin o mamă, în fața magazinului fructele trupurilor lor se îngrămădesc cu duzinile, atârnă în ciorchini deşi la intrare, vâjâie pe role în autobuze, pe căruțele de transportat lemne şi în maşini, ajung sub motociclete, autoturisme combine şi camioane cu remorci, mai rar sub tractoarele mai încete, din fața cărora mai poți sări la o parte, se poate observa şi constata o dispariție naturală printre fructele trupului, dar nu face nimic, pentru că îți poți face tot mereu altul, când ies unele din circulație, făcutul în sine nu-i prea plăcut, purtatul până la termen şi mai puțin, să-l naşti nu-i nici pe departe o glumă, să-l ai te scoate din pepeni, dar, oricum: existența ca mamă este din nou justificată şi asigurată pentru câțiva ani.

Oricine vede: asta-i o familie completă, bărbatul vede: în afară de nevastă, mai am acum încă o creatură pe care o pot

cafti şi la care pot urla, carnea de copil e moale, dar n-are decât o suprafață mică.

Femeia vede: am realizat deja ceva, asta să-mi fie un imbold să realizez mai departe ceva.

Copilaşul însuşi: persoana principală, justificarea vie pentru tot timpul risipit fără rost, pentru un timp care plesneşte din toate încheieturile de mulțimea activităților fără rost, niciodată pentru tine făcute, mereu pentru alții, cu gândul obscur şi ascuns că până la urmă acestea se vor revărsa asupră-ți, măcar în predica duminicală, ca o aură de lumină maternă, ceea ce nu se întâmplă niciodată, pentru că activitățile se revarsă ce-i drept asupră-ți, dar nu ca aureolă de sfânt, ci ca o greutate de tone ce te preface până la urmă în terci, şi într-o bună zi o masă informă pe numele de mamă intră pentru ultima dată în pat cu unul pe numele de tată, îngropat de o groază de timp.

Persoana principală însă, copilaşul, e-nfăşată şi caftită până ajunge să umble şi să meargă pe trotinetă; apoi e pălmuit şi încărcat cu plase de cumpărături, secerat de seceri şi făcut terci sub automobile, sau cade-n pârâul învolburat sau în mâna tatălui beat mort, sau sub lemnele de foc tăiate, de el însuşi tăiate, sau pe mâna vreunui pângăritor, dacă supraviețuieşte la toate astea, se mai poate oricând izbi, conducând la

15 ani beat motoreta, de pilonii de beton ai podului.

Adesea poți observa un copil la o încercare de joacă de-abia zvâcnindă, cum e tras imediat de-acolo şi târât, tratat cu pumni în cap şi lovituri de picior, apoi încărcat cu rucsacul, şi la drum, la cumpărat hrana pentru animale, tărâțe şi sare.

Despre astea, Paula noastră nu bănuieşte nimic, în timp ce, sub ochii plini de suspiciune ai mamelor şi sperând la ochii admirativi ai lui Erich, împarte bomboane în fața uşii magazinului, nici un copil mai mare n-are voie să mănânce bomboanele, ci trebuie să le ducă fraților de acasă, fie ei sugari sau deja copii mici.

Dacă totuşi unul îşi bagă-n gură o bomboană în secret, primeşte imediat una de i se clatină dinţişorii-n gură.

Tot mereu oala care fierbe e lăsată aici de izbelişte şi, ca o vijelie, femeia se aruncă asupra bebeluşului fără putere, pentru a-i smulge de pe trup hăinuţele pline de căcat şi a-l înfăşa cu energie sălbatică pe micuţul prostănac, în scutece albe ca neaua, proaspăt spălate, apoi multe pupături sunt aplicate din multe guri pe funduleţul împachetat, transportul căcatului în maşina de spălat este o permanentă minune a naturii ce se repetă de fiecare dată, cum materia brună oribil mirositoare e înlocuită de ceva mai alb decât albul, căcatul e uitat, soarele străluceşte iar. Multe guri, care se află tocmai pline de admiraţie în vizită, îi spun atunci copilului, tu purceluşule, şi tu mămică harnică, mamei fericite.

Adesea Paula e cuprinsă de un dor aprins de Erich.

Adesea mămica e cuprinsă de un dor aprins de curăţenie generală.

Iacătă-l: Erich, dorul aprins, fercheşul tânăr bărbat arată deosebit de bine pe fundalul acesta de trupuri de femei, pensionare flecare şi minore prea greu încărcate de hormoni, Erich separă mirosul stricat ca o cortină şi iată-l, e aici.

Înapoia tejghelei femei în halate albe, fără verighetă, se îndeasă scrâşnind, printre ele şi o mamă nelegitimă, băiatul ajunge curând şi el în pădure, coafuri permanente, puloverase noi sub halat, ghete fără tocuri cu pulpe groase, albe, deasupra dinţi de aur şi lănţişoare de aur cu cruciuliţă, ca o grindină cad peste Erich o mulţime de întrebări dificile, despre mamă, bunică şi tată, răspunsurile lui Erich vin cu mult mai încet decât vin întrebările. În faţa întrebărilor, Erich stă ca boul la poarta nouă. Bine mersi, lumina neonului e neobişnuită pentru ochii care se bucură de obicei de aerul proaspăt de ţară. Lumina neonului e nenaturală şi nesănătoasă, Erich e pe atât de frumos, pe cât e de înalt.

Vânzătoarelor li se face pe loc dor de puţină dragoste.

Erich n-are doar puţină, ci nu are chiar deloc dragoste de împărţit, nici măcar cele mai apropiate rude, care şi-au

scrântit mai mult decât o singură dată mâna pentru el pentru a-l snopi în bătaie, nu pot conta pe asta, pe dragostea lui Erich. Cu drag şi-ar omorî Erich tatăl şi mama, ceea ce totuşi nu îndrăzneşte, dar ce bine îi face să chinuiască în locul lor un cățel, o mâță sau un copil mic, când nu îl vede nimeni.

Dacă ar şti Paula asta.

Paula e pornită după dragoste, ca un porc după ghindă.

Paula adulmecă în toate crăpăturile după Erich, spre a-i da-n dar corpul ei.

Cârciuma priveşte această pornire în linişte, dar curând va intra activ în lupta dintre sexe.

Când eşti beat cafteşti ce-i drept, cu mai multă uşurință decât treaz, dar profiți mai puțin, pentru că o faci ca într-o ceață şi nu poți avea nici măcar amintirea exactă a celor întâmplate, Erich trebuie abia să găsească o cale de mijloc utilizabilă, lucru pentru care mai are însă mulți ani timp, până vor cădea peste el nevoile vârstei sau vreun copac, mulți ani de exercițiu.

Paula tot mai crede că viața şi dragostea se află înaintea ei, ea încă nu ştie că cel mult propria ei dragoste, singură, îi stă înainte, trebuie să faci totul cu mâna ta. În schimb va ieşi până la urmă ceva. Când faci tu însuți totul, o faci ca lumea, la urma urmei nu te mai poți baza pe nimeni ca lumea.

Afară scrâşnesc nişte frâne, a scăpat careva.

Paula îl escortează pe Erich, împreună cu toate cumpărăturile lui, înăuntru în şura veche, multe copile sănătoase ale naturii au intrat înaintea ei acolo şi au ieşit bolnave, unele şi-au găsit acolo fericirea după care au pierdut-o iar, cele mai multe şi-au găsit acolo nefericirea, puține au găsit acolo ceva ce ar fi făcut plăcere, senzația de fericire nu e regula aici, aici domnesc calculele, adunările, scăderile, o răceală, ca de gheață.

Aici multe lucruri nu s-au împlinit, care erau de aşteptat, aici au rostit câte unele, curând vom fi trei.

Aici au fost distruse câte o căsnicie şi câte o inimă, aici domneşte pasiunea, pe care n-a văzut-o însă nimeni cum

arată, aici intri sufleteşte schilod şi ieşi sufleteşte schilod, ce s-a întâmplat între aceste două stări nu e absolut nimic, nu schimbă nimic, aici domneşte legea de sub centură, spre deosebire de legea din codru, care intră-n acțiune la muncă. În încheiere, diferite leşii înghit diferiți chiloți murdăriți, care intraseră în şură proaspăt spălați.

Erich se împiedică nițel sub povara greutății rucsacului şi a influenței domniei sale, alcoolul, pe Paula o înțeapă inima şi simte că se sufocă, pentru că se aşteaptă la ceva măreț, mărețul Erich a sosit deja, altceva măreț nu mai vine.

Paula s-a bucurat mult la gândul iubirii, pe care însă n-o primeşte, mult timp după ce Erich a plecat deja, Paula mai caută dragostea printre stâlpii şurii şi în ieslea acrită, în fân şi în şanțul de scurgere pentru balegă.

Dar pe Paula nu o doare decât păsărică.

Erich urcă muntele – iu… Huuu!

Paula e informată că iubirea doare la o pierdere, la o întâmplare nefericită, un accident cu o maşină sport, la moartea sub cuțitul chirurgului sau la un tragic suicid.

Cum e, aşadar, posibil ca dragostea să doară când vine? Nu doare doar când pleacă?

Paula sade în fân şi îşi şterge sângele cu o batistă de duminică, aproape instantaneu copilul dorit a devenit în creierul ei o spaimă îngrozitoare şi o primejdie acută, de la copilul dorit, la copilul spaimă, Paula şi urmările.

Dacă Paula n-a fost în stare să-l reţină mai mult decât două minute pe Erich cu corpul ei subdezvoltat, cu spiritul ei lamentabil, cu croitoria ei abia începută şi cu rochia ei roşie, cum să-l reţină Paula pe Erich cu un copilaş?

Din acest motiv n-am descris dragostea între Erich şi Paula, pentru că ea n-a existat, a fost ca o gaură în care te împiedici, şi după care ţopăi mai departe, nimic nu s-a sfărâmat, în afară de o făptură omenească în floarea vârstei sale.

Acasă, ziua spălatului rufelor înghite fără dificultate batista roşie, aşa cum a înghiţit cămăşile de lucru transpirate ale tătânelui şi frăţânelui. Atât de aproape zac bucuria, suferinţa şi munca una de alta.

Pentru Paula e muncă grea să-l capete şi să-l păstreze pe Erich. Dragostea nu se mai află de-acuma în pântece, ea este acum numai în creier. În pântece a murit totul, nu se mai simte nimic.

Cu asta, pântecele e scutit de multe neajunsuri.

Mai bine o bucătărie nouă, strălucitoare, decât o bucurie în burtă, bucuria e trecătoare, bucătăria statornică.

E nevoie şi de o maşină de spălat.

Paula trebuie acum să împletească performanţa unei maşini cu îndemânarea unui dansator pe sârmă.

Ceea ce o ameninţă este mai mult decât o cădere.

Ceea ce o ameninţă este dispariţia indispoziţiei lunare.

Şi nu e întotdeauna bine când dispare o indispoziţie.

Din păcate există nu numai sfârşituri de săptămână la grădină, gândeşte Brigitte, când tocmai o strigă datoria: Brigitte, hai!

Mulţi intră la lucru ca oameni obişnuiţi şi ies de la muncă înăspriţi, înrăutăţiţi.

Brigitte nu vrea să se lase înăspritǎ, ci vrea să se lase însămânțatǎ.

În capul lui Brigitte nu se află nimic în afară de Heinz.

Heinz se află la capătul unei lungi mlaştini, aşa cum se pot găsi în capul multor colege ale ei. Numai că nu se află la capătul fiecărei mlaştini un Heinz care-ți face semn, nici robinete nichelate, nici armături de baie, boilere, rezervoare de apă caldă şi colace pentru scaune de toaletă.

La capătul celorlalte mlaştini aşteaptă oameni, ce se află cu mult mai jos din punct de vedere spiritual, fizic şi al caracterului, decât Heinz.

Adesea nu au nici conştiința datoriei.

Nici Brigitte nu are conştiința datoriei, Brigitte va învăța să aibă conştiința datoriei în căsnicie, aşa cum au învățat-o multe alte femei tinere, care înainte au trăit cam uşuratic şi libertin.

Heinz insistă – din conştiința datoriei împotriva a ceea ce spune corpul său care simte nevoia de odihnă şi a prietenilor săi – să meargă la popice, din neîncredere şi suspiciune față de Heinz, B. Merge cu el la popice, adesea Heinz vede la popice femei străine, uneori chiar unele care nu au proprietar legitim.

Femeile fără stăpân sunt foarte periculoase pentru un bărbat tânăr şi instabil cum e Heinz, care urmează a fi stabilizat abia de căsnicie.

Când Brigitte îl are apoi pe Heinz al ei pe de-a-ntregul şi cât e el de lung în patul ei, atât de prezent încât putoarea de bere se împrăştie în toate direcțiile, Brigitte are un sentiment autentic de recunoştință, şi pulpele de broască se desfac de la sine, ca mişcate de o mână magică.

De simțit, tot nu simte încă nimic, dar această enormă uşurare o relaxează pe Brigitte.

Şi asta e necesar, pentru că înaintea ei stă iar o zi dură de muncă.

Iată că acum iată că acum Paulei deja nu i-a venit.

După spaima absenței indispoziției lunare, la care nici o femeie din anturajul Paulei nu s-a putut gândi altfel decât indispusă, a urmat însăşi absența, fără a putea fi împiedicată.

Până acum cu dragostea n-a venit încă nimic, acum ceva absentează, ceea ce anunță că va veni ceva, care va activa funcțiile Paulei, ceva MARE.

Respirația vieții, resp. Scula lui Erich a atins-o pe Paula, şi nu numai că a atins-o.

Croitoria e încă mereu prezentă, numai Erich e mereu absent.

Paula nu are voie să suie dealul, ceea ce n-o deranjează, pentru că dulcele ei secret, cum se spune, o învăluie şi în vale.

Dulcele secret al Paulei trebuie încredințat întâi bărbatului pe care-l iubeşte şi căruia îi va fi şi ea încredințată, pentru a putea urma căsătoria.

Curând secretul îi va face Paulei obrazul mai gingaş, privirea mai profundă, burta mai mare, sânii mai grei, şalele mai dureroase şi chiloții mai plini, motivul: Paula are groază de părinți, care sunt mitocani, dar are un secret, care e dulce.

Paula tot nu i-a spus încă lui Erich te iubesc, pentru că abia dacă-l cunoaşte, acum totul merge deodată, dintr-un foc: te iubesc şi capăt de la tine un copilaş.

Paula trebuie să le spună şi mamei şi tatălui ei. Vai şi valeu!

Paula are deosebit de mare nevoie de Erich în acest timp al aşteptării, care înseamnă o situație de criză pentru femeie şi pentru orice organism feminin o povară, dar una îmbucurătoare, Paula are nevoie în acest timp când are o sarcină, în această perioadă de aşteptare, de multă înțelegere, de îngrijire şi de apărare, împotriva animalelor sălbatice, a muncii grele, a bătăii brutale şi a comportamenului inuman, la orice comportament inuman, fie el cât de mic, Paula se gândeşte, v-ar părea rău, dacă ați şti că simt în mine o viață

în devenire, viața nenăscută se înalță în Paula în întâmpinarea soarelui.

În coşmaruri nesănătoase Paula îşi imaginează uneori ce s-ar întâmpla dacă i-ar spune tatălui: taţi, am nevoie acum de deosebit de multă protecţie şi grijă, pentru că în mine ceva nenăscut se extinde şi se întinde în întâmpinarea soarelui, Paula este cuprinsă atunci de groază ca de o gheară de fier. Deşi taţi al ei a făcut el însuşi copii, iară şi iară.

Va spune el oare urrra, iată, tocmai iese afară nepotul meu din fiică-mea, bine ai venit, poftim înăuntru!

Avem acum din nou viață tânără, chiar acum ivită, de bebeluş în căminul nostru, important – eşti fericită?

Şi mama îşi va da verdictul experimentat de specialistă, asupra acestei aşteptări fericite, îndelungate dar nu nesfârşite? O va înconjura pe fiica ei cu grijă şi îngrijire? Va ajuta ea oare la procurarea lucruşoarelor pentru bebeluş? Albastre sau roz? Sau galbene? Asta face plăcere, atunci nu trăieşte numai Paula, ci chiar o a doua viață trăieşte, o viață bună. Dintr-odată două vieți fericite în loc de o singură croitorie.

Şi Erich, fericitul tată, va petrece fiecare clipă liberă la mamă şi la copil, va avea grijă în fiecare clipă liberă de tânăra lui soție, va lăsa alcoolul, nu va mai urî pe nimeni, nu va mai toca banii şi aşa mai departe.

Paula are de gând să-şi deschidă mamei tot sufletul supraîncărcat, motivul: mama a devenit ea însăşi de mai multe ori mamă şi de aceea înțelege această stare în care pluteşte Paula, ea înțelege această stare chiar mai bine decât un bărbat, care nu poate fi nimic mai mult decât tătic şi nu are nimic altceva de-a face cu această situație de căcat, asta-i problemă femeiască.

Paula povesteşte problema femeiască unei femei, şi anume mamei, care este femeie.

Paula îşi pune în feminitatea mamei toată încrederea, încredere ce va fi dezamăgită.

Mama o hăcuie pe Paula şi o face una cu pământul şi cu podeaua, şi toți copiii care au îngreunat odinioară pântecele mamei par să o ajute cu zel, aşa o putere are deodată femeia.

Paula n-a auzit până acum decât loviturile de secure în pădure vuind astfel, omorâtul Paulei ar fi o treabă veselă, dacă n-ar fi făcută cu atâta ură. Dragostea leagă, dar ura desparte, mama Paulei o urăşte pe Paula pentru copilul din pântecele ei. Diverse organe importante ale Paulei se crapă sub acest tratament.

Pentru copiii din burta ei, mama Paulei şi-a urât de mai multe ori bărbatul, pentru munca în plus şi pentru grețosul act al născutului, şi-a urât de mai multe ori chiar copiii din burtă şi mai târziu i-a urât şi în afara burții, acum mama s-a țicnit cu totul, aşa că urăşte nu numai un copil din afara burții ei şi din burta fiicei, dar şi pe fiică odată cu acesta, lumea va crede că nu ți-ai crescut cum trebuie fiica, aşa o ruşine şi o batjocură, la munca asta nebunească de zi cu zi, ruşine şi batjocură pe deasupra, aşa pe nepregătite, mama Paulei ar putea număra o duzină de oameni, toți lemnari împreună cu anexele care, tot aşa pe nepregătite, s-ar bucura de nefericirea ei bucuroşi de pagubă.

În parte oameni de ale căror nenorociri (fiul debil, tatăl în puşcărie pentru viol de minori, mama căreia i s-a scos totul jos, tatăl trăsnit de un copac, mama fugită de acasă şi intrată în fabrică, copilul rămas a doua oară repetent, ridicarea permisului auto din cauza beției, prăbuşirea pe munte, scaunul nou-nouț făcut praf de fiu etc.) tu însăți te-ai bucurat cândva peste poate.

Posibil ca aceşti cretini să se bucure acum şi mai tare de nenorocirea ta, ceea ce este un gând insuportabil.

Paula o să aibă un copil.

Paula o să aibă un copil!

E o ură zglobie pe acest picior de plai.

Ura se răspândeşte cu iuțeala focului de la un deal la altul.

Şi Paula la mijloc, poate chiar ca incendiatoare.

Paula vine cât se poate de drăgălaş, cu paşi mărunței, la a ei de-asemeni-mămică, îşi vâră căpşorul nepieptănat sub brațul ei, aşa cum făcea întotdeauna micuța Paula pe vremuri în nefericita ei copilărie, vine cât se poate de drăgălaş la spovedanie şi vrea câteva rețete de tricotat şi croşetat pentru frumuşica jachețică bleu sau roz, pe care doreşte s-o tricoteze, s-o țească sau s-o croşeteze pentru fructul lui Erich.

Buna-credință a Paulei este răsplătită ca de obicei cu lovituri groaznice şi țipete de ură asurzitoare.

Capul Paulei mai atârnă doar de un fir, abia dacă mai are Paula vreun punct nevătămat pe corpul de mamă în devenire.

Dar şi când va apărea puternicul tată pe ecranul numit realitate!

Iată că îşi şi face apariția, află noutatea în stil telegrafic, ca să nu piardă din timpul prețios de caftit Paula, mama e încă fără suflu, de la bătăile date Paulei, nu e în stare nici măcar să spună povestea ca lumea cu toate legăturile cauzale, pentru că trebuie să lovească şi iar să lovească.

Şi lucrurile merg mai departe, hai-hai la vesela vânătoare, e timpul cel mai potrivit pentru asta, cine a fost porcul, cine e porcul, care porc trebuie să se însoare acum, că vrea sau nu vrea?

O minune că după această zi agitată nu urmează un avort.

Erich cu capul de porc.

În zilele ce urmează, cu Paula nu se petrec atâtea ca de obicei, cu Paula nu s-au petrecut niciodată prea multe, se spune că rănile sufleteşti dor adesea mai tare decât cele ale trupului, dar rănile trupului Paulei nu sunt nici ele de carton în acest caz, au nevoie de multă îngrijire şi de ceva alifie pentru vânătăi.

Paula se simte tratată ca un obiect neplăcut şi nu ca omul care este ea. Dacă părinții ar fi lovit un obiect tare, îndărătnic, şi-ar fi scrântit probabil încheietura mâinii.

Despre starea sufletească a Paulei nu e necesar să mai rostim aici nici un cuvânt, a devenit un om tare ca piatra,

rece ca gheața.

Şi nici un Erich nu vine în ajutor, Erich aparține pădurii, dar pădurea nu-i aparține, în nici un caz, lui Erich.

Aşadar, nici o discuție de la femeie la femeie, modelele decupate de tricotat şi croşetat zac mototolite, murdărite şi dezonorate pe podea.

Deşi Paula e nedezonorată, e totuşi fără curaj, copilul în pântecele îngust riscă să aibă parte de apreciata şi verificata baie de leşie, care să facă din el un îngeraş, ceea ce uneori nu funcționează, pentru că viitoarea viață se prinde prea strâns de pântecele mamei.

Leşii de săpun bune şi clocotinde, din cutii cu detergent bune, curate şi colorate, cu multă otravă bună în ele. Astea l-ar omorî chiar pe tata, de le-ar mânca, dar tatălui îi place mai mult cârnatul. Un sol e pe drum prin păduri, câmpuri şi pâraie sălbatice spre Erich.

Situația nu e nicidecum romantică.

Zgârieturile, vânătăile, rănile şi contuziile vor trece, sperăm, până la nuntă.

În Paula răsună un cântecel, dar foarte firav.

În locul rănilor, o rochie de dantelă albă, lungă până la pământ, cu văl cu tot.

Nici o leşie, ci de flori o scufie.

Nici un avort, ci, de nuntă un tort.

Nici un micuț embrion mort, ci o bună friptură de porc.

Din bucătărie, privirile pline de ură se holbează ca țepii, atâția țepi că abia mai poți păşi în bucătărie.

Multe vieți şi speranțe dezamăgite se răzbună acum, concomitent, pe Paula.

Ultimul rest de senzualitate din Paula se scurge-n podea, e o lipsă de simțire fizică totală.

Încercarea de extirpare a micuței Susanne în pântecele Paulei eşuează, extirparea mamei şi a tatii s-a desăvârşit cu mulți ani în urmă. Pentru Paula, o lume s-a prăbuşit, ceea ce nu contează, pentru că, şi aşa, nici o bucățică de lume nu i-a aparținut Paulei vreodată.

Am chiar şi o prietenă am o prietenă care merge la liceu, se laudă Brigitte față de o secretară şi insulele ei canare, gândindu-se la Susi, duşmanca naturală, stomacul lui Brigitte se întoarce pe dos, cafeaua mai că se revarsă din ea şi-i curge pe gură şi nări. Instantaneu Brigitte are o speranță că de data asta i-a reuşit să rămână gravidă, dar nu era decât Susi în ea.

Brigitte recunoaşte că e tratată omeneşte de Susi.

Secretara aranjează cu gesturi de proprietară obiectele pe birou, se simte aparținând de şeful ei, nici o clipă nu se simte aparținând de Brigitte. Şi între ea şi Brigitte este o prăpastie adâncă, prăpastia dintre ea şi Brigitte se numeşte şcoala comercială.

Mai departe nu e nimic de făcut, doar de aşteptat.

Brigitte şi Paula aşteaptă căsnicia.

Heinz e un om bun, pentru că se va însura cu Brigitte din cauza copilului şi îi va aranja o viață în viața de afaceri.

Timpul de aşteptare nu-l poți umple aici, nici ascultând muzică, nici cu o carte bună, captivantă, nici cu un program tv, nici măcar cu o seară de popice, timpul de aşteptare ar trebui să fie un timp al paginilor goale, Erich e un om mai rău, pentru că nu vrea să se însoare cu Paula din cauza copilului, cu toate astea trebuie s-o facă.

Încă o dată tatăl lui Heinz păcălit îşi ține fiul cu gheară de polițist, ajutându-se în acțiune harnic şi de discurile intervertebrale uzate, acestea telegrafiază prin morse semnale dureroase spre creierul tatălui.

Tatăl vorbeşte cu toată patima experiențelor vieții sale dezolate, Heinz gâfâie după aer şi după Susi.

Susi gâfâie după aer şi sub presiunea îmbrățişărilor sportive ale sportivului ei tată, care joacă şi tenis, tatăl lui Susi îşi îmbrățişează fiica, pentru că acesteia i-a reuşit absolut singură un tort bun.

Tatăl lui Heinz nu a reuşit încă să-şi încheie viața, deşi coloana distrusă abia dacă va mai putea reuşi ceva util, nici

pentru patronul ce-i dă pâinea zilnică, nici pentru el însuşi, Heinz are viața încă înaintea lui, ceea ce îi şi place să creadă.

Brigitte are înaintea ei viața lui Heinz.

În timp ce tatăl îl țintuieşte pe Heinz sugrumându-l în strânsoare cu toate energiile neutilizate ale şoferului-de-camion-de-cursă-lungă, devenit inapt pentru a fi şofer-de-camion-de-cursă-lungă, mama îngenunchează pe pieptul lui şi-l conjură pe Heinz să nu îi păgubească de roadele spiritului lor econom, prin aducerea în căminul dobândit prin economii a uneia ca Brigitte. Una ca Susi le-ar fi mai pe plaC. Pe de altă parte, nu sunt ei pe placul uneia ca Susi, ceea ce ei nu bănuiesc, ei consideră că Susi este ceva inferior, pentru că este femeie şi stă sub HeinZ. Ca femeie, Susi stă ceva mai jos, ca om, învestit cu o poziție în societate, ea este în schimb ceva mai sus decât Heinz.

Asta e prea complicat pentru unul care n-a avut înaintea ochilor decât semne de circulație, aproape întreaga lui viață.

Asta e total de neînțeles pentru una care n-a avut ochi decât pentru veselă şi pentru Heinz, aproape întreaga ei viață.

Această scenă are loc pentru că tatăl trebuie să se pensioneze înainte de termen, la balul mascat, la carnavalul durerilor are deja un loc rezervat, şi pentru că, din acest motiv, limita superioară a economiilor conjugale a fost depăşită, tăticul nu mai stă cu ambele picioare în centrul vieții, ca până acum. El stă în căcat până la gât. Acesta e un teren foarte nesigur.

Viața se derulează, de fapt, mai departe, dar trecând pe lângă părinții lui Heinz.

Toate speranțele atârnă acum de Heinz, care îi va dezamăgi.

Ce şi-au acumulat şi acaparat îi aparține acum lui Heinz, de produs, n-au produs nimic, cel mai important pentru Heinz este acum examenul de calfă, examenul de maistru, magazinul de aparatură electrică.

Drumul economiilor este acum: pe Heinz cu noi, stop pentru Brigitte!

Aceasta dialoghează în sufrageria maică-sii cu propriul ei pântece, Brigitte întreabă dacă micuțul nenăscut se află deja înăuntru.

Nu, spune uterul lui Brigitte, tot gol sunt. Regret, dar poate reuşim luna viitoare.

Brigitte-şi ține, aşadar, capul sus. Şi munca oricum îi rămâne, îi aparține ei şi numai ei. De-acum încolo, niciodată singură!

Cadavrul mamei lui Brigitte zace pe canapea şi citeşte revista despre casele regale. În căminul ei, e regină, din păcate, Brigitte încă nu e în propriul ei cămin.

Sus în natură sus în micuța casă țărănească, interesele populației rurale care munceşte se izbesc între timp între ele.

Interesele unor oameni care n-au trezit niciodată interesul altcuiva, care nu ştiu nici ei înşişi că ar putea chiar avea ceva cum ar fi interese, cu toate astea ei se consideră benzina-n motor, iar pe Paula o consideră nisipul dinăuntru.

Astmul şuieră pe nas ca un şoarece sfârtecat, astmul nici nu trebuie să vorbească spre a ține fără pauză în mişcare câteva persoane. În mişcare de jur-împrejurul lui. Burta plăpândă a Paulei, care curând va fi mare şi umflată, ceea ce înseamnă că pentru aceiaşi bani ai putea primi brusc mai multe kile de Paulă, stă la licitație, dar nimeni nu o vreA. La un porc, asta ar fi o enormă creştere a valorii, la Paula este un semn că a fost uşor de căpătat, prea uşor şi că acum e cu atât mai greu de plasat.

Nimeni nu vrea conținutul burții Paulei, ca să-l crească şi să-l iubească, nimeni n-o vrea pe Paula ca persoană, cu sau fără burtă plus anexa, nici măcar pielea exterioară a Paulei nu găseşte un doritor, nu poți face din ea nici măcar o perna sau un covoraş de petice.

De capul Paulei nu vine vorba, cine o ia pe Paula şi forța ei de muncă, acela primeşte în dar şi capul Paulei, gratuit, un cadou de reclamă sau un cadou de loialitate, clarvăzătorii, care țin sfat aici despre proprietatea şi averea lor productivă numită Erich, ar putea vedea capul Paulei ca pe un rău care

gândeşte prea mult şi din acest motiv nu se mai lasă dirijat cum ar trebui.

Astmul respiră cu greutate prin bronhiile lui şi geme după masa de prânz.

Un fost funcționar poate cere. Paula, care-l cere pe Erich, poate să ceară şi ea, dar nu să-l primească, mama lui Erich se repede spre maşina de gătit fierbinte, unde clocoteşte şi forfoteşte, nici n-a apucat bine tata, căruia îi vine deja greu să vorbească, să-şi horcăie poruncile, că gulaşul se şi afla în fața lui.

Concluzie: Paula nu intră în casa asta decât peste cadavrele a trei persoane mature, nu mai e nimic de muncit aici în plus, ne facem munca şi singuri, femeile munca de femeie, bărbatul Erich munca de bărbat, care e importantă. În afară de asta Erich e important şi pentru făcutul banilor, banii sunt mai importanți şi mai greu de obținut chiar decât munca, de muncă nu ducem lipsă niciodată, de bani însă adesea.

Conducerea superioară o are capelmaistrul, astmul, el dirijează fără o vorbă orchestra acestor infirmi, mirodeniile de presărat deasupra le dirijează durerile de şale ale mamei, ea are grijă să nu fie niciodată plictiseală în bucătărie, în beci, în grajd şi în pat. Asta face munca picantă şi variată.

Ca fost funcționar, astmul a fost pregătit să ordone, dar astmul are şi talent pentru asta. Astmul nu mai poate respira, dar talentele sale perfecționate cu grijă se mai afirmă încă viguros, o temeinică şcolarizare a căilor ferate federale îți rămâne toată viața, chiar dincolo de existența căilor ferate federale, aici Paula nu are nimic de raportat, de dorit sau de spus.

În rochia ei de duminică Paula şade fără rost. Capul ei pălmuit e ascuns în burta călcată-n picioare, e rulată toată în forma unei bile, ca un arici, numai că fără țepi. Mâinile ei peste care n-a trebuit să treacă încă examenul de croitoreasă adună întreaga țesătură dezlânată, croitoria nu donează nici o coroniță, pentru asta, ele două se cunosc prea puțin, Paula

şi croitoria, în capul Paulei răsare un mic boboc, poate croitoria ar fi fost totuşi mai bună decât Erich. Bobocul este imediat rupt şi călcat în picioare. În inima Paulei se ofileşte şi moare tăcut ultimul lăstar de dragoste. În chiuvetă moțăie somnoroasă vesela în anturajul său obişnuit, o nouă serie de pălmuieli se adună în stratul de grăsime râncedă din tigaia familiei, dacă Paula nu se va apuca imediat s-o rezolve, Erich s-a apucat de Paula, asta nu a dus pe niciunul din ei mai departe, în afară că a dus-o pe Paula în necazuri, în care, de altfel, zăcea şi înainte, la drept vorbind, asta l-a dus pe Erich chiar cu mult înapoi în cariera sa de conducător de maşină şi de motoretă, un copil îți poate mânca şi părul din cap, dacă-şi pune mintea.

Să sperăm să învingă motoreta în acest conflict de interese, speră Erich. Aşadar, după ce Erich a luat decizia, pronunțând-o în fața ochilor de broască ai astmului, preferând motoreta în locul Paulei, el încalecă motoreta învingătoare şi goneşte înspre vest, direct în soarele care apune, astmul e uşurat. Îi va scoate băiatului din cap şi motoreta, acest obiect inutil, care nu face altceva decât să înghită bani, dar… Una după alta.

Părinții Paulei aleargă înfuriați pe deal în jos, direct în săraca Paula, de câteva ori, iar înăuntru şi iar afară, în şi din Paula, şi când părăsesc ruina numită Paula, care n-a spălat nici măcar vasele, rămân din ea doar câteva oscioare şi pene.

Vestul în schimb este umplut de Erich. În vest au apărut noi turişti de vară, şi de sex feminin.

Acum ajunge, în fine, şi arta amorului lui Erich în drepturile ei.

Paula suferă atât de tare, încât aproape îşi pierde mințile, ea crede că mintea curge afară din ea prin toate orificiile, din fiecare orificiu câte un pic de minte, până ce Paula e cu totul golită, cu bietul ei cap se loveşte mereu şi mereu de ziduri, bunii ei părinți sunt fericiți că în felul acesta îşi pot scuti osteneala de a o cafti, de asta are deja grijă Paula însăşi, bravo.

Solidaritate fem. Nu e de aşteptat din partea mamei, dacă şi aşa trebuie să crape de cancer, să sufere şi Paula puțin, măcar sufleteşte, ceea ce e totuşi cu mult mai puțin rău decât suferințele fizice care o aşteaptă pe mamă cât de curând, tata spune, acum poți învăța mai departe croitoria, pentru ca să-ți poți întreține copilul.

Nu, orăcăie jalnic Paula, ea vrea să stea cu copilul ei abia atunci când acesta va fi sosit, vrea să-şi ia atunci copilul de la tren şi să fie tot timpul în preajma lui. Nu vrea să fie o mamă care lucrează, căci atunci copilul suferă, Paula preferă să sufere ea.

Normal că tatălui îi pare acum rău că n-a omorât-o în bătaie pe Paula încă de pe atunci, când cu croitoria, acum însă e prea târziu.

Paula îl pândeşte pe Erich. N-o mai face pentru ea personal, o face pentru viața bebeluşului ce va veni, care va fi aici şi care e mai important decât ea.

Erich îi este acum aproape indiferent, dar copilului, dacă ar putea vorbi, Erich nu i-ar fi indiferent, ci tată.

Paula pândeşte în spatele alunului, după tufa de soc sau după băncuța de mesteacăn.

De acolo se repede cu un strigăt de luptă asupra lui Erich care, săracul, vine atât de obosit de la muncă, e obosit obosit obosit obosit obosit, mâinile sale aproape că nu mai sunt de om, sunt mai degrabă de copac, ca rădăcinile, lui Erich îi curg balele în drum spre casă după timpul liber, Paula îi toacă lui Erich ultimele rezerve de răbdare, de fapt, nici n-o mai interesează deloc omul Erich, ci doar viitorul tată Erich. Se aruncă înainte, i se agață de şale şi-i vorbeşte de dragoste şi de copil, Paula povesteşte despre sentimentele ei, cum acestea există pentru Erich. Paula nu mai simte pentru Erich absolut nimic, Erich pentru Paula, şi mai puțin decât absolut nimic, dar Paula e ieşită abia de curând de pe băncile şcolii, aşa încât mai ştie multele cuvinte cu care să-ți exprimi sentimentele, Erich n-a fost suficientă vreme la şcoală, ca să cunoască cuvinte pentru orice ar ține de spirit.

În afară de cele pentru bere şi tărie. Haha. Întotdeauna se menționează aici în glumă, când vine vorba de ceva ce ține de spir (i) t: tăria, sau berea, sau vinul.

Ce spirit bun.

Paula spune, am nevoie de tine şi copilul nostru comun are şi el nevoie de tine, poate chiar mai urgent decât am eu nevoie de tine, Erich, care am şi eu atât de urgentă nevoie de tine!

Pentru că atâția au nevoie de el, Erich se înfurie încetul cu încetul, şi pentru că e prea greoi să-i respingă, Erich loveşte în jurul lui ca un nebun, dar nu se nimereşte adesea decât pe sine. În ultima vreme o nimereşte adesea pe Paula, ceea ce îi dă o anumită satisfacție.

Lui Erich în cade fisa că dintr-odată deciziile şi acțiunile lui au devenit importante pentru un altul.

Că cineva e DEPENDENT de el. Că cineva este, într-o anumită măsură, la CHEREMUL lui. Asta îi dă o senzație nouă, plăcută, Erich vrea să testeze utilitatea noii senzații.

Niki lauda a testat deja multe, chiar şi maşini mişto de formula I.

Asta-i trece lui Erich ca un fulger prin cap.

Intră amândoi în şura veche, acum e totuna, Paula a răbdat atâtea deja, în comparație cu altele asta e o adevărată recreere. Poți, în sfârşit, sta culcată pe spate, să te odihneşti.

Peste câmpul cosit trece un stol de păsări care intră, una după alta, în pădure, curând vine toamna.

Pentru banii pe care-i dați, nu vă puteți aştepta acum şi la descrieri de natură! Doar nu suntem la cinema.

Paula zace foarte tăcută şi liniştită pe spate, într-un crâmpei de imagine are spinarea muncită a lui Erich, care se agită peste ea, dar ea se poate şi odihni un pic şi poate privi în sus înspre cerul albastru, se face frig, curând vor apărea chiar primii nori de zăpadă, doar viitorul nu apare, de la pământ se ridică ceață, pădurea creşte formând un zid, trunchiurile albe dispar în întuneric, natura e ceva de

neînduplecat, gândeşte Paula, e superioară omului, e o forță primară.

Iată aici, nu-i o căprioară? Curând încep la televizor ştirile de seară!

În fine, se poate şi Paula odihni şi-n acelaşi timp poate că-l leagă şi pe Erich de ea.

Uşoara durere nu contează, există dureri mai supărătoare pe care le-ar putea enumera Paula, dragostea e o durere mai mică în ierarhia durerilor.

Pentru că, atunci când Erich se ridică nelegat de pe burta ei, aproape indiferent, se şterge, şi-o pune la loc şi se încheie, cade de pe Paula din nou o speranță jos, în fânul putrezit, dar dacă tot ai pierdut o speranță, te-ai putut măcar odihni, şi bebeluşului îi face bine să stea culcat.

În nici un caz, în Paula nu e tandrețe. În Paula nu este absolut nimic, când, în cele din urmă, vor fi căzut toate speranțele de pe Paula, va fi uşoară ca o pană, ca o pisicuță tânără sau ca un pui de găină.

Toți măcelarii! Cârnățarii! Tâmplarii, ceasornicarii, brutarii şi coşarii au dispărut de la orizont, odată cu ciorile.

Croitoria îşi face tocmai bagajele, vrea să prindă ultimul autobuz.

Dragostea nici măcar n-a despachetat şi n-a făcut încă ordine-ntre lucruri.

Munca a devenit o handicapată, ea netezeşte cearşafurile în patul ei de spital.

În nici un caz, în Paula nu e dragoste.

Dacă e ceva în Paula, atunci e ura care creşte şi creşte.

Aceste sentimente n-au intrat singure şi de la sine în Paula, unii au depus muncă grea pentru a se ajunge aici.

Se lasă întunericul, în pădure încep să amuşine animale, în vizuina vulpii se mişcă ceva, doi bărbați obosiți trec repede pe ulița satului, vor acasă, la familie şi la programul de televizor, se aprind ici-colo lumini, în câteva bucătării urlă câțiva copii, mama aduce cina pe masă. Un far se furişează cu greu prin ceață, nimeni nu se gândeşte la pădure ca la un

peisaj, pădurea e un loc de muncă, doar nu suntem aici într-un roman bucolic.

În nici un caz, în Paula nu mai există speranță.

În acest loc trebuie să întrerupem nițel cam brusc destinul lui Brigitte şi pentru că ținem destinul lui Brigitte în mână, îl şi putem întrerupe din nou în orice loc, la întâmplare.

Sentimentele lui Brigitte nu suferă nici o schimbare, ele bat mereu neschimbate pentru Heinz, iar Heinz bate mereu în retragere.

Aici trebuie să vorbim de sentimente, şi nu de fapte.

Brigitte e incapabilă de sentimente, din acest motiv, despre Brigitte nu mai e nimic de spus.

Brigitte nu produce nici o faptă, faptele cad pur şi simplu peste ea.

Acum Brigitte produce pentru Heinz un pulover.

Puloverul înaintează încet, pentru că Brigitte trebuie să-şi utilizeze timpul de muncă pentru muncă şi timpul ei liber pentru supravegherea, întreținerea şi îngrijirea sexuală a lui Heinz.

Orice femeie care îşi pune un sutien cusut de Brigitte se simte, pasămite, ca o regină.

Brigitte se va simți ca o regină abia în frumosul ei cămin.

În afară de asta, Brigitte are capacitatea de a naşte copii, ceea ce nu poate oricine, ea speră să poată naşte curând un asemenea copil.

De când îl cunoaşte pe Heinz, Brigitte simte imboldul să nască un copil, dacă nici ăsta nu e un sentiment, atunci ce e un sentiment?

Inima lui Brigitte şi-a spus cuvântul, ea a spus Heinz. Brigitte urmează această inimă, acolo unde-o conduce, şi anume la Heinz.

De 100 de ori a primit acolo un picior în cur, dar la a suta una oară, Brigitte poate raporta succesul: se aşteaptă copilul, atunci va străluci soarele şi pentru Brigitte. Brigitte-şi cumpără deja de azi un bikini nou pentru această zi cu soare.

Copilul va fi un copil dorit, copilul va fi dorit de Brigitte, dar nu de Heinz.

Asta e, ce-i drept, nefavorabil, dar în schimb copilului îi va fi mult uşurată intrarea în viaţă, printr-un magazin propriu de aparate electrice.

În ce o priveşte pe Brigitte, ea a avut o intrare foarte grea în viaţă.

Adesea Brigitte simte ceva ca fiind vina ei proprie, ceva ce de fapt este o culpă străină.

Ea crede spre exemplu că e vina ei dacă e nevoită să muncească la banda rulantă, când e numai şi numai vina lui Heinz, care nu vrea s-o ia de nevastă şi s-o elibereze de bandă.

Brigitte a văzut adesea la cinema ce greu este când trebuie să trăieşti cu o vină.

Biografia lui Brigitte devine, fără evenimente demne de menţionat, tot mai sumară şi mai sumară, pe viitor ne putem limita doar la emiterea unor cuvinte-cheie ale situaţiei generale, la care vom aminti întotdeauna scurt deosebit de neplăcuta situaţie în care se află Brigitte. Tot ce mai urmează acum constă într-o aşteptare şi în a trage cu urechea la propriul interior, dacă se produce aici în fine vreo mişcare şi precipitare a faptelor.

Fronturile sunt declarate şi clarificate.

Nu mai au loc alte evenimente până la unicul mare eveniment, munca, în continuare, are loc.

Asta e îndeajuns de dureros.

Şi naşterea e o experienţă dureroasă, dar care trebuie suportată, pentru a putea avea loc donaţia copilului.

În ultimă instanţă naşterea copilului nu trebuie să aibă loc pentru bucuria copilului, ci pentru bucuria bărbatului ce primeşte darul, cu numele de familie al lui Heinz şi cu marea şi buna siguranţă pe care un astfel de nume o aduce cu sine, primeşte şi copilul destule în dar.

Pe veci mama şi copilul rămân îndatoraţi faţă de Heinz.

I se poate garanta de pe acum copilului că după aceea nu va avea multă bucurie, doar dacă nu cumva vin socrii în vizită sau vreun client important. Înjosirea mamei se răsfrânge cu siguranță asupra copilului, mai întâi va fi ea bătută şi vătămată, imediat urmează în completare copilul, un copil poate fi victima uzurii generale sau a circulației în marele oraş, unul trebuie ținut în rezervă, mai bine faci un copil să-l ai în stoc şi-l calculezi în uzură.

Poate că tot e mai bun copilul decât maşina de cusut, cu copilul poți ieşi la plimbare la aer curat, cu maşina nu. Maşina nu are inimă, copilul da.

În afară de asta maşina se află în fabrică şi copilul acasă, într-un mediu bine rânduit.

Mai poate dura luni, aici mai sunt multe pagini de carte până ce copilul îşi scoate capul din pântece ca viermele dintr-un măr, poate nici nu mai ajungem până acolo, poate suntem nevoiți să întrerupem mai înainte, dar asta nu contează, doar ştim cum merg lucrurile mai departe, viața merge mai departe fără surprize, dar în făgaşe bine rânduite.

Brigitte intră azi în casa dezolată a dezolatei ei mame, la fel de fără speranță ca întotdeauna, şi Heinz e deja aici, în closet, unde şi-o ia o primă dată la labă, ca nu cumva mai târziu, la o a doua, să mai fie atât de lacom şi să se poată păzi mai bine, să nu-i scape nici un miligram prea mult în gaura nepotrivită la timpul nepotrivit, şi astfel să fie prins şi nevoit să devină prizonier, în loc de a evolua ca antreprenor liber.

Brigitte se-aruncă urlând peste el, din pasiune cum îi explică ea mai târziu, după care Brigitte se postează în poziția ei conservatoare plasându-l pe Heinz deasupra ei. Punga cu cornuri cu nuci pe care o are la ea e pe loc azvârlită cât colo, pentru a avea mâinile libere să-l țină pe Heinz strâns, să nu trebuiască să-i dea drumul; s-o umple cum trebuie.

Cornurile cu nucă s-au risipit pe scândurile jegoase ale podelei. În tot timpul intensului futai cu Heinz, Brigitte se gândeşte la cornurile cu nucă, acum sunt murdărite şi s-au dus naibii, păcat, Heinz se gândeşte în treacăt, tot aşa

murdar va arăta şi acasă la mine, în cazul că va trebui să mă însor totuşi?

Brigitte, care i-a ghicit gândurile, răspunde nu, când va fi a mea proprie, voi munci pentru îngrijirea şi întreținerea ei.

Numai pentru ce e al meu propriu.

Şi Heinz este numai pentru ce e al lui propriu, aici cei doi se potrivesc.

Numai ce e propriu e singurul lucru propriu pe care îl ai. Ceea ce ai asta ai, ceea ce nu ai trebuie să tinzi să ai. Dacă nu poți să-l obții, nici nu e treaba cuiva.

Proprietatea străină este tabu. Heinz e proprietatea lui Brigitte, de aceea tabu.

Pentru Susi şi pentru voi toate.

Heinz vrea să se retragă repede, înainte de a fi prea târziu şi de a fi în interiorul lui Brigitte, dar Brigitte-l înhață, gândurile ei sunt ce-i drept încă la bietele cornuri cu nucă şi la poşeta cea nouă călcată pe podea, forțele ei trupeşti însă sunt automat concentrate cu totul pe Heinz.

Heinz simte plăcere şi țipă tare.

Brigitte i-ar înfunda botul cu toate zdrențele de sub canapea, ca să-i țâşnească pe urechi iar afară.

Heinz țipă încă o dată tare, ca să se observe că simte plăcere în fapt şi în act.

Brigitte grohăie chinuit, globii ei oculari urmăresc drumul cornurilor cu nucă, până jos în mijlocul gunoiului, pe podea, mama e totuşi o scroafă bătrână că nu mătură, când nici măcar de un bărbat nu trebuie să aibă grijă.

Heinz țipă tot mai tare şi tot mai repede, în intervale ce devin tot mai scurte, asta-i face o mare plăcere, animalul!

Brigitte i-ar trăsni capul urlător de toți pereții, dacă tot trebuie, nu poate s-o facă în linişte? Tot va împroşca copilul afară din el, dacă urlă acum sau dacă tace.

În acest timp mămica s-a cărăbănit discret în bucătărie, tace mâlc, pentru a nu primejdui fericirea copilului ei acolo în cameră, cu vreo afirmație pripită.

În sufragerie fericirea lui Brigitte continuă să se desfăşoare.

Heinz o împroaşcă scoțând un urlet din rărunchi, or să se plângă vecinii, dar se vor retrage ruşinați şi cu coada între picioare din fața tânărului antreprenor, cu mii de scuze.

Urletul din rărunchi dovedeşte că numai dragostea mişcă lumea, că Heinz şi dragostea, că ei doi mişcă lumea, absolut şi strict personal.

Brigitte rămâne nemişcată, dar e plină de mâzgă, de o rău mirositoare mâzgă, deci Brigitte nu mişcă lumea, ci dragostea mişcă lumea.

Lui Brigitte aproape că-i vine să vomite, aşa rău n-a mai fost de mult. Heinz se grăbeşte spre prietenii lui de pe terenul de sport, Brigitte curăță sărmanele cornuri cu nucă, îi e atât de milă de ele.

Acum Paula începe acum Paula începe încet să se îngraşe, ceea ce arată oribil. În Paula cresc sentimente de ruşine, din nou sentimente, după o bună bucată de vreme, dar nu sentimente bune.

Când, ocrotită de o pelerină largă, altfel însă cu totul neocrotită, Paula se duce în sat la cumpărături, multe pietricele îi nimeresc ceafa, fundul, burta, pulpele sau sacoşa de cumpărături, în cazul cel mai rău sacoşa si, în ea, sticla returnabilă, care se sparge.

Mai întâi s-a spart ceva în Paula, acum s-a mai spart şi sticla ce trebuie returnată.

Paula are senzația că satul întreg s-a folosit de momentul acesta neprielnic, spre a-şi expune la vedere copiii şi benignele preocupări legitime, ce le au cu bărbații, peste tot pe stradă zac o grămadă de bani şi de bunuri.

Paula n-are bani şi nici bună n-a fost.

Paula e considerată mamă în devenire, dar nu gospodină în devenire.

Paula e ca şi moartă.

Celelalte femei sunt ca şi vii, ceea ce încă nu înseamnă că sunt vii. Bărbații lor lasă mereu impresia de a fi foarte vii.

Dacă moare unul de ciroză a ficatului în loc să moară de cancer, asta e o variație, cu această ocazie pot fi schimbate simptomele locale cu cele ce vin din afară, uneori în timpul orelor cât e deschis magazinul, este adus şi transportat la spital cu jeepul un muncitor plin de sânge.

Ca dintr-o singură gură, un urlet îngrozit răsună din femeile gravide legal, ele îşi apasă cu mâinile burțile sensibile la şoc şi țopăie acasă la mamele lor şi la rudele feminine din jurul lor. Acolo-şi ascund capul în diferitele poale şi se tem pentru progeniturile lor nenăscute, care, după cele văzute, ar putea să se nască estropiate.

În diferitele gospodării, gravidele legitime sunt imediat culcate, li se aminteşte de puştii pe care-i vor naşte şi sunt învelite apoi la căldură.

Se aud consolări, care spun de cele mai multe ori că l-ar fi putut nimeri pe propriul bărbat, dar că, slavă domnului, a fost nimerit un bărbat străin, a cărui muieruşcă trebuie să verse acum lacrimile amare, curând lacrimile se zvântă, burțile tresăltânde se liniştesc treptat, din nasuri răzbate un fâsâit calmat.

Paula, care nu poate numi un astfel de bărbat al ei, se face mică şi se ascunde în umbra unei streşini de casă. Ea se contopeşte cu împrejurimea ei, devenind un nimic.

În timp ce suratele zac între perne şi savurează greutatea corpului lor plin, Paula a devenit una cu întunericul.

Diversele bunici în diversele gospodării fac muncile casnice grele pentru fiicele lor, care savurează momentan timpul în care sunt cruțate, Paula nu savurează nimic, ce să mai vorbim despre un timp în care ar trebui să fie cruțată.

Pentru că Paula a savurat cu mult timp în urmă ceva interzis, nu-i e permis să mai savureze acum chiar nimic.

În timp ce toți observă cum flăcăii tineri buni de însurătoare îşi „leapădă coarnele” asemeni țapilor, devenind astfel mai potoliți în dragoste, şi întâmpină cu aplauze orice corn deosebit de mare ce a fost lepădat, Paula merge tăcută

acasă din locul ei umbrit, se-ntâmplă adesea ca Paula să fie acum nimerită dureros de un corn.

Şi boşorogii, care nu mai pot mişca nici braţul nici piciorul de pe banca din spatele cuptorului, capătă pe faţă o strălucire ca venită de pe lumea cealaltă şi se bucură când Paula e nimerită de vreun corn.

Asta-i face să-şi amintească de timpul când îşi lepădau şi ei coarnele în tinereţe, devenind mai potoliţi.

Vremea asta e de mult apusă, ceea ce e o tragedie.

Pe băncile de-a lungul drumului comunal, al arterei principale de circulaţie şi în faţa băcăniei, se îngrămădesc tinerii ce tocmai îşi leapădă coarnele, uneori, un cap deosebit de curajos loveşte direct într-o marcă deosebit de rară de automobil, faptul provoacă urale.

Uneori zace chiar un cap însângerat lângă cornul care, ceva mai devreme, împungea atât de vesel, uneori zace chiar un corp însângerat lângă cap şi coarne, atunci inginerul silvic trebuie să caute din nou un alt lucrător, atâta sevă şi putere la grămadă fac ca fiecare inimă să bată mult mai tare decât înainte, ura.

Paula exersează din nou să devină nevăzută.

Dar din nou se află în miezul evenimentelor, acolo unde e mai mult zgomot şi unde e cel mai vesel, Paula, eroina titulară.

Deşi Paula încearcă neîncetat să intre-n pământ, e trasă din nou afară, şi tinerii se ţin scai de Paula, mergând direct la ţintă cu împunsul de corn. Vor să-şi lepede coarnele şi totodată s-o împungă pe Paula, pentru că asta nu mai prezintă nici o primejdie acum.

În nici un caz nu vor trebui să plătească pentru copil, şi cu toate astea vor avea o plăcere postconcepţională, clasa întâi.

În mijlocul miezului haitei, poate fi descoperit şi Erich, ceea ce o doare pe Paula, Erich merge întotdeauna acolo unde merg cu toţii, ceea ce mulţi cred că e corect gândit dar şi mai corect făcut, gândeşte corect Erich. Mâna lui făcută şi

formată pentru lucruri rudimentare se crispează strâns pe ghidonul motoretei, motoreta este prietenul lui cel mai bun, la bucurie şi necaz, cealaltă mână e crispată strâns pe sticla de bere, care curând îl va face să uite de bucurie şi necaz.

La aceste atitudini Paula nu poate schimba nimic.

Ea caută apropierea lui Erich. Ea-l poate găsi pe Erich numai în haită. Îndată sunt îndreptate spre ea, țepene, toate coarnele ascuțite.

Paula îi cere lui Erich o decizie în ce o priveşte.

Când astmul e departe de linia de bătaie, sus pe deal, şi mama e acolo unde-i e locul, anume alături de astm şi ținută din scurt de astm sus pe deal, unde tocmai îi face o baie fierbinte de picioare şi-i înmoaie în apa fierbinte degetele oribile, prost irigate de sânge, atunci Erich trebuie să ia brusc decizii şi s-o țintească pe Paula cu ele. Erich priveşte țintă în berea lui, şi berea se uită din sticlă afară, cu capul ei de mort ce aminteşte că uneori alcoolul poate ucide, dacă nu eşti înainte ucis de muncă sau de condițiile de viață, deci atunci când Erich priveşte țintă în berea lui, are dintr-odată senzația că ar fi în stare într-adevăr să ia o decizie decisivă.

În cele din urmă, Erich nu ia totuşi decizia lui proprie, ci pe aceea a astmului.

Erich ia decizia: nu.

Sigur că lui Erich îi e milă de Paula, activitatea desfăşurată de el pentru a o aduce pe Paula în situația respectivă n-a lăsat în el nici o amintire, el nu poate spune dacă a fost frumos, sau nu. Erich nu poate vedea frumosul în nimic altceva decât în maşinile lui, pe care le conduce pe rând până la distrugere.

Treaba aceea a fost bună doar pentru plăcerea sculei, nu ajunge până în creier, acolo unde ajunge viteza, care face plăcere întregului corp.

Când conduci în viteză, atunci ți se pare că tot răul se scurge de pe tine, în primul rând munca, ea fiind cea mai rea dintre toate câte i se pot cuiva întâmpla, dar ea trebuie

făcută, şi Paula e ceva rău, ce-i drept, dar cu ea nu eşti obligat să te însori.

Paula face parte din răul care se scurge de pe tine, când goneşti cu cea mai mare viteză pe şosea.

În cele din urmă Paula e lăsată definitiv să plece acasă, deja de departe poți recunoaşte o femeie, care merge spre casă cu o privire întoarsă spre interior plină de aşteptare, un surâs matern, un pas atent şi o tensiune în măruntaie.

E Paula noastră.

Paula rânjeşte ca un cap de mort, care are însă doar 15 ani, bine-ai venit acasă, Paula, ca în fiecare zi, te aşteaptă deja munca provocatoare de avort.

Mama speră că nepotul se va scurge din Paula încă nedezvoltat şi neviabil, dacă Paula se târăşte ca lumea pe genunchi, dacă ridică găleți grele cu leşie murdară şi fierbinte, da, dacă Paula se torturează ca lumea, dar nimic nu curge şi nu se scurge, în afară de sudoare, care țâşneşte din toți porii, acolo jos, acolo, trebuie că e un lacăt cu cheie, bănuieşte mama.

Gândul să hrănească şi să îmbrace pruncul cu croitoria de mai înainte e alungat cât colo de Paula, nu-i valabil, Erich, tatăl-care-hrăneşte. Aşa a învățat Paula de la maică-sa. Şi de la tată care, deşi a bătut-o până la leşin, a hrănit-o totuşi mereu, tatăl Paulei şi-a făcut întotdeauna datoria față de familie, ceea ce trebuie să facă şi Erich.

Când gândurile Paulei alunecă foarte departe, atunci alunecă până la forțele dezlănțuite ale naturii, despre care Paula ştie că sunt mai puternice decât omul. Aşa cum nu poți lupta împotriva naturii, nu poți lupta nici împotriva legilor naturale ale acestei naturi, ştie Paula încă din şcoală, legea naturii este în cazul acesta Erich, care însă n-a auzit niciodată de cuvântul lege.

Aşa constată Paula cât este ea de mică față de legea naturii, un fir de praf. Un fir de praf în deşert.

Ce poate face omul împotriva forței primare a forței naturii, nimic, asta s-a spus ieri într-un film documentar pe

teme culturale la tv, spune Paula adesea.

Continuarea destinului lui Brigitte continuarea destinului lui Brigitte nu există de fapt şi n-ar mai trebui amintită aici. Motivul pentru care o amintim totuşi e că destinul ei se descrie simplu, fiind concentrat pe un singur obiectiv: Heinz, de la care pot avea loc, ce-i drept, devieri şi mici abateri, dar spre care se poate găsi întotdeauna drumul corect, destinul lui Brigitte se încheie aici, mai trebuie doar pus în practică.

Azi e iar una din acele zile, în care Brigitte se îndreaptă deosebit de conştientă spre scopul ei, prin aceea că se scoală de dimineață pentru că trebuie să meargă la fabrică, fabrica e o mică deviere, scopul e seara cu Heinz. Brigitte îşi pune hainele, care sunt o fustă şi un pulover şi care-i scot în evidență formele feminine, ceea ce e chiar sensul şi scopul.

Fabrica este sala de aşteptare, locul de muncă este Heinz.

Paula, dimpotrivă.

Paula mai are şi alte interese, pe care şi le va putea împlini cu ajutorul lui Erich. Interesele Paulei sunt frecventarea cinematografului, vacanțe în italia, televizorul acasă şi educarea copiilor acasă şi în afara casei, Paula nu numai că vrea să-l capete pe Erich, ci să şi construiască ceva împreună cu el: un menaj, un mic regat comun, unde să acționeze după bunul-plac, ceea ce ar trebui să şi fie un menaj, Paula are pentru Erich o dragoste, care chiar dacă a fost împuținată, încă există, căci a auzit că trebuie să te prinzi în dragoste cu un singur om, pentru că acesta este tatăl copiilor tăi, şi trebuie să-l iubeşti şi ca bărbat, ceea ce te eliberează de iubirea pentru iubiții părinți şi o înlocuieşte.

Paula nu-şi iubeşte în nici un caz părinții.

Cu toate astea Paula vede înaintea ei un viitor plin de dragoste, Paula produce dragostea ca un hormon.

Brigitte, dimpotrivă.

Brigitte are nevoie de Heinz, şi Brigitte are nevoie de viitoarea afacere a lui Heinz, şi ea are nevoie să-şi vadă măturați socrii din drum, apoi mai are nevoie de muncă, de

muncă şi încă o dată de muncă, pentru a înfrumuseța şi a extinde afacerea.

Ceea ce are Brigitte în clipa de față: muncă, muncă şi încă o dată muncă, dacă îți investeşti forțele în ceva ce-ți aparține, atunci ele se întorc înzecit, atunci poți renunța cu plăcere la dragoste şi la varietatea excrescențelor şi aberațiilor ei.

Brigitte vrea, aşadar, să-şi îmbunătățească fundamental situația.

Paula vrea să-şi îmbunătățească fundamental situația şi, cu această ocazie, să-şi găsească şi fericirea.

Fericirea, în sine, îi e lui Brigitte totuna, adică ea e de părere că bine-situatul-Heinz şi fericirea sunt una şi aceeaşi persoană, din acest motiv, se mulțumeşte pe deplin cu Heinz, Brigitte e modestă.

Paula nu e modestă, ea vrea acelaşi lucru ca Brigitte, dar ea vrea să aibă de jur-împrejurul ei şi o aură frumoasă, strălucitoare, ea vrea tot timpul să le demonstreze tuturor cât de mult poți iubi copilul, bărbatul, casa, maşina de spălat, frigiderul şi grădina.

TOATE astea, dragostea poate muta munții, dar nu pe Erich. Dragostea poate muta munții din loc, dar nu pe Erich în starea unui bărbat iubitor, Erich nu e exersat în a fi iubit, n-a aflat-o niciodată pe propria lui piele.

În afară de asta, dragostea nu poate procura frigider, când nu există aici frigider etc., atunci nu rămân de iubit decât bărbatul şi copiii, care sunt prea puține obiecte pentru marea-marea dragoste a Paulei, atâââta dragoste este în Paula, care zace neutilizată şi tânjeşte de dorul obiectelor după care merită să tânjeşti.

Brigitte vrea doar să posede, şi cât se poate de mult.

Brigitte vrea pur şi simplu SĂ AIBĂ şi SĂ PĂSTREZE DIN TOATE PUTERILE.

Paula vrea să aibă şi să iubească şi să arate lumii că ai ce ai şi că iubeşti ce ai.

Chiar dacă Paula nu l-ar mai iubi pe Erich, ar trebui să arate totuşi lumii că îl iubeşte pe Erich. E cazna mare să simulezi, dar lucrul trebuie făcut, chiar dacă nu-l mai poți iubi pe Erich, există încă multe lucruri pe care Erich le-a cumpărat cu banii lui, ce pot fi iubite în locul lui.

Brigitte vrea să aibă şi să multiplice pe cât posibil, ăsta e un scop simplu, îl înțelege şi un copil.

Şi omenirea gură-cască din jur, care e obişnuită cu asta de când lumea, stă şi participă, aplaudă şi face pariuri, cine câştigă şi cine iese al doilea, uneori mai şi pierde câte unul.

Astăzi, Brigitte tot nu e încă gravidă.

Numai o sarcină a lui Brigitte ar putea produce o schimbare în aceste evenimente şi în viața ei.

Astăzi, cum se-ntâmplă adesea, Brigitte e din nou măcinată de o spaimă cumplită că Susi, eleva la cursul superior al şcolii de fete, ar putea rămâne gravidă înaintea ei, dar pentru asta din păcate lipsesc totuşi cele mai elementare premise.

HSH căci Susi încă nu e femeie, ci e încă fată.

Susi economiseşte încă. Susi îşi poate pregăti liniştită şi voioasă geanta sport cu lucrurile de tenis, căci în viața ei n-a intrat încă nimic murdar.

Heinz nu se consideră ceva murdar, ci se crede un flăcău curat, nici jocul lui de popice nu este necurat.

Cel mai necurat lucru în viața lui Heinz este cu siguranță Brigitte, pata întunecată de pe vesta lui albă.

Tânărul antreprenor îşi virează, fără vreun dubiu, ambiția înspre Susi.

Brigitte vrea să vireze ambiția lui Heinz, fără vreun dubiu, înspre ea.

Brigitte uită că n-ai nevoie de nici o ambiție pentru a o avea pe ea. Când iese din casă, Heinz se şi împiedică de Brigitte.

Într-o bună zi, chiar mama lui Susi observă că în spatele lui Susi se află o umbră neagră, Heinz al nostru, mama

observă cu instinctul ei de mamă că această umbră este întunecată de necurată ce e.

Întreabă dacă e cazul să intervină, Susi râde doar dulce şi spune nu. Pot şi singură.

Mama îi spune mai târziu tatălui că speră ca Susi să-şi păstreze încă multă vreme nevinovăția şi voioşia.

În timp ce Heinz se târăşte după Susi şi aruncă o umbră peste costumul ei de tenis, lui Brigitte îi e teamă că nu va rămâne însărcinată, dar Brigitte va rămâne cu siguranță însărcinată, pentru că pe corpul ei se poate pune bază, chiar dacă uneori capul ei o ia razna, această teamă va mai dura o vreme, alte relatări noi despre Brigitte nu există, sfârşitul destinului lui Brigitte.

Din viața Paulei mai sunt doar câteva episoade de relatat, care au o suprastructură atât de gigantică, ce nu corespunde în nici un fel importanței acestor povestiri, în capul Paulei se aglomerează dorințe, vise şi închipuiri, într-un conglomerat indigerabil. E amuzant de observat cum Paula cade tot timpul în boT. Pentru cei în poziție verticală, e amuzant de văzut cum cade Paula, după legile gravitației şi ale dragostei, tot timpul în bot.

Când Brigitte e ocupată cu răsfoirea revistelor ei ilustrate cu vile de milionari, ea calculează pe loc în capul ei dimensiunile viitoarei ei case familiale, apoi se gândeşte unde vor fi plasate spațiile comerciale şi unde vom monta o uşă.

Când Paula citeşte acelaşi lucru, atunci se şi află din plin înăuntru, atunci casa e deja aici, picată din văzduh, atunci grădina uriaşă e deja aici, plasată într-o împrejurime curată, ca o culisă de teatru, şi nişte tineri fericiți forfotesc înăuntru: Erich cu tânăra sa familie, chiar şi cei doi câini-lupi, rasă germană.

Este o forfoteală atotcuprinzătoare, şi oamenii din sat stau la gard şi cască ochii şi mor de invidie.

Paula se gândeşte adesea la senzația de a fi invidiată şi admirată, Brigitte se gândeşte adesea la senzația de a avea, a acumula şi a poseda.

Paula se gândeşte la efecte, fără a putea însă realiza condițiile pentru acestea, nici Erich nu va putea realiza, ceea ce Paula încă nu bănuieşte.

Brigitte este ocupată cu cauzele, Brigitte se ține de omul de afaceri Heinz, în cazul acesta efectele vor veni ele de la sine.

Brigitte – om crescut la oraş.

Paula – om crescut la țară.

În încheiere Paula şi Brigitte se gândesc unisono la nunta lor. Asta le ia ceva timp.

Gândul îi ocupă lui Brigitte tot timpul ei de lucru şi aproape tot timpul liber.

Gândul îi ocupă Paulei tot timpul, care este un timp de lucru.

Orele se scurg orele se scurg în ritmul lor perseverent, şi Paula va fi curând gata să nască, dacă orele continuă să curgă aşa. Moaşa aşteaptă deja.

Eforturile fără sens ale Paulei, care se concentrează toate asupra lui Erich, merg mai departe decât a fost văzut aici cineva mergând vreodată.

Când se face seară, oamenii îşi ocupă locurile în lojă. Merg acolo cu cățel şi cu purcel, de acolo observă personal sau prin binoclu preparativele idioate ale Paulei.

Comunitatea satului e totuna cu opinia publică.

Opinia publică acordă în mod expres acordul ei eforturilor absurde şi înjositoare ale Paulei de a vâna prețiosul vânat.

Prețiosul vânat se numeşte Erich.

Paula trebuie să-şi legalizeze starea neplăcută în care se află.

Pentru asta are nevoie de Erich. Spre a tăia lemnul prețios de construcție, prețiosul vânat Erich are nevoie numai de el însuşi: de Erich.

Paula a făcut căcatul, acum trebuie să-l şi halească, singură, Erich, vânatul cel mare, ar trebui s-o ajute la mâncatul căcatului, pentru ca blidul să se golească mai repede.

Erich sade pe tronul lui, care se află în mijlocul cârciumii.

Acum urmează apariția Paulei ce-şi etalează acrobațiile, cunoştințele şi însuşirile care, toate la un loc, sunt minuscule.

E ca la circ, dar mult mai amuzant.

Din păcate, Erich nu gustă prea mult din toate astea, pentru că e de mult căzut într-o picoteală cronică de beție, atunci când Paula îşi ia avânt puternic înainte, în dublu salt, cu şurub înapoi.

Nici bătaia pe umăr, nici pumnii în spinare sau ghionturile în coaste, nici omagiul, oricât de grosolan nu-l scot şi nu-l aduc pe Erich din țara visurilor înapoi în realitatea aspră a prezenței Paulei.

Până acum nimeni nu l-a luat în serios pe Erich.

Acum când Erich a umplut în serios burta Paulei, iată că deja e luat în serios, pentru toți Erich era prea tont, prea prostănac pentru a despuia puicuțele vilegiaturiste până la cămaşă, prea bolnav la cap pentru a-şi putea lua permisul de conducere, chiar la a treia încercare, prea debil până la limită şi prea lovit în cap, pentru a nimeri trunchiul copacului cu securea, toți credeau că în loc de trunchi, va nimeri propriul bostan, dar pe Paula a nimerit-o până-n rărunchi şi a zdruncinat-o. Toți au văzut până acum în Erich un animal de corvoadă, spre deosebire de ei, care de fapt sunt tot animale de corvoadă, dar nu se simt astfel, toți îi arată acum lui Erich respectul lor: cum a ştiut să i-o ardă Paulei!

Paula s-a ars rău, nu există nici o îndoială.

Articulațiile umerilor lui Erich scârțâie chinuite în balamale, pumnul obişnuit cu securea trebuie să se deprindă cu neobişnuitele strângeri de mână. Felicitări, Erich.

Acum chiar că se adună grămadă pleşcarii consumatori de bere, de rachiu, de vin, toți bătăuşii, boxerii de ocazie şi sfărâmătorii de coaste, toți şugubeții ce împart, gratuit, picioare în cur.

Încă o dată e ridicat Erich din balamale în sus, de un şut viclean, bine intenționat, încât trosneşte şi bubuie straşnic.

Apoi, Erich cade din nou înapoi pe locul său, ca un pachet de muşchi lipsit de viață.

Atâtea evenimente pline de succes n-a avut Erich nicicând.

Din păcate, Erich – la fel ca şi Paula – nu-şi mai poate aminti, cu cea mai mare bunăvoință, de cauza acelei acțiuni care i-a adus porecla de mare taur de montă; doar nu l-a dus acolo nici un drum cu o motoretă în viteză, ci numai un drum liniştit prin pădure.

În Erich totul s-a şters cu buretele.

Dar face totuşi plăcere să treci acum drept o persoană respectabilă în cercul bărbaților şi al flăcăilor, Erich n-a avut niciodată parte de vreo plăcere, acum are dintr-odată foarte multă plăcere, om mic – mare de tot.

Seara la orele zece are loc apariția foarte gravidei Paula, apariția în cârciumă a nelegalizatei viitoare mame.

Chiote prelungite, tropăituri, fluierături, aplauze, acum va fi vesel.

Se încheie ultimele pariuri.

Paula şi-a pierdut ştampila de calitate, pe care trebuie s-o aibă până şi fructele de masă. Paula nu mai are valoare de circulație.

Paula aduce cu ea aici înăuntru consecința celor făcute, Paula ar vrea să-şi spună poezia. În versuri albe, aceasta ar suna cam aşa: că Erich să vină acasă, pentru că e deja târziu şi mâine Erich trebuie să se apuce de munca lui grea, că pe Paula o s-o apuce curând şi atunci o să iasă din ea un copil, că Paula şi copilul nenăscut îl aşteaptă pe Erich. Oricât ar dura.

Cu alte cuvinte: femeia ta şi copilul tău din ea te aşteaptă, Erich. Şi te rog mult de tot, dă-mi numele tău, Erich.

Dar Erich nici că-şi mai poate rosti propriul nume.

Încă o dată, Paula a sosit prea târziu.

Toți sunt de părere că Erich, chiar dacă va trebui să cedeze, să cedeze abia după ce copilul este prezent, şi astfel

reducerea valorii Paulei să fi devenit devalorizare totală.

Când cineva ajunge să fie degradat în aşa hal, toţi câştigă prin asta puţin în valoare. Înjosirea Paulei îi despăgubeşte pentru propriile lor înjosiri, uneori chiar mai îngrozitoare.

Deodată toţi au devenit persoane onorabile, faţă de o nonpersoană.

Ne-am adunat azi în acest loc, spre a evalua şi taxa încercările Paulei de a îl târî pe Erich la ea acasă, membrii juriului ţin ridicate tăbliţele cu note.

Paula se aruncă asupra lui Erich şi se străduieşte disperată să urnească spre casă această creatură beată, gata să vomite, Paula trage de părţile proeminente ale lui Erich. Uneori părţile proeminente din Erich se trag ca nişte benzi de elastic iar înapoi, uneori o nimeresc şi pe Paula cu toată forţa, de jur-împrejur se cască ochii şi aproape că se cască şi şliţurile pantalonilor de satisfacţie.

Paula crede că are un drept asupra lui Erich.

Aerul e gros de fum, de aburi de bere, de putori şi de bancuri între bărbaţi.

Paula, gravida care în curând va împlini şaisprezece, îşi încordează muşchii ca un cal de povară şi ridică în spinare bărbatul beat, dar departe nu ajunge cu dulcea ei povară.

Braţele tovarăşilor de la pădure ai lui Erich îi smulg Paulei din mâini preţioasa ei pradă, cu forţe unite.

Forţa singulară a Paulei nu poate face nimic, împotriva forţelor unite depuse de domnii pădurilor, Paula a pierdut şi trebuie să-i dea drumul lui Erich. Încă are noroc Paula în nenoroc că nu a nimerit-o vreun picior în burtă să vatăme acolo ceva.

Mama Paulei ar fi fost foarte de acord cu o vătămare a copilului din burtă, cel mai bine ar fi dacă s-ar produce o naştere prematură sau un avort.

Probabil că după aceste numeroase luni, copilul e, din păcate, viabil chiar şi în afara interiorului Paulei.

Aşadar, Erich e din nou târât înapoi, pe băncile cârciumii, din toate astea el nu pare să înregistreze prea

multe, Paula, îngreunată cu copilul, se târăşte spre casă. Mai bine-ar fi fost Paula îngreunată cu Erich şi ar fi pierdut copilul, Paula se loveşte şi cade de mai multe ori cât e de lungă, pentru că e atât de întuneric, toate aceste lovituri mortale nu omoară totuşi năpârstocul din burtă.

Sughițând şi bocind, ajunge acasă şi-n pat, copilul din burtă a mânat-o tot drumul pe Paula înainte, acolo unde e casa eI. Ca un câine de vânătoare care amuşină, cu capul la pământ, ajunge Paula la căminul părintesc, ce n-are nimic părintesc pentru Paula.

Paula-şi încrucişează brațele, care curând vor ține copilul, sub capul care curând va privi în jos spre copilul ei, şi speră că va fi măcar băiețel şi nu fetiță.

Să sperăm că va fi băiețel şi nu fetiță, speră Paula.

În ziua următoare, dis-de-dimineață chiar, toți o înspăimântă pe Paula cu durerile facerii, care precis dor foarte tare.

Dacă Paula ar avea un bărbat, atunci ar fi consolată pentru durerile facerii, alintată şi liniştită.

Şi astfel într-o bună zi, când aerul e deosebit de blând, Paula ajunge la spital şi screme în munci minuțioase şi anevoioase un copil afară din ea şi spre lumina zilei. Încă în maşina salvării, Paula hotărăşte ca fiul să poarte numele tatălui, Erich, fiica însă, numele orăşenesc de Susanne. Este fată. Fiica Susanne e înfăptuită.

Pentru o fată, te ia Erich de nevastă şi mai puțin decât pentru un băiat, e amenințat patul de spital de părinții dezamăgiți.

Dar mamei Paula, îi e deja dragă, pentru că e aşa un năpârstoc drăgălaş.

Asta şi e de aşteptat din toate părțile din partea mamei Paula.

Susanne a devenit o fiică nelegitimă.

Paula a devenit o mamă nelegitimă.

Ele, ambele, sunt de sex femeiesc.

Asta e în acelaşi timp un noroc, dar şi o responsabilitate să te porți ca o ființă umană, şi nu ca un animal femelă.

E o responsabilitate frumoasă, mai frumoasă decât responsabilitatea lui Erich de a tăia lemne.

Paula e numai cu 16 ani mai în vârstă decât fiica ei, cu toate astea, e pe pragul de a depune armele.

Nu te deosebeşti în nici un fel de animalul din pădure, pui poate făta oricare, în schimb să fie luat în căsătorie nu poate niciunul, admonestează cât se poate de serios o mătuşă, care s-a grăbit să vină din oraş, unde este măritată, la patul Paulei, Paula zace în patul de lăuză, ascultă admonestările şi boceşte.

Mătuşii din oraş îi e uşor să fie generoasă, pentru că s-a măritat cu un brutar din capitala districtului şi au, ea şi brutarul, o maşină.

Aşadar, mătuşa de la oraş promite generoasă că va vorbi cu Erich şi-l va toca mărunt, ceea ce trebuie făcut cu bărbații, dacă nu fac ceva de bunăvoie.

În afară de asta, s-ar putea întâmpla ca şi bărbații să fie uneori cumsecade.

Picătură cu picătură găuresc piatra, îl găuresc şi pe Erich, cu siguranță!

Să te umileşti şi apoi să găureşti: unica metodă.

Mătuşa de la oraş găseşte şi ea că e un năpârstoc tare drăgălaş, copilul nu trebuie să ispăşească.

Şi în afară de asta, e un gâgâlici aşa drăgălaş, cu toate că Paula e o uscătură atât de urâtă.

Întâi l-a găurit pe Erich munca, acum, îl toacă mărunt mătuşa de la oraş.

Vom relata mai târziu ce formă a luat Erich după tocatul mărunt.

Raport intermediar: licărul de fericire, care pentru Brigitte înseamnă să fie soție şi mamă, e încă şi astăzi absent.

Astăzi are loc o plimbare prin parc în scopuri demonstrative (mantouri noi!). În cursul plimbării are loc o întâlnire întâmplătoare cu Susi, care arată de parcă ar fi

făcută cu totul şi cu totul din aur, ducând căruciorul în care se află fiul cel mic al surorii ei şi de zgardă un uriaş câine-lup, pursânge, cu pedigri.

E tabloul celei mai rafinate concepții, natura a găsit aici întruparea sa optimă, animalul superb de rasă şi Susi, care este şi ea aşa ceva, numai că într-un alt fel.

În lumina irizată ce pătrunde prin frunziş, căzând pe creştetul ei, Susi arată ca încarnarea tuturor mamelor, care au fost vreodată mame. Cu toate că Brigitte e de părere că Susi n-ar putea fi niciodată o mamă bună, pentru că este o egoistă şi nu şi-ar putea subordona niciodată interesele ei unui copilaş.

Eroarea lui Brigitte constă în aceea că Susi şi-ar putea de fapt subordona chiar foarte bine interesele unui copilaş, dacă acesta este țâşnit din scula potrivită.

Scula lui Heinz ar fi una nepotrivită, chiar şi grosolanei Brigitte, aceasta nu-i poate trezi nici un fel de senzație.

Darămite lui Susi, cea cu pielea fină!

Susi n-are un mantou nou cum are Brigitte, dar îmbrăcămintea sport pe care o poartă, lejer-neglijentă din material scump, face pe departe o impresie mai bună decât noul mantouaş de primăvară al lui Brigitte.

Ce se vede dacă o priveşti pe Susi: mama şi copilul la plimbare.

Frumosul câine completează tabloul, forța lui pare ciudat stăpânită şi îmblânzită alături de căruciorul copilului şi de Susi.

Lasă-mă pe mine, Susi, să fiu bărbatul sălbatic, pe care să-l pui în lanț şi să-l îmblânzeşti, gândeşte lacom Heinz, cu o urmă necurată în gânduri.

Tuturor le este imediat clar ce mult iubeşte Susi copilaşul, o imagine fără cuvinte.

Frumos şi curat, aşa-i recomandat.

Brigitte se simte dintr-odată ordinară şi superficială în mantouaşul ei nou, amestec de orlon cu lână.

Cu toate că în magazin ți-a plăcut atât de mult, Brigitte, nestatornico.

Heinz i se adresează numaidecât lui Susi, bine-ți sade cu gâgâliciul.

Cu toată aura pronunțat maternă a lui Susi, lui Heinz i-ar plăcea cel mai mult să-şi pună pe dată scula în poziție de start.

Heinz are cam pripit senzația unui pilot de formula I înainte de start.

Brigitte e din nou cuprinsă de un atac de ură.

Examenul de maistru, viitoarea afacere, economiile socrilor, toate astea par a luneca mult înapoi, Heinz pare, cu senzația asta de schior înainte de start, pe care n-o are niciodată față de Brigitte, să se concentreze cu totul pe Susi.

Maternitatea jucată îi stă lui Susi deja atât de bine, se poate imagina cât de bine îi va sta cea autentică.

Susi vine din cu totul alte cercuri, Heinz e făcut să nu țină seamă de aceste cercuri fine.

Dacă unul e făcut pentru această delicată misiune, atunci acela e Heinz.

Şi Susi e azi cu mult mai puțin bătăioasă decât de obicei.

Fără grupuri folclorice, față de a căror dizolvare poți porni în asalt, fără mese rotunde în care îți poți exprima părerea, fără demonstrații la care să aderi.

Susi explică cum acest micuț bebeluş în căruciorul lui de copil încă n-are habar de toate astea şi că ea intenționează să-l țină departe de tot ce e respingător.

În lucruri respingătoare, Brigitte e băgată până la gât.

Gunoiul nu e ceva frumos.

Susi îi dă lui Brigitte sfaturi pentru gospodărie, dar şi sfaturi pentru educația copiilor, ea utilizează diverse cuvinte străine, noțiuni de psihologie, pe care Brigitte nu le înțelege.

Cu toate astea Brigitte e de părere că ea ar putea fi cu siguranță o mamă mai bună decât Susi. În acelaşi timp Susi strecoară că e încă prea tânără pentru copii, dar că va apărea unul, unicul, cel ce-i e destinat, care-i va scoate mofturile

astea din cap şi, cu toată tinerețea ei, o va alege cândva pentru profesia de mamă.

Atunci Susi va spune DA.

Susi spune, cuvânt cu cuvânt: poate-mi scoate unul din cap mofturile astea.

Brigitte înțelege puțin din cele spuse de Susi.

Brigitte înțelege însă că Heinz se vede pe sine în rolul acestui unic bărbat, şi pe Susi, în rolul de proprietate a lui. Deşi se-nțelege, Brigitte e proprietatea lui.

Mulțumim lui dumnezeu, Susi nu e interesată de ofertă, pentru că ea nu ştie încă ce poate însemna, în anumite împrejurări, o proprie afacere.

Susi nu ştie încă de fapt ce este un bărbat adevărat şi cum arată acesta: ca Heinz.

Galant, Heinz îi duce lui Susi câinele: forță împerecheată cu eleganță.

Astfel, Heinz creează o apartenență între sine şi Susi, care pentru Brigitte este de nepătruns şi indestructibilă, înghesuită la marginea existenței de aceste naturi luminoase, Brigitte vede următorul tablou în fața ochilor ei spirituali insuficient dezvoltați: ea curăță şi scoate căcatul din closet, acum cu părul lui Heinz.

I-ar înfunda cu totul capul înăuntru.

Cu toate că azi e atât de prielnic momentul şi hainele-s atât de noi. Dacă nici azi nu reuşeşte, atunci nicicând, azi sau niciodată.

Dacă-i poate dărui Brigitte un urmaş real, Susi va trebui să pălească în comparație, cu nepotul ei cu tot.

Atunci Heinz va învăța să deosebească un copil autentic de un copil fals: carnea şi sângele propriu, de nepotul lui Susi.

Zis şi făcut.

Heinz, te iubesc atât de mult, spune Brigitte mecanic, ajunşi în cele din urmă acasă, părul ei străluceşte roşcat în soare, efectul vopselei prezente în el. În coaiele lui Heinz e

prezentă deja de o bucată de vreme o dorință, ce se cere azi satisfăcută.

Descheiatul şi înăuntru în Brigitte, asta-i treabă de o clipă.

Şi astăzi, putem face cunoscut că, în sfârşit, s-a produs între aceşti doi tineri scurtcircuitul necesar, ceea ce se va vedea însă abia peste câteva săptămâni.

Şi astfel a ajuns şi Brigitte, în cele din urmă, să capete un destin.

În cele din urmă, s-a revărsat ceva lumină de la Heinz şi asupra lui Brigitte. Azi i-a făcut Heinz lui Brigitte un copil, să fie-ntr-un ceas bun.

Şi astfel Brigitte nu va fi nevoită totuşi să-şi sfârşească viața în frig şi singurătate, cum ar fi trebuit altminteri să facă.

Ascensiunea lui Brigitte e succesul unei anevoioase şi amănunțite munci. În lupta dintre sexe Brigitte a fost capabilă să iasă încă o dată victorioasă.

Desigur, Brigitte va fi şi mai târziu, în afacere, o perfectă forță de muncă şi un personal de serviciu grijuliu.

Norocul lui Brigitte nu se bazează pe întâmplare, ea şi l-a câştigat luptând din greu pentru el.

Brigitte a crezut că există şi o altă viață decât viața la bandă, şi Brigitte a avut dreptate: există şi o altă viață decât viața la banda rulantă, există Heinz.

Unde există voință, există şi o cale.

Gitti a găsit această cale. Mulțumim cerului că nu e stearpă de la natură, ci fecundă, altfel totul s-ar fi dus de râpă în ultima clipă.

Brav corp al lui Brigitte. Capacitatea de a naşte copii e numele învingătorului, al unui anume uter şi al unor anume ovare.

E posibil ca şi Susi să aibă astfel de organe, dar pentru asta trebuie mai întâi să facă dovada.

În tot cazul, acum Brigitte e pe cai mari.

Înainte, Brigitte, în muncile facerii şi în munca din magazinul de electrice!

Aveți şi voi uter? Să sperăm! Exemplul lui Brigitte ne arată cum ea nu a lăsat să se atrofieze acest important organ feminin la bandă, ci cum prin Heinz l-a ridicat la deplina lui valoare de întrebuințare.

Totul e bine, când se sfârşeşte cu bine.

Moartea astmului face asta posibil convorbirea dintre mătuşa de la oraş şi mătuşa de la țară a dat roade – cum a dat roade şi actul sexual dintre Erich şi Paula – numai din cauză că astmul a crăpat brusc, din cauza astmei. Dintr-odată, astmul se află în adâncul întunecat al pământului în cimitir, de unde nu mai poate face nimic nimănui.

În schimb mama lui Erich simte în jurul ei exact contrariul, adică un gol incredibil care s-a instalat brusc, un gol, prin care nici un ex-funcționar nu-şi mai lansează sonor poruncile.

Mama îşi aşază oasele deformate într-un fotoliu şi doar tresare din când în când ca un câine de vânătoare, de parcă de undeva ar răsuna o poruncă, o dorință, care este un ordin, care însă nu va mai răsuna niciodată.

Şi înfiorătoarea gâfâială, şuieratul şi hârâitul au dispărut ca spulberate de vânt. S-a făcut linişte.

Nimic nu mai tună şi nu mai răsună în sufragerie.

Aşa se ajunge de la o zi la alta la o existență goală, în timp ce osemintele astmului tocmai au fost aşezate pentru liniştea veşnică.

Mama s-a năpustit în pregătirile pentru înmormântare cu o furie sălbatică, de parcă ar fi vrut să-şi îndrepte încă o dată toată activitatea unicului scop demn de luat în seamă: astmul, după aceea totul s-a terminat şi s-a instalat liniştea.

Numai bătrâna bunică mai trăieşte, care a trimis-o atunci, când nu avea nici măcar paisprezece ani, în slujbă şi în prima sculă ridicată din viața ei. Asta i-o plăteşte acum mama cum se cuvine.

Că bunica a fost trimisă la rândul ei la doisprezece ani în slujbă şi-n prima sculă ridicată, care i-a ieşit în cale, poporul

de la țară, cu memoria sa scurtă, a uitat de mult. Numai bunica o mai ştie, dar nimeni nu o mai ascultă ce spune.

Oricum, e mult mai frumos să o chinuieşti pe mamă, când nu mai ai de slujit un bărbat, decât să nu faci absolut nimic, expresii oribile şi blesteme de moarte răsună printre dealuri.

În mijlocul unui hohot de plâns al bătrânei bunici, cauzat de fiica proaspăt văduvită de astm, apare mătuşa Paulei, ne amintim că ea doreşte să-l dezlipească pe Erich de legăturile de familie şi să-l lipească de Paula, printre altele ea spune că micuțul năpârstoc trebuie să crească fără tată, nu-i de ajuns că propriii tăi copii au fost nevoiți cea mai mare parte a timpului să crească fără tată? Un copil are nevoie de tată, exact aşa cum are nevoie de mamă. Un copil are nevoie de o mână forte, exact aşa cum are nevoie mâna moale a mamei de un copil, copilul are nevoie de ambii părinți împreună şi nu despărțiți, e doar mai bine pentru copil, clar că Paula a făcut o porcărie şi o prostie, dar este încă atât de tânără, doar ai fost şi tu odată tânără şi Paula se va purta în viitor cum se cuvine şi nu va mai face porcării.

Şi chiar aşa de nevinovat nu e nici Erich, pentru asta e mereu nevoie de doi, deşi pornirea la bărbat este mai puternică şi, din acest motiv, nu i se pot aduce reproşuri prea mari.

Dar un bărbat răzbate şi singur, în timp ce femeia, Paula adică, nu poate răzbate prea bine singură cu copilul şi are nevoie şi de bătaia lui Erich, mai are şi ea nevoie când şi când de brațul tare al unui bărbat.

Cine ştie dacă Erich este chiar tatăl lui, ripostează sumbru femeia furioasă, dacă una se-ncurcă cu un bărbat, atunci se-ncurcă la nevoie cu mai mulți bărbați, cine ştie, poate Erich al meu nici nu e tatăl, cine ştie.

Acestei înjosiri normale îi urmează normala tăcere, ceva din înjosirea Paulei trece acum şi asupra nevinovatei mătuşi de la oraş. Pentru asta Paula va încasa suplimentar o palmă zdravănă, îşi propune mătuşa cu toată tăria.

Curând însă vor răsuna clopotele de nuntă!

Curând însă vor răsuna clopotele de nuntă! Bim bam bim bam.

Mama lui Erich ține piept tuturor piedicilor, dar acolo unde de obicei se afla un zid gros de beton: astmul, acum totul cedează, e moale ca untul, aceasta e o stare îngrijorătoare, pe care la vârsta asta nici nu o mai poți suporta ca lumea, să ajungi dintr-odată obiectul căruia i se adresează rugăminți, dintr-odată să fii pus în situația să satisfaci ceva, dintr-odată să stai ca unul sus pus, față în față cu cineva în inferioritate rugătoare, aceasta o aduce pe femeia atât de disciplinată de obicei în gravă derută.

Femeia asta e şi ea încercată de suferințe.

A murit şi s-a dus deja unul, cine mai rămâne?

Chiar nimeni.

Mama spune, e greu să renunți la un om. Trebuie să fii foarte puternic spre a suporta aşa ceva. Mama e puternică, ea cară, ca nimica, două găleți grele de fier cu lătură fierbinte, deşi nu e decât o adunătură de oase.

Cine a putut suporta astmul chiar numai o frântură de timp din timpul suportat de mamă, acela e un om puternic.

Pe cine să urască acum, când toți au plecat de acasă?

Răspuns: rămâne numai bunica cea bătrână care mai poate fi urâtă, şi care acum e chiar străbunică.

Toată ura, aşadar, pe străbunică!

Aprindeți reflectoarele.

În limbaj de oraş, mătuşa de la oraş o roagă pe mamă să facă fericiți doi oameni tineri, în limba revistelor, pe care o stăpâneşte fără intermediar.

Spune da, lasă naturii dreptul ei şi cursul ei natural, celelalte se rezolvă apoi de la sine. Asta e ceea ce spune ea.

Natura şi-a luat mai întâi cursul ei inexorabil, acum e rândul fericirii să-şi facă intrarea, mătuşa de la oraş e de părere ca mama să nu se închidă în fața acestui curs natural al naturii.

În cele din urmă mama derutată a lui Erich se deschide în fața cursului naturii, se dă la o parte din drum, pentru ca natura să poată năvăli înăuntru, iată că e deja aici natura! Căsătoria poate avea loc.

Va fi o nuntă frumoasă, în alb.

Poate se dezobişnuieşte şi Erich de tras la măsea, sfătuieşte orbeşte mătuşa de la oraş. Cu asta, se abate definitiv pe un drum cu totul greşit.

Va fi, aşadar, o nuntă frumoasă, în alb.

Erich consimte apatic, lui i se rupe.

Fie îi livrează tătucului toți banii, până la banii de băut şi de motoare, fie îi livrează ceva Paulei şi bastardului.

Acesta nu e un roman bucolic.

Acesta nu e nici un roman de dragoste, chiar dacă aşa pare.

Deşi pare că e vorba despre viața bucolică şi despre dragoste, nu e vorba totuşi nici despre viața bucolică şi nici despre dragoste.

Acest roman tratează obiectul Paula.

De obiectul Paula dispune Erich, de forțele lui fizice dispun alții, până când măruntaiele lui întâmpină dezagregarea într-o moarte timpurie, la care alcoolul îşi are şi el partea lui. Erich dispune de viața Paulei şi de viața fiicei sale Susanne.

Tânăra pereche va locui provizoriu la părinții Paulei, care se vor retrage dintr-o cameră, ei sunt bucuroşi că primesc o pereche tânără în cuib, nu numai pe Paula şi pe Susanne singure.

Şi-n curând vom fi patru, nu doar trei! Asta murmură într-o bună zi tânăra femeie, şi-n curând vom stăpâni o locuință a noastră sau o căsuță a noastră, aşteaptă numai, curând.

Şi-n curând vor exista şi ceva economii, care acum încă nu există, momentan ne avem numai pe noi şi iubirea noastră.

Şi plăcerea noastră, vom ataca treaba cu plăcere şi iubire, atunci şi treaba va părea plăcută şi demnă de iubit.

Paula şi-a consumat de multă vreme plăcerea şi iubirea sau ceea ce a crezut ea că sunt acestea.

Erich n-a avut vreodată nici plăcere, nici iubire.

Erich a avut mereu numai munca lui, pe care n-o găseşte nici plăcută, nici demnă de iubit.

Amândoi o au pe Susanne. Şi două mâini, fiecare câte două mâini, care în consecință pot apuca treaba energic, urmele mâinilor care apucă vor fi curând de găsit pe corpul Susannei. Până când unul mai mare şi mai puternic va pune mâna pe Susanne, un Peter sau un Willi. Cu siguranță, nu bunul dumnezeu.

Care va blagoslovi şi va uni personal legătura acestor doi oameni tineri, care s-au blagoslovit deja singuri cu un copilaş. Înainte însă, mai există şi lecțiile de căsnicie catolică în casa parohială, unde Paula e tratată ca ultimul gunoi, dar într-o bună zi, şi asta va fi uitat.

Într-o bună zi, lațul se va strânge.

Vom descrie peste puțin timp o nuntă frumoasă, pentru ca acțiunea să nu devină atât de neplăcută.

Nu trebuie descris doar ce e negativ şi urât.

Personajele principale care participă se bucură deja anticipat.

Personajele principale care participă abia dacă mai sunt capabile, din păcate, de un sentiment de bucurie, dintr-o bătrână mârțoagă de povară chiar că nu iese vreun lipițan.

Paula şi-a conservat totuşi optimismul.

Paula e atât de recunoscătoare ca un câine, e oribil să fii nevoit să vezi recunoştința Paulei, recunoştința nu lasă loc niciunei bucurii.

Paula e şi uşurată.

În principiu, ea e pregătită pentru încă o naştere.

Pregătirile de nuntă au început.

Erich găseşte bebeluşul drăguț, dar el este bărbat şi e natural să nu poată găsi nimic la copiii mici, declară Paula,

cea din nou demnă de a face declarații, Paula se bucură atât ea se bucură atât.

Ea sărută repetat şi cu pasiune bebițucul față de toată lumea, ceea ce unei mame îi este permis şi chiar trebuie s-o facă.

Erich îşi iubeşte motoarele şi băutura.

Paula îşi iubeşte viitorul soț şi copilul ei şi viitorul ei cămin personal.

Acum totul va fi bine!

Pupăturile Paulei se mai pot auzi şi din camera vecină.

Acum totul va fi bine.

Despre uterul lui Brigitte: începe în sfârşit să înflorească şi să se dezvolte, şi conținutul său, încă inform, înfloreşte şi se dezvoltă şi el.

Când într-o dimineață simte pentru prima dată până în gât cum îi vine să verse, ea ştie că ziua nu poate să mai fie departe, nici nu poate exista altă cauză pentru faptul că simte până în gât cum îi vine să verse.

Brigitte scuipă în closet o cantitate mică de vomă.

Apoi Brigitte pleacă la sutienele ei, ca un alt om, ca un om nou-născut. Ea are şansa ca prin viitorul ei nou-născut să se nască din nou şi ea pe jumătate, va exista un nou început şi în existența ei.

Abia acum viața va fi cu adevărat confortabilă.

Natura a creat un mare mister, privind devenirea şi trecerea în natură, curând Brigitte va afla acest mister.

Devenirea şi trecerea descrise mai exact: bebeul lui Brigitte va deveni, părinții-şofer-de-camion-de-cursălungă vor trece, sperăm, cât se poate de repede, de nu, vor mai avea în față o grea şi lungă zăbavă la azilul de bătrâni, pentru că bătrânețea trebuie să facă loc tinereții şi puterii ei de a înfăptui, numai că părinții-şoferde-camion-de-cursă-lungă nu ştiu încă nimic despre soarta lor neplăcută.

În afară de asta, trebuie să treacă şi să crape în măsura posibilului şi maistrul lui Heinz, în al cărui mic atelier a

învățat Heinz meseria, acum că e gata învățat, are nevoie de o şansă.

Iată-l aici, viitorul urmaş al afacerii, să aibă oare orbul găinii maistrul care nu are copii?

Speranțele lui Heinz se tot ridică, heirup.

Întreaga lui familie îi va face maistrului moartea uşoară, pentru ca Heinz să se poată curând privatiza, trebuie modernizat ca lumea, renovat, zugrăvit şi extins, atunci totul va fi modernizat ca lumea, renovat, zugrăvit şi extins.

Deci vechiul trebuie să facă loc noului, şi Brigitte face loc în burta ei cuiva mai nou, mai bun, mai frumos decât ceea ce până acum a moțăit acolo înăuntru nefolosit.

Copilaşul va ocupa un loc important: moştenitor al afacerii! Brigitte va ocupa al doilea loc în ordinea importanței: colaboratoare în afacere şi în gospodărie.

Până acum Brigitte a ocupat un loc lipsit de importanță: muncitoare într-o fabrică de corsete, asta e o treaptă mai jos, nu, mai multe trepte.

Şi-apoi veni ziua când i-o spune lui Heinz. Brigitte îi mărturiseşte lui Heinz secretul ei.

Heinz s-a temut tot timpul de acest lucru, acum însă nu se poate eschiva, un gentleman nici nu se eschivează de la datorie.

Înainte de a plăti pentru copil însă, vreau să încasez cel puțin de la mamă o prestație în muncă pentru afacere, spune el, care pe toate le ştie mai bine, familiei lui cu desăvârşire îndobitocite, care, ca-ntr-un taifun, se agață strâns unii de alții.

De pe tatăl-şofer-de-camion-de-cursă-lungă se spulberă şi cade o iluzie, pe nume Susi.

De pe mamă-şofer-de-camion-de-cursă-lungă se spulberă şi cade o iluzie, pe nume Susi.

Curând cad fructele din copaci, şi părinții trebuie să părăsească acum casa, pentru a face loc generației următoare, carnetul lor de economii rămâne însă acolo.

Tăticul are dureri în discurile intervertebrale şi dureri de inimă, tatăl a încasat brusc o nouă suferință la bătrânețe.

Totuşi: încă o dată, fraternizarea dintre arta antreprenorială şi cultură (Susi) n-a avut loc.

Arta antreprenorială a lui Heinz rămâne singură aici.

Şi mama a avut planuri culturale asemănătoare, la care trebuie să renunțe acum. Ce pereche frumoasă ar fi fost totuşi, Susilica toată în alb şi hănțişor al ei, în negru ca pana corbului! Să existe oare un contrast mai contrastant?

Să existe ceva care să fie concomitent un asemenea contrast şi totuşi o asemenea armonie? Sau să fi fost?

Şi-apoi copiii, pe care mămica i-ar fi putut ajuta la pregătirea lecțiilor şi care ar fi putut învăța odată de la bun început arta antreprenorială, trecând prin toate etapele.

N-a fost să fie. Brigitte nu este în contrast cu Heinz, Brigitte e ca Heinz, numai pe o treaptă cu mult mai jos.

Mai degrabă un om simplu.

Heinz vede în sarcina lui Brigitte o constrângere, care totuşi în cele din urmă ar putea fi folositoare.

Căsătoria va avea loc.

Brigitte parcă ar păşi pe nori şi crede despre ea că e ceva deosebit în starea ei şi că trebuie cruțată.

Brigitte are dreptate.

Timpul în care Brigitte e cruțată începe aşadar.

Curând banda de corsete nu va mai rula pentru Brigitte.

Ce noroc, nici că se poate povesti.

În locul dantelei țepene de perlon, printre degetele materne ale lui Brigitte alunecă jachetele moi de lână.

Brigitte e plină de mândrie pentru ce a realizat.

Ea a trecut prin procesul trecerii dintr-o ființă neterminată, hibridă, într-o ființă feminină.

Şi bătrânul maistru al lui Heinz se bucură, ca un dobitoc senil, de bebeluş, el spune, e bine că apare din nou sânge tânăr, încă neuzat. De predarea prăvăliei şi a gheşeftului nu spune nimic, măgarul bătrân.

Bătrânul maistru nu lasă nici o îndoială că este încă stăpânul aici şi că va rămâne.

Heinz nu-i lasă lui Brigitte nici o îndoială cine e acum stăpânul în casă. Brigitte e atât de fericită să aibă în sfârşit un stăpân, când ai fost atâta timp fără stăpân e o uşurare să fi găsit un stăpânaş bun.

Mămica lui Heinz se bucură de copil, ea tricotează şi tricotează, fără sens, ca o nebună, asta ştie. Asta ştie, fără s-o fi învățat, de învățat, n-a învățat tot nimic.

Tăticul lui Heinz bombăne, cum bombăne de fapt întotdeauna un tătic bătrân la cinema sau la televizor, dar ca şi la cinema şi la televizor, nu o face prea în serios.

Brigitte îşi cruță burta, împreună cu burta ei e cruțată şi Brigitte însăşi, asta face bine.

Şi Susi urează fericire, drăgălaşă, Susi urează multă fericire.

Heinz şi Brigitte mulțumesc, Brigitte spune, curând ne căsătorim. Înainte încă de a se vedea ceva.

Trebuie să mă cruț acum foarte tare şi să mă pregătesc în linişte pentru copilaş, Brigitte trage cu urechea înăuntrul ei, de unde nu aude nici un ecou.

Susi spune că ea nu vrea copii niciodată, adică de fapt desigur cândva, mai târziu, când va fi mai matură şi când va fi potolit foamea în lume, acum vrea să mai aştepte cu copiii, pentru că vrea mai întâi să vadă lumea şi foametea din ea, acum e prea tânără pentru asta. După ce va fi văzut lumea, va pleca poate pentru încă un an, să ajute voluntar, în unul dintre cele mai întunecate locuri ale acestei lumi. Şi apoi va dori poate cândva să se mărite, dacă vine cel potrivit, şi dacă vine cel potrivit, vrea să facă şi copii.

Susi aşteaptă marea dragoste, în care (zâmbet mic) mai crede.

Ce nu spune Susi, la ce însă îi e gândul, este un tânăr universitar care, dacă ar apărea acum pe loc la orizont, ar găsi inima şi mâna lui Susi, ca şi păsărică de Susica, deschisă şi largă, ca o poartă de şură.

Deocamdată Susi nu e încă pregătită, ci închisă, ca o floare, feciorelnică şi impenetrabilă, ea încă mai aşteaptă, ca o floare închisă de mac, albăstrea sau floarea-soarelui, pe unul care s-o deschidă.

Cu un buchet de roze, plin de roze.

Susi mai spune, să fii doar femeie nu ajunge, trebuie să foloseşti calitățile feminine în scopul pentru care sunt create: să protejeze şi să îngrijească şi, în sensul cel mai larg, să fie de ajutor.

Gratuit şi fără taxe, Susi dă sfaturi pentru noua viață a lui Brigitte. Heinz face obişnuitele sale aluzii pline de capricii privind noul lui statut de capturat şi legat fedeleş, dar mai degrabă vesele şi grosolan comice, cum îi e felul, Susi strânge îngrozită pleoapele, pentru că Heinz e ordinar, Heinz se simte mai mult ca oricând bărbat, ceea ce şi este.

Brigitte îl îndepărtează plină de capricii pe Heinz de Susi, pericolul latent, în fine dezamorsat, ea atrage plină de capricii atenția că Heinz va fi în curând soț şi tată de familie, fără fetițe străine de-acum. Amândoi merg plini de capricii în întâmpinarea nunții lor, Susi gândeşte plină de capricii, ăsta a crezut cu adevărat că mă poate căpăta pe mine, când pe mine nu mă poate căpăta decât unul cu foarte mult mai bun.

Brigitte gândeşte plină de capricii, acum am căpătat EU ce poate fi mai bun şi mai bun, şi nu Susi asta.

Familia face plină de capricii aluziile ei, despre burta mare şi despre buturuga de picior, azi toți sunt într-o dispoziție bună şi diseară e show-ul plin de bună dispoziție cu Peter alexander*.

Brigitte se simte ca într-o baie caldă.

NUNTA azi a sosit în cele din urmă şi ziua aşteptată, o vreme senină, strălucitoare salută ziua mult aşteptată.

Azi a sosit în cele din urmă şi ziua aşteptată, o vreme senină, strălucitoare salută ziua mult aşteptată.

Peter Alexander – actor, cântăreț şi talkmaster în anii '70 (N. Tr.).

Brigitte e îmbrăcată într-o rochie albă lungă până la pământ, pe care croitoreasa a croit-o special pentru ea.

Paula e îmbrăcată într-o rochie albă lungă până la pământ, pe care croitoreasa, fosta ei maistră de croitorie, a cusut-o special pentru ea.

Brigitte are în brațe un buchet de trandafiri albi.

Paula are în brațe un buchet de trandafiri albi.

Heinz e îmbrăcat într-un costum negru cu jabou de smoking.

Erich e îmbrăcat într-un costum nou, negru cu o cravată frumoasă.

Heinz face tot timpul bancuri proaste despre libertatea lui pierdută.

Despre Erich se fac multe bancuri proaste despre libertatea lui pierdută.

Heinz vorbeşte despre viitoarea sa afacere, Brigitte îl susține în ce spune, ea îşi aşază mâna posesiv peste a lui.

Erich se gândeşte la motoarele lui, Paula se gândeşte că a scăpat şi de data asta.

Brigitte e recunoscătoare, Paula e recunoscătoare.

Brigitte se gândeşte că va mai protesta totuşi uneori, dar în mare Heinz are dreptate şi ea va face ce spune el.

Paula se gândeşte că de acum înainte va face numai ceea ce îi va spune Erich.

Brigitte a găsit în cele din urmă o împlinire adevărată pentru viața ei: un partener la bucurie şi necaz.

Paula a găsit în cele din urmă o împlinire adevărată pentru viața ei: un partener la bucurie şi necaz.

La Heinz şi Brigitte au venit multe rubedenii.

La Erich şi Paula au venit multe rubedenii.

Nunta lui Heinz şi a lui Brigitte e foarte emoționantă şi solemnă.

Nunta lui Erich şi a Paulei e foarte emoționantă şi solemnă.

Brigitte e foarte fericită.

Paula e foarte fericită.

Brigitte a reuşit.

Paula a reuşit.

Brigitte e gravidă şi curând îşi va putea ține copilul în brațe.

Paula are deja un bebeluş. Îl ține deja de o vreme în brațe, azi însă bebeluşul trebuie să rămână acasă.

Heinz e acum stăpânul în casă, cum o spune el plin de capricii.

Erich e acum stăpânul în casă, cum el nu o poate formula, dar cum i-o spun ceilalți.

Heinz bea câteva păhărele de vin, devine vesel şi spune că el e acum stăpânul în casă şi că părinții lui pot foarte bine crăpa, ceea ce exprimă însă mai delicat, bătrânii părinți sunt primii nefericiți în această veselă adunare.

Erich se îmbată şi azi până la inconştiență şi nu mai poate spune absolut nimic, cu toate astea Paula mai e încă fericită în această veselă adunare.

Părinții lui Heinz plătesc mormăind şi spunând răutăți despre cheltuielile de nuntă, mama lui Brigitte mai pune şi ea ceva, ceea ce e prea puțin însă, părinții lui Heinz spun răutăți despre originea lui Brigitte.

Părinții Paulei plătesc fericiți cheltuielile de nuntă, acum nu-i mai e nimănui permis să-i privească de sus.

Mai târziu se şi dansează.

Mai târziu se şi dansează.

Asta e valabil pentru ambele cazuri.

Ceea ce se sărbătoreşte este că, în sfârşit, în casă intră un soț şi o soție.

Brigitte şi Heinz vor locui în căsuța din grădina de zarzavat, până când îi vor putea scoate afară pe părinții lui Heinz şi vor putea construi, extinde şi amenaja casa şi prăvălia.

Paula şi Erich vor primi la părinții Paulei o cameră mică, până-şi vor putea permite o locuință mică sau chiar să-şi construiască una!

Pentru Brigitte şi Heinz cuvântul de ordine e de-acum economie şi încă o dată economie, întemeierea unui menaj costă bani!

Pentru Erich de-acum cuvântul de ordine e economie şi încă o dată economie, pentru că întemeierea unui menaj costă bani!

Ambele femei trebuie să economisească banii bărbaților lor.

Heinz şi Brigitte vor avea succes.

Erich şi Paula nu vor avea succes.

Un instalator electric câştigă foarte bine.

Un lemnar câştigă prost.

Erich bea.

Heinz bea doar rar şi cu măsură.

Erich cheltuieşte pe băutură aproape totul.

Heinz nu cheltuieşte pe băutură aproape nimic, pentru că are ambiție şi minte.

Lui Brigitte şi Heinz le reuşesc toate atât de bine, încât curând îşi vor vedea părinții şi socrii goniți din casă.

Cu Brigitte şi Heinz merg toate aşa bine, încât vor avea curând şi un băiat: harald.

Cu Paula şi Erich lucrurile merg prost, un an mai târziu ei vor mai avea pe deasupra şi un băiat: karl.

Deocamdată, mai vrem să dansăm încă fără griji la nunta lui Brigitte cu Heinz.

Deocamdată, mai vrem să dansăm încă fără griji la nunta Paulei cu Erich.

Şi să savurăm ziua frumoasă.

Şi să savurăm ziua frumoasă.

Paula şi-a agățat destinul de Erich, ceea ce-i va atârna ca o piatră de moară de gât.

Brigitte şi-a agățat destinul de Heinz, ceea ce bine a făcut şi îi va aduce o afacere proprie ca şi o maşină frumoasă.

Întâmplător Paula a avut ghinion şi va suferi o decadență cumplită.

Întâmplător Brigitte a avut noroc şi va trăi o ascensiune de cometă.

Pentru asta Brigitte a investit mult, întreg corpul şi forțele ei spirituale.

Pentru asta Paula a investit mult, întreg corpul şi forțele ei spirituale.

Norocul şi succesul îi sunt lui Brigitte favorabile.

Norocul şi succesul nu îi sunt Paulei favorabile.

Norocul lui Brigitte ține de întâmplare, care-şi întoarce fața spre ea.

Norocul Paulei ține de întâmplare, care-şi întoarce fața de la ea.

Heinz are o meserie de viitor.

Erich are o meserie fără viitor, dar cu un prezent sigur.

Heinz ştie de ce depinde viața economică.

Erich n-are habar de ce depinde viața economică, Erich ştie de ce depinde grand-prix-ul: de o maşină rapidă.

Heinz ştie că ştie. Heinz ştie că soția lui nu ştie.

Heinz are putere asupra soției lui neştiutoare.

Erich nu ştie nimic, Erich are cu toate astea putere nemărginită asupra soției lui, lucru de care va profita.

Visurile lui Heinz şi Brigitte arată exact ca visurile Paulei.

Erich n-are visuri, în afara celor despre motoarele lui.

În schimb Erich are alcoolul.

Visurile lui Heinz şi ale lui Brigitte se vor împlini.

Visurile Paulei nu se vor împlini.

Erich nu-şi va obține nici carnetul de conducere, ceea ce-l va lovi puternic, dar ceea ce, poate, îi va prelungi viața.

Astfel, fiecare din cei patru oameni azi atât de fericiți va avea parte de beleaua lui.

Proprietatea aduce totuşi responsabilitate.

Lipsa ei n-aduce absolut nimic.

În tot cazul, astfel povara Paulei nu va fi mai uşoară.

Doi neproprietari şi doi proprietari ai viitorului s-au căsătorit azi.

Să fiu oare nevoit, să fiu oare nevoit să ies din căsuță…

(nişte părinți vor zbura) anii au venit şi-au trecut şi din copii s-au făcut oameni, Heinz a parcurs dezvoltarea pe care şi-o dorise, el s-a transformat într-un bărbat de afaceri clasa întâi, care şi-a plasat persoana exact acolo unde era nevoie de el, de unde, în cele din urmă, nici nu şi-a mai urnit persoana, soția lui a vândut articole electrice în magazin, pentru asta au şi economisit destoinic, au muncit şi au luat credite, pentru asta au muncit şi în continuare, au economisit şi au luat credite, au muncit şi au economisit destoinic.

Totul s-a petrecut exact aşa cum îşi dorise şi îşi imaginase Brigitte. Aveau un copil dulce şi un al doilea era deja pe drum. Ce le mai lipsea deci pentru a fi mulțumiți? Nimic nu le mai lipsea pentru a fi mulțumiți, şi totuşi nu, stai aşa, ceva le mai lipsea pentru a fi mulțumiți: să fi fost ceva mai mult loc în căsuța lor nouă, strălucitor de curată.

Şi şi-ar mai fi dorit încă ceva foarte mult: ca totul să se înmulțească şi să crească mereu, şi astfel totul creşte continuu şi se înmulțeşte mereu.

Şi într-o bună zi, sosi şi ea, ziua cea mult aşteptată: în grădină frunzişul se colorase şi se-ntomnase deja, margaretele şi daliile înfloriseră deja, soarele rumenise pe ramuri merele şi perele care curând vor fi coapte, păsările o porniseră deja spre sud, unde vor rămâne o bună bucată de vreme, acum erau şi bătrânii părinți ai lui Heinz gata de mutare, cu lăzile, cutiile şi cuferele lor, stăteau aşadar în fața uşii căsuței lor extinse, în care fuseseră fericiți atât de mulți ani, unul alături de altul alături de altul, în care-l crescuseră pe micuțul Heinzi până ce devenise un destoinic om matur, în care făcuseră din el un om independent, ceea ce el a şi devenit, un antreprenor independent, în care semănaseră şi recoltaseră, mai mult au semănat mereu decât au recoltat, şi în afară de asta văzuseră acolo anotimpurile venind şi plecând, primiseră scrisori şi scriseseră felicitări de crăciun şi petrecuseră atâtea ore intime în fața televizorului şi a berii.

Aceşti oameni bătrâni, zdruncinați de furtuni, stăteau gata de mutare într-o mică garsonieră inumană, spre a le face

loc celor tineri, cărora le aparținea acum lumea şi, în aceasta, desigur şi casa familială, renovată şi extinsă. Înainte deci, spre locuința de o singură cameră, anticamera azilului, ce mai despărțire a fost, un du-te-vino, ce mai semne de-adio! Repede repede, mai avem de condus azi.

Încă o dată e luat nepoțelul în brațe, încă o dată băiatul e îmbrățişat şi ținut strâns, încă o dată nora e taxată de uşuratică cu priviri otrăvite care otrăvesc, încă o dată fostul regat propriu e cuprins cu propria privire de rămas-bun, grădina şi grădina alpină (alpinarium-ul), grupul de pini şi stratul de trandafiri, ce vor face din toate astea tinerii neobişnuiți cu munca-n grădină, le vor lăsa în paragină sau le vor îngriji cum se cuvine şi cum, în pofida durerilor sale, tatăl-şofer-de-camion-de-cursă-lungă nu neglijase niciodată s-o facă? Nu are el oare, bătrânul tătuc, lacrimi în ochi şi salivă în colțul gurii, pe care şi le şterge pe ascuns şi neobservat de nimeni? Nu are şi mămuca inima grea?

Nu, tinerii nu trebuie să observe nimic din toate astea, să-şi construiască fără griji şi nestingheriți viața aşa cum vor ei, noi bătrânii nu le vom sta în cale!

Numai Brigitte asta l-a stricat cu totul pe Heinzi al nostru, fără gitti am fi şi azi încă aici, am sădi, am munci temeinic, am semăna, am cosi. Dar cu gitti, suntem smulşi de lângă nepoțelul nostru, bucuria şi mândria bătrâneții noastre.

Dar te vom vizita foarte des, haraldică! Te bucuri să vină mama-mare şi tata-mare? Şi harald răspunde vesel da, şi-mi aduci de fiecare dată câte ceva? Mişcată, mama-mare îi promite, ea care nici măcar nu se poate descurca încă în viața din oraşul puturos, fără copaci, fără iarbă, fără fiori, fără carnet de economii, numai un pustiu de beton, rigid, în singurătate, lipsit de speranță, kilometri întregi, cât vezi cu ochii.

Şi nimeni cu care să schimbi o vorbă.

Nici un om, care e omenos şi prietenos în acest siloz de beton, să ni se întâmple nouă, la bătrânețe, una ca asta.

Dar tinerii au de fapt dreptate.

Iar harald e un băiat şi jumătate, el va moşteni şi va prelua odată afacerea tatălui, ce a realizat tatăl poate atunci băiatul să tot extindă, baza există deja.

Să nu risipeşti moştenirea tatălui, când va veni timpul, să nu risipeşti, harald, că e vai de tine.

Mămica ta e de fapt o târâtură care l-a stricat pe Heinzi al nostru, dar tăticul tău va avea grijă să devii odată un bărbat destoinic, pentru că el însuşi e un bărbat destoinic, şi tata-mare îți poate arăta ce trebuie să ştie un bărbat, cum să te cațări într-un copac şi să-ți faci o praştie să tragi în păsări, cum să te joci cu un trenuleț şi să nu urli ca o fetiță, dacă te-ai lovit la genunchi, tata-mare vine foarte des în vizită şi se ocupă nițel de grădină, pentru că tinerii au puțin timp pentru asta, şi mama-mare vine adesea şi ea împreună cu el, şi când tata-mare e în vizită, îți arată cum să fii un bărbat mare şi adevărat, harald!

Pentru că tata-mare e şi el bărbat, ca să ştii.

Şi Heinz cel plin de nerăbdare, care trebuie să plece la montaj şi care va angaja curând un ucenic, vrea ca bătrânul cur să se mute în sfârşit din casă, altfel pune şi el mâna să-l ajute, capătul răbdării e aproape, din partea lui, poate veni cât vrea de des bătrânul ramolit, dar să plece acum, odată – vizitați-ne, cât de des aveți chef, mai ales harald se bucură, soția mea, cât şi eu, fiul vostru Heinz. Şi fără să fie auzit: cărați-vă odată.

E o plecare cu adevărat tristă.

Brigitte, doamna casei, care e tocmai ocupată cu menajul, vine să-şi ia rămas-bun. A devenit o femeie curată, puțin corpolentă. Îi prieşte căsnicia, se vede.

Străluceşte în concurență cu dulapurile de bucătărie, ura a mâncat-o cu totul pe dinăuntru, dar bucuria de a poseda i-a rămas, de asta se agață cu mână de fier.

Soția şi mama Brigitte, care între timp a curățat deja milioane de tone de căcat, îşi ia rămas-bun de la socri plină de ură. În fine, singuri. În fine, maşina s-a urnit. În fine, au

rămas între ei şi pot duce o viață de familie, cum se cuvine unei familii.

Heinz şi Brigitte încep imediat cu viața de familie, care e aceeaşi în fiecare zi şi se numeşte muncă muncă muncă.

Dar la urma urmei, munca e cea care face viața dulce şi care face viața, asta le-au lăsat drept moştenire şi legământ bătrânii părinți, asta, şi economiile lor, care sunt băgate în casă şi în afacere.

Încă o dată Brigitte cuprinde cu ochii şi cu celelalte simțuri disponibile micul ei regat, care curând va mai creşte – ultimul cuvânt în această chestiune n-a fost încă spus şi spus va fi de Heinz – şi intră în casă, suspinând din greu, mânându-l înaintea ei cu picioare în cur pe micul harald.

Tăticul a plecat deja.

Harald nu vorbeşte încă bine. Uneori este şi el răsfățat şi sărutat, lucrul ăsta îi place totuşi cu mult mai mult.

Şi chiar mult de tot îi plac ciocolata, bomboanele şi biscuiții.

Tăticul e la lucrările lui de montaj, mămica vinde un sifon pentru scurgere din oțel inox, care e mai bun decât unul obişnuit.

În continuare mămica vinde un uscător de păr, două cuptoare mici electrice, care emană aer cald şi una dintre cele nouă oglinzi de toaletă luminate electric, mămica poate fi mulțumită cu ziua ei, pentru că a fost o zi bună.

Zile bune vin acum tot mai des.

Şi astfel, în cele din urmă, mulțumirea interioară s-a instalat totuşi la această femeie.

Susi, palavragioaica ce nu poate fi luată în serios, se pare că e acum prietenă cu un student, şi Susi îşi va asuma lozul ei de femeie, cum şi l-a asumat Brigitte pe al ei. Brigitte, înțeleaptă, a recunoscut lozul femeii încă înaintea lui Susi.

Lozul lui Brigitte a fost lovitura cea mare, nu are de ce se plânge, Brigitte a reuşit să agonisească asta singură cu forța pântecelui ei. Chiar un bărbat puternic are nevoie de mult mai multă putere pentru a putea realiza asta.

Dar, la urma urmei, pentru ce avem noi femeile şarmul nostru?

Din acest motiv titlul: să fiu oare nevoit, să fiu oare nevoit…

Şi ce are Paula? Tot un regat în acest timp îşi contempla şi Paula micul ei regat.

Micul regat al Paulei constă dintr-o cameră mică, situată în casa mică a părinților ei. Acolo domneşte Paula.

Ea domneşte asupra copilului ei mai mare şi asupra celui mai mic. Asupra Paulei domneşte bărbatul ei Erich.

Gâlceava şi cearta pot adesea otrăvi întreaga viață de familie cu miasma lor otrăvită.

Viața de familie a lui Erich şi a Paulei e adesea otrăvită de miasma gâlcevei şi a certei, cu tot pericolul otrăvirii, Erich şi Paula se dondănesc şi se ceartă mai departe.

Totuşi Erich e la urma urmei soțul meu, gândeşte Paula, ea îşi dă multă silință pentru o atmosferă bună, pentru ca să se dezvolte copiii în linişte şi pentru ca ea însăşi să se desăvârşească în linişte ca femeie.

Azi de exemplu Paula e invitată la o serbare cu dans în localitatea vecină, am voie să merg la această serbare cu dans, întreabă Paula agitată cu trei zile înainte, da, promite Erich, după ce ai grijă de copii, ai voie să mergi, copiii vor fi preluați de mama.

Azi e ziua festivă, Paula îşi face bucle, sosit acasă, Erich o întreabă de îndată pe Paula unde vrea să meargă, la care ea răspunde că merge să danseze în satul vecin cu prietena ei şi cu soțul acesteia, e prima dată că Paula poate ieşi.

Dar Erich spune acum brusc nu, nu-ți permit.

Paula plânge, Paula plânge de se înmoaie şi pietrele, ca un copil, cu toate astea nu i se dă voie să meargă să danseze, aşa că Paula a stat încă mult timp supărată şi cu o mină botoasă. Totuşi Erich a rămas neînduplecat, căci, la acest punct, nu ştia de glumă.

Dar la râsul vesel al copiilor ei, Paula nu putea rămâne prea mult încruntată.

Paula are deci acum structura solidă pe care şi-a dorit-o. Ea e o parte a acestei structuri, şi nu partea cea mai nestructurată, ea e o structură ascultătoare, există o mulțime de roți dințate, care se învârt în jurul ei, şi cu care se îmbină, structurându-se.

Erich a obținut, în sfârşit, putere asupra unui om, chiar dacă este o persoană atât de neînsemnată ca Paula, există acum cineva care face ceea ce spune Erich. Erich are dreptul de a interzice sau de a permite ceva. Aceasta e o senzație nouă pe care o degustă, uneori chiar cu indicații lipsite de sens.

Ceea ce îşi doreşte Paula este în sfârşit un mic cămin propriu.

Ceea ce îşi doreşte Paula este în sfârşit un mic cămin propriu, de stăpânit şi de administrat, aşa cum are Brigitte.

Gâlceava şi cearta nu vor avea voie să intre acolo.

Paula le va închide acestora drumul încă din prag, şi va spune: rămâneți afară, ură, gâlceava şi ceartă, aici e căminul meu!

Pentru că acum căminul Paulei nu este proprietatea ei şi mai este şi extrem de limitat ca spațiu, nu poate intra aici liniştea, ci trebuie să facă stânga-mprejur în fața pragului.

Căci e de mult dovedit că cearta poate distruge orice comunitate, Erich bea, iar Paula va suprima şi asta, când nici nu vor fi trecut bine pragul în noul cămin, pe care însă nu şi-l pot permite, pentru că Erich bea. Împreună cu gâlceava şi cearta va rămâne afară şi alcoolul.

În tot cazul munca fizică grea va trece pragul fără piedici şi va rămâne înăuntru.

În această unică mică încăpere dorm şi locuiesc bărbat şi femeie.

Copiii dorm la bunicuța, la care propriul bărbat nu mai doarme de mult, ci în mansardă.

Când Paula merge la cumpărături cu copiii atârnați de ea, vânzătoarele, cândva disprețuite, sunt invidiate de ea în treacăt pentru puritatea şi curățenia lor. Cu greutate îşi

menține acum Paula fosta ei puritate şi curățenie, unicul lucru ce i-a rămas, ceea ce a fost întotdeauna calitatea ei cea mai atrăgătoare, acum o face cu mai multă caznă decât înainte, mai trebuie să țină curat şi un bărbat, care adesea vomită şi uneori chiar se pişă pe el.

Acest lucru trebuie să ştie să-l facă o nevastă de alcoolic, acestea sunt condițiile de bază. Adesea se râde în sat că lui Erich îi e mai drag vinişorul lui decât orice femeie ha ha.

În realitate, lui Erich îi e mai dragă litra sa de vin decât femeia sa Paula, chiar dacă poate îşi iubeşte copiii mai mult decât iubeşte paharul, adesea le şi cumpără o înghețată, ei ştiu să spună atât de frumos te rog te rog.

Motoarele sale, Erich le mai iubeşte încă şi-acum.

Într-o bună zi, Paula îşi ia permisul de conducere, ea trece examenul chiar la prima încercare, asta-l bucură pe Erich, pentru că îi aduce o maşină în familie şi, într-adevăr, în loc de locuința nouă sperată, apare o simca veche în casă.

Simca aduce în viața Paulei un nou avânt şi un punct culminant, acum poate să se învârtă-mprejur cu o maşină, ceea ce nu are însă voie decât dacă merge şi Erich cu ea.

Ea e una dintre puținele femei în localitate care au permis de conducere, Paula are voie să conducă maşina numai dacă e şi Erich alături, care emite din gură zgomote puternice de motor.

Într-o bună zi Paula ajunse chiar şi în italia în concediu cu Erich şi noua lor maşină, o mare parte a drumului lung Erich emise din el un bârâit de motor.

Copiii au rămas la părinți.

Acesta a fost un frumos punct culminant, a fost punctul culminant din viața de până acum a Paulei.

După punctul culminant, cuplul se întoarse acasă, aici nu mai erau străini ca în italia, aici erau acasă, Paula începu imediat să spere iarăşi la o nouă locuință, dar degeaba.

Curând Paula se cufundă din nou în rutina cotidiană.

Curând Erich se cufundă iar în pădure, în vin şi în bere.

Dar copiii sunt drăguți şi cuminți şi ascultă necondiționat.

De asta au grijă mama soacră, mama, mămica şi tăticu. Ei ascultă imediat ce li se spune un cuvânt, uneori chiar înainte.

Este o adevărată bucurie pentru Paula să aibă copii atât de reuşiți şi de sănătoşi, cum mai poți avea dorințe egoiste, când ai aşa copii deştepți şi buni, spun locuitorii satului.

Când fetița îşi rupe într-o zi brațul, Paula o poate duce chiar cu propria maşină la spitalul municipal, Erich acceptă că Paula a luat de data asta maşina fără acordul lui. Acesta nu e în nici un caz pentru Erich începutul unui proces de învățare.

Cu timpul munca în pădure a distrus şi a şters o mare parte din frumusețea lui Erich, aşa cum aproape că a distrus pielea din palmele lui. Turistele de vară de sex fem. Abia dacă mai întorc după el capul, abia dacă-l mai poți deosebi de ceilalți lemnari, a devenit şi vizibil mai obtuz la minte.

Şi Paula s-a transformat într-o persoană mai apatică decât fusese, deşi munca în gospodărie îi face chiar plăcere.

Ceea ce îi lipseşte Paulei este puțină bucurie şi puțintică afecțiune, cu toate astea Paula e încă bucuroasă că are un loc bine delimitat în viață şi că are copii, ea ar vrea ca asta să rămână aşa cum este.

La croitorie Paula nu se mai gândeşte, şi nici croitoria nu se mai gândeşte la Paula, o altă ucenică din localitatea mai mare învecinată i-a luat locul, şi după aceasta, o alta.

Satul e cu ochii pe Paula cum e cu ochii şi pe toți ceilalți a căror viață e ordonată şi delimitată, ochii satului au grijă ca nici o limită să nu fie depăşită.

Pentru că Paula se comportă în conformitate cu prescripțiile proprietarilor ochilor satului, este înregistrată, ce-i drept, ca un rău necesar, e lăsată însă nestingherită în pace, nu-i amintită de nimeni, nu e scoasă în evidență din rândul restului locuitorilor de sex feminin.

S-au luat la cunoştinţă fără bunăvoinţă strădaniile Paulei pentru Erich, sunt observate cu o veselie absentă strădaniile ei în lupta împotriva alcoolului şi degradării fizice aşa cum sunt tratate bancurile din suplimentul de duminică al ziarului, în măsura în care sunt înţelese, deosebita ei curăţenie şi îngrijire nici nu mai sunt chiar deloc remarcate, pentru că lumea s-a obişnuit cu ea şi a acceptat faptul că are copii cum au şi celelalte.

Totul e în ordine.

Paula e de fapt cât se poate de fericită, deşi ea tot mai doreşte să aibă ceva numai al ei, unde să-şi împlinească vocaţia: gospodină şi mamă. Pentru asta însă, nu sunt bani.

Paula să nu vrea să ajungă dincolo de micuţul ei cap încăpăţânat, dojeneşte romanul foileton.

Dacă Paula ar fi rămas înţeleaptă în sensul romanului foileton, n-ar fi ajuns pe acel drum care urma să însemne decăderea ei.

Locul unde urma să ajungă Paula a fost drumul greşit.

Locul unde Erich a rămas şi unde se află şi azi e drumul drept, pădurea şi cârciuma.

Satul şi romanul foileton spun că femeia trebuie să păzească acasă soba, s-o păstreze caldă şi să n-arunce în ea gunoiul.

De-a lungul unui scurt timp Paula n-a păzit şi n-a păstrat, Paula a aruncat gunoiul acasă în sobă.

Asta o costă pe Paula capul.

Şi încă o logodnă diploma de maistru atârnă înrămată pe peretele magazinului de electrice al lui Brigitte şi al lui Heinz.

Iar în casa părinţilor lui Susi se sărbătoreşte astăzi logodna, el e un tânăr profesor de gimnaziu, un cerc de discuţii aprinse s-a format în jurul tinerei perechi, care uneori devine chiar foarte serios.

Nici urmă de voioşie lipsită de minte.

După părerea lui Susi, Brigitte cea fără minte se află sub o întreită presiune, ca femeie, mamă şi femeie de afaceri.

Înțeleaptă Susi doar stă sub o dublă presiune: de femeie şi mamă (curând), la studiul ei abia început de germanistică a renunțat, aşteaptă în scurt timp un copil.

Ambele femei înfloresc sub noile lor îndatoriri.

Ambele femei înfloresc sub noile lor îndatoriri.

Heinz înfloreşte de-a binelea datorită bucătăriei lui Brigitte. E deja gras ca un porc, aceasta este de fapt o predispoziție fizică ereditară la el. Heinz tinde spre corpolență, adesea arta culinară a lui Brigitte este obiectul glumelor.

Niciodată arta lui Heinz ca om de afaceri nu este obiectul vreunui fel de glumă, ea e serioasă şi existențială.

Şi gitti a căpătat deja un strat drăgălaş de grăsime feminină, o burticică, grăsimea lui Brigitte are rolul de a spune: o fericită gospodină, femeie de afaceri şi mamă.

Ea are ceva echilibrat, pe care-l răspândeşte şi în jur.

Susi, dimpotrivă, vrea să rămână zveltă prin gimnastică, pentru a fi şi a rămâne o bună iubită pentru bărbatul ei. Şi spiritual vrea să se mențină în formă, are de gând să citească şi de acum înainte multe cărți bune şi să-şi perfecționeze eventual şi cunoştințele de limbă, şi această tânără pereche vrea să construiască.

Susi doreşte să fie şi o parteneră spirituală, e bine şi pentru copii, când mama este pe fază din punct de vedere spiritual.

Părinții lui Heinz nu arată bine deloc, grădina şi aerul curat din ea le lipsesc, şi nepoții le lipsesc, aceste probleme sunt tratate de copiii lor şi de nurorile lor (unul din fiecare categorie) cu neînțelegere şi intoleranță.

Cu drag ar veni ei mai des în vizită, ceea ce nu e indicat şi nici nu e voie s-o facă. Contul şoferului-decamion-de-cursă-lungă e gol, şi e bine aşa. Totul a fost pentru copii, pentru care trăieşti la urma urmei, din acest motiv, o călătorie frumoasă nu mai intră în calcule.

Gitti trăieşte pentru copii şi pentru afacere, afacerea trăieşte pentru Heinz. Doar nu cumva are vreo prietenă?

Da de unde. Mâncarea bună la mama, cum se numeşte Brigitte acum, atrage cu siguranță mai mult decât o aventură într-o depărtare necunoscută şi nesigură.

Aşa să fie oare, mâncarea bună la mama atrage mai mult decât aventura, îl întreabă în glumă o verişoară a lui Heinz pe verişorul Heinz, cu o privire piezişă înspre Brigitte.

Heinz răspunde în glumă că aventura îl atrage totuşi, dar oricine ştie că e o minciună, şi astfel sunt toți mulțumiți.

Şi Susi găteşte cu plăcere şi bine încă din tinerețea ei, dar numai ce e rafinat şi nobil, care conține şi dietă şi specialități din străinătate, şi din care nu te îngraşi, ceea ce e nemodern.

Susi e mai degrabă o femeie modernă, Brigitte e puțin de modă veche, dar atrăgătoare.

Dar Heinz o place tocmai aşa pe Brigitte. Nici n-ar vrea să fie altfel.

Cu o femeie modernă nici n-ar şti ce să facă.

Aşa au devenit toți oameni mulțumiți şi fericiți, care-şi ocupă locul în viață şi ocupă chiar şi mai mult loc.

Dacă haleşte aşa în continuare, Heinz poate ocupa în curând două locuri în viață.

Dar asta nu e decât o glumă inofensivă.

Cele două locuri şi chiar mai mult pe care Heinz le ocupă deja în capul lui le va putea ocupa curând în viață chiar personal.

Azi se dă la masă friptură de porc cu găluşti.

Susi spune glumeață, dar bine intenționată, că ea e mulțumită cu locul pe care îl ocupă acum în viață şi că n-ar schimba locul ei cu absolut niciuna, care a absolvit poate un studiu grozav, dar în viață ratează.

Susi e modernă şi de modă veche totodată, un amestec pe care proaspătul ei logodnic îl iubeşte în mod deosebit.

În general: lucrul cel mai bun e întotdeauna un înțelept drum de mijloc, îşi spune Susi părerea, cu mult mai multă seriozitate decât ar fi fost potrivită căpşorului ei drăgălaş.

Şi viitorul soț o aprobă râzând.

Cum se lasă Paula sedusă nu ştim ce i-a trecut Paulei prin cap atunci când a ajuns pe calea greşită.

A fost dorința de bani, dorința unei bunăstări modeste, care a adus-o acolo unde şi-a trăit decadența? Sau a fost o dorință sexuală nestăpânită, ce ar fi trebuit satisfăcută de Erich, bărbatul ei? Şi anume de Erich, înaintea tuturor celorlalți!

A fost, aşadar, sexualitatea în Paula, sau a fost nevoia ei de a se simți în siguranță, sau a fost nevoia ei de acea siguranță cumpărată cu bani, nevoia de propria ei locuință?

Satul tare ar vrea s-o ştie, dar trebuie să se limiteze la presupuneri, fapt este că Paula a făcut o porcărie revoltătoare, această porcărie a dus la sfârşitul oricărei siguranțe, ceea ce a demonstrat că siguranța nu poate fi cumpărată cu bani. Numai cu răbdare şi tenacitate se poate câştiga siguranța, deşi Paula iubeşte de mulți ani răbdătoare şi tenace, n-a avut parte încă de nici o siguranță.

Toate metodele ocolite spre a ajunge la un bărbat şi a-l păstra sunt văzute aici cu ochi buni.

Metoda Paulei de a-şi păstra bărbatul şi de a-i face un cuib plăcut, pe care el şi copiii ei l-ar merita, dar pe care Erich nu-l poate realiza, a fost respinsă şi condamnată aici. Metoda Paulei a fost o porcărie şi Paula a şi primit pentru ea răsplata meritată.

Doar am făcut-o numai pentru copii şi pentru Erich, e posibil să fi spus Paula, dar nimeni n-a ascultat-o.

Faptele vorbesc propria lor limbă şi de la sine.

Când mândria unui bărbat este jignită, asta e greu de şters din nou. Cât despre o femeie, nici măcar nu trebuie să înceapă ceva cu mândria.

Paula nici n-a introdus deloc mândria în viața ei.

Într-o bună zi Paula a plecat pe ascuns cu maşina în capitala de district, nimeni nu ştie de ce, poate ca să meargă la cinema sau la cofetărie, pe care nu le găseşti în sat. Paula crede că astea fac parte din viață, ceea ce e greşit, din lipsă de

timp, nu mai putem s-o lăsăm pe Paula acum să-şi spună personal cuvântul.

Când Paula a parcat la gară, un străin s-a aplecat spre ea la fereastră şi a întrebat-o: ce zici, nu vrei să mergem să ne sărutăm un pic?

La început Paula a spus nu doar sunt măritată şi am doi copii minunați.

Dar apoi Paula a acceptat să meargă cu omul o bucată de drum, într-un loc neobservat de nimeni.

Nu ştim ce s-a întâmplat în acel moment în capul Paulei, din care croitoria fusese deja cu ani în urmă alungată şi în care Erich şi copiii se mutaseră deja de o bună bucată de vreme.

În capul Paulei s-a petrecut ceva greşit.

În fofoloanca Paulei nu se mai întâmplă de multă vreme nimic, dacă nu simți ceva, nu înseamnă nici pe departe că nu are loc ceva.

Paula a făcut-o pentru familia ei.

Poate că în acest fel, Paula poate da familiei ei o locuință stabilă, e o minune că Paula a rezistat fără aceasta atât de mult timp. Când de la 15 ani n-a visat altceva decât această locuință, perdele albe şi aparate strălucitoare de bucătărie, din siguranță fac parte şi cei patru pereți proprii şi un acoperiş deasupra.

Poate că asta-i şansa Paulei să construiască un cuib. Paula vrea să imite rândunelele: să faci un cuib.

Aşa sună şi un îndrăgit şlagăr de operetă.

Paulei nu-i e permis să realizeze nimic din ce nu i se cuvine.

Să realizeze un cămin, asta e treaba lui Erich.

Şi mijloacele femeii sunt mijloace nepotrivite pentru a realiza ceva.

Îmi iubesc bărbatul, spune Paula acestui bărbat şi următorului şi următorului, şi-mi dai ceva bani?

Şi Paula primeşte în dar ceva bani.

Aşa uşor aş dori şi eu să-mi câştig cândva pâinea, s-o fi gândit Erich.

Paulei nu-i trece prin minte că banii pe care îi are brusc vor sări în ochi. Ea vrea doar să adune, acțiune de veveriță, câte ceva lasă şi la cafenea, Paula vrea să dea odată acontul pentru o locuință.

Paula câştigă cu corpul ei şi fără mintea ei mijloacele pentru cumpărarea unei mici locuințe.

Ce face Paula aici este prostituție, Paula este o curvă. Ia bani de la bărbați străini şi, în maşină, pe scaunul din spate sau în iarbă, unul străin de loc bagă în ea ceea ce numai Erich are voie să-i bage.

Lucrul nepotrivit la locul nepotrivit, o acțiune diletantă.

Aşa ceva trebuie făcut pe picior mare.

Paula ar fi trebuit să ştie totuşi că nu poate obține nimic cu un obiect cum este corpul ei. Paula n-a mai învățat nimic, de după scurtele zile ale fecioriei sale.

Corpul Paulei de fapt nu dă greş, el execută docil treaba lui. Lumea înconjurătoare însă nu dă ghes în a-i acorda corpului Paulei bunăvoința sa.

Lumea înconjurătoare devine deodată martora acestui act într-un crâng.

Şoferul unui camion forestier, care voia doar să se uşureze chiar în acel loc unde altminteri nu se pişă nimeni vreodată, poate doar vreo căprioară sau vreun iepuraş, a putut vedea partea inferioară a corpului Paulei, pe jumătate dezgolit, pe treabă cu un bărbat străin de căsnicie, el spune că cei doi erau îmbârligați şi îmbucați unul în altul într-un fel respingător.

Asta-i ceea ce povesteşte el încă foarte des.

În afară de asta, ştia numele şi adresa Paulei.

El a văzut că ceea ce făcea aici Paula, în mijlocul naturii nevinovate, era o trădare față de prietenul lui, Erich.

Paula şi-a trădat bărbatul, Paula şi-a înşelat bărbatul cu unul sau cu mai mulți alți bărbați.

Şi pe deasupra mai era şi străin de loC. Niciunul din flăcăii de-aici. Unul străin de loc s-a căcat în cuibul lor.

Piei drace, şi mai e şi mamă care a născut doi copii, şi-acum ia pilula.

A fost o trădare față de prietenul lui, Erich!

Paula merită să-i frângi gâtul sau cel puțin să fie sterilizată, ca să nu mai poată naşte copii cărora să le transmită moştenirea ei genetică, Paula e mai rea decât o cățea în călduri, care nu poate lupta împotriva instinctului.

Paulei i-a fost frânt gâtul, ce-i drept, dar n-a fost sterilizată, aşa că a avut şi noroc în nenoroc.

În afară de asta, Paula a fost divorțată de Erich din culpa ei exclusivă.

Deşi n-a fost voința Paulei, căsnicia ei fu zdrobită pe loc, după pasul greşit repetat.

Deşi n-a fost în nici un caz voința Paulei, a fost zdrobit şi norocul ei odată cu căsnicia ei.

Deşi Paula se împotrivi cu toată forța, fu zdrobită şi ea însăşi odată cu acestea.

Deşi Paula a făcut slabe încercări spre a împiedica faptul, fu zdrobit şi tot angrenajul ei social, năruindu-se împreună cu celelalte ruine.

De s-ar fi gândit înainte, pentru că acum e prea târziu!

Dacă Paula ar fi bănuit ce zdrobeşte cu această fraudă în căsnicie, ce-i drept chibzuită, dar prost îndeplinită, nici n-ar fi început cu zdrobitul.

S-a întâmplat totul cu forța unei avalanşe de zăpadă udă şi grea.

Aici trăieşti tutuindu-te cu natura, nu te poți apăra împotriva ei, pentru că este mai puternică.

Şi Erich suferă foarte tare, nu cred că se va consola vreodată, spune mama lui.

Dar copiii, mă rog, totuşi, să nu sufere prea tare din cauza porcăriei mamei, se roagă mama-soacră.

Copiii suferă cumplit din cauza porcăriei mamei, pentru că dintr-odată abia dacă o mai văd pe iubita mămică, de fapt,

mai niciodată.

Ei întreabă de ce şi nu înțeleg, ce bine că viermişorii nu înțeleg încă. Vor înțelege când vor fi destul de mari. Exact nu vor înțelege însă niciodată.

Va fi atunci treaba lor dacă o vor condamna sau nu o vor condamna pe mama lor, spune un coleg de muncă al lui Erich mai inteligent, care se poate exprima şi verbal.

Copiii trăiesc acum la părinții Paulei, în fosta cameră a fostului cuplu.

Erich îi vinde fostei soții maşina, e o întâmplare tristă, când şi-au petrecut în italia o a doua săptămână de miere, când şi-ar fi putut totuşi cumpăra cândva poate o maşină sport, acum nu-i rămâne decât motoreta.

Motoreta îl duce uneori şi la noua lui prietenă, o fiică de țăran bogat din împrejurimi, dar băuturica lui îi e mai dragă decât orice femeie, aşa că şi această relație abia înmugurită e sigur că va eşua curând.

Poate că acum femeile şi sunt totuşi altfel decât erau înainte.

Şi grupuri de dans folcloric abia dacă mai există, păcat, mai ales pentru Susi.

Paula a început cu zdrobitul, acum e gata zdrobită.

Din ucenica în croitorie cea plină de speranțe în primul ei an de ucenicie, a ajuns o femeie zdrobită cu insuficiente cunoştințe de croitorie.

Ceea ce e prea puțin.

EPILOG: cunoaşteți ținutul acesta FRUMOS cu văile şi dealurile sale?

E mărginit de munți frumoşi în depărtare, are un orizont, cum nu au multe ținuturi.

Cunoaşteți poienile, ogoarele şi câmpiile acestui ținut? Îi ştiți casele paşnice şi paşnicii oameni pe care-i găsiți acolo?

În mijlocul acestui frumos ținut, nişte oameni buni au construit o fabrică, stând cu capul între umeri, acoperişul ei de aluminiu vălurit alcătuieşte un frumos contrast cu

pădurile de foioase şi brad dimprejur, stă fabrica în mijlocul peisajului, cu capul între umeri.

Deşi nu are nici un motiv să stea cu capul între umeri.

Ar putea sta foarte dreaptă.

Ce bine că se află aici, unde e frumos şi nu în altă parte, unde nu e frumos.

Fabrica arată ca şi cum ar fi parte a acestui frumos peisaj.

Arată de parcă ar fi crescut aici, dar nu! Dacă o priveşti mai de aproape, se vede clar: nişte oameni buni au ridicat-O. La urma urmei din nimic nu iese nimic.

Iar nişte oameni buni intră în ea şi ies din ea.

Nu cumva acest om bun, care intră şi iese aici, este Paula noastră?

Stai! Bună ziua, Paula! Într-adevăr, ea E. În exterior, abia dacă s-a schimbat, e tot zveltă şi curată, doar o nuanță de oboseală pe obrazul ei, pe care o observi doar dacă te uiți mai atent, şi acest rid: era şi ieri aici?

Nu, e un rid nou. Şi ăsta, doar nu o fi un fir de păr cărunt? Nu face nimic, Paula, numai capul să-l ții sus!

Paula lucrează aici la banda rulantă ca cusătoreasă necalificată.

Paula lucrează aici la banda rulantă ca cusătoreasă necalificată.

Paula a sfârşit acolo de unde Brigitte a plecat spre a cunoaşte viața, Brigitte a cunoscut viața şi şi-a găsit fericirea în ea.

Paula a vrut şi ea să cunoască viața, acum face cunoştință cu munca de muncitoare calificată într-o fabrică de corsete.

Şi acesta e un fel de viață.

Seara oamenii se revarsă în peisaj, ca şi cum acesta le-ar aparține lor.

Paula are acum o mică locuință, care aparține şi aceasta fabricii, fiind de aceea mai ieftină.

Paula produce mai puțin decât un om voios, pentru că nu este voioasă, cu toate astea munca ei e îndestulătoare, fabrica e răbdătoare, nici în Paula nu mai există nici o urmă de nerăbdare.

Paula a venit în acest loc să coasă, nu să fie voioasă, voioasă ar fi putut fi înainte.

Acum coase fără plăcere pieptare, sutiene, corsete şi chiloți, Paula s-a măritat şi a decăzut.

Niciodată privirea ei nu rătăceşte afară, la o pasăre, la o albină sau la un fir de iarbă, păsări, albine şi fire de iarbă a avut Paula destule, dar atunci nu le-a ştiut prețui cum se cuvine.

Oricine poate savura mai bine natura decât poate azi Paula.

Paula sade la maşina ei de cusut şi îşi face datoria, ea are multă răspundere, dar nici o privire în perspectivă şi nici cămin.

H seara pleacă acasă la mica ei locuință şi se gândeşte la acasă, Paula e prea obosită pentru nemulțumire.

Paula nu mai are copii şi nici bărbat, cu toate astea e prea obosită ca să fie nemulțumită din această pricină.

Paula a avut odată un bărbat şi doi copii.

Nici munca nu o face pe Paula mulțumită.

Munca o face pe Paula indiferentă.

Cusutul îi stă Paulei în sânge, numai că acest sânge s-a scurs de multă vreme afară din ea. De aceea munca nu îi reuşeşte la fel de bine ca celorlalte, asta atrage după sine rețineri din salariu.

Paula coase din toată inima, pentru că ea nu mai are o familie care i-ar putea acapara o parte din inimă.

Brigitte are acum o familie şi o afacere care i-au acaparat toată inima.

Nu sunt cele mai bune femei cele care cos din toată inima.

Paula nu e cea mai bună femeie.

Paula şi-a trăit destinul deja altundeva, aici i se sfârşeşte.

Brigitte şi-a început destinul aici. Brigitte a scăpat.

Pe Paula a nimerit-o din plin. Când viața trece pe lângă ea, Paula nu încearcă să îi vorbească, nu-i mai place pălăvrăgeala.

Uite aici, Paula, trece viața!

Dar Paula noastră încă îşi mai caută cheile maşinii.

La revedere, şi călătorie plăcută, Paula.

SF

ÂRŞIT